

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

Any XXVI • Núm. 1.349 • 1,80 €

28 • juliol • 2005

«La moderació és, en certa manera,
una medicina»
(William Langland. Escriptor i poeta anglès.
1330-1400)

Joan Obach va ser ordenat prevere de Barcelona i Louan Robert Sibangbeu, diaca de Lleida

Ordenacions estiuencques

El cap de setmana del 16 i 17 de juliol dos joves, Joan Obach a Barcelona i Louan Robert Sibangbeu a Lleida, feien un pas endavant en el seu seguiment vocacional. La primera celebració va tenir lloc el 16 de juliol a la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià, on Joan Obach Baurier va rebre l'ordenació sacerdotal de mans de Mons. Lluís Martínez Sistach. Va ser una cerimònia emocionant en què va ser present el record del «modèlic» beat Pere Tarrés, tal com el va qualificar l'arquebisbe de Barcelona. L'endemà, el 17 de juliol, era la parròquia de la Mare de Déu del Carme de Lleida la que acollia l'ordenació diaconal del seminarista Louan Robert Sibangbeu, de 40 anys d'edat i originari de Costa d'Ivori. L'Eucaristia va tenir un to singular, marcat per alguns elements de la litúrgia africana com l'original casulla que duia el bisbe Francesc X. Ciuraneta, un regal de les missions.

Foto: Consuelo Chaves

Pàg. 19

Sant Vicenç de Sarrià va acollir l'ordenació de Joan Obach.

en primer pla

Internet més fàcil

Una part de la població es continua considerant incapaç de comprendre i d'aprofitar els avantatges de les noves tecnologies. Les persones grans sovint pertanyen a aquest grup d'escèptics quan, de fet, justament Internet pot fer més fàcil el seu dia a dia i la seva relació amb les generacions més joves.

El Ministeri d'Indústria, Turisme i Comerç ha posat en marxa una campanya per introduir en el món de les noves tecnologies tots els qui mai no hi han tingut contacte.

Pàg. 3 i 4

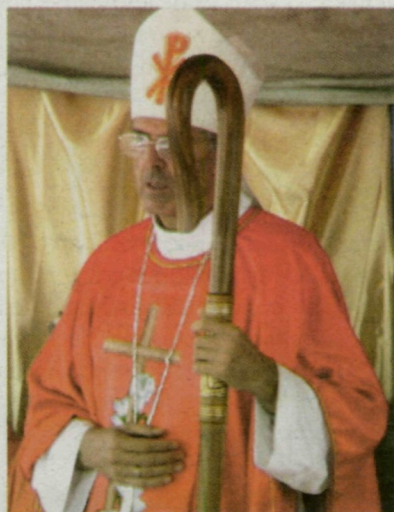
Lauren Films distribuirà a Espanya una pel·lícula sobre la Mare Teresa

Més de 300 sales comercials d'arreu d'Espanya esperen poder estrenar el pròxim mes d'octubre *Teresa de Calcuta*, la darrera pel·lícula basada en la vida d'una de les personalitats més decisives del segle xx. El film pel qual ha apostat fort la companyia Lauren és la versió cinematogràfica de *Madre Teresa*, una producció televisiva italo-anglo-espanyola emesa l'any 2003 per la RAI. Aquesta nova pel·lícula de Teresa de Calcuta ha estat dirigida per Fabrizio Costa i protagonitzada magistralment per Olivia Hussey.

Pàg. 26

El tarragoní Lluís Solé és el nou bisbe de Trujillo

Mons. Solé pertany a la congregació de Sant Vicenç de Paül.

Va néixer fa 58 anys a Tarragona i en fa 25 que és a Honduras. Des del dia 29 de juny, el pare Lluís Solé i Fa és el nou bisbe de la diòcesi de Trujillo. La seva consagració episcopal, presidida per l'arquebisbe de Tegucigalpa, va tenir un important ressò mediàtic entre les diferents ètnies que conviuen a la regió, prova fefaent de l'estimació que els nadius professen envers la persona de Mons. Lluís Solé. El seu germà Joan i altres familiars van compartir allí la joia de la cerimònia de la consagració episcopal, que va comptar amb la presència de Mn. Joan Miquel Bravo, en representació de l'arquebisbe de Tarragona i de la parròquia de Sant Joan Baptista, on Lluís Solé va ser batejat.

Pàg. 21

La Fundació Pere Tarrés dedica la VIII Festa solidària dels Casals a la sordesa

Pàg. 16

Sumari

Pàg. 5 Declaració vaticana sobre la prostitució

Pàg. 20 Barcelona: l'arquebisbe oficia una missa per als missioners

Pàg. 22 El bisbat d'Urgell rendibilitzarà l'espai sense ús del Seminari

Pàg. 23 Tarragona acollirà l'Aplec de l'Esperit de l'any 2007

Pàg. 25 Manifest crític amb la política de defensa nacional

Editorial

Incendis i altres desgràcies d'estiu

L'estiu sol ser un temps poc propici a les grans notícies. Els grans protagonistes de l'actualitat estan de vacances i les agendes de previsions acostumen a anar força buides. Només les situacions inesperades, com les catàstrofes de la natura, provocades per la mà humana o per la mateixa natura, i altres circumstàncies imprevisibles permeten que els mitjans de comunicació tinguin notícies impactants per a aquests dies.

Així, per exemple, aquest estiu hem tornat a veure com les costes del Carib s'han vist afectades per l'huracà *Emily*, que ha provocat moltes morts. El mateix Fidel Castro, poc propici a reconèixer desgràcies al seu país, ha acceptat que l'*Emily* s'ha emportat la vida d'alguns dels seus compatriotes. Tot i així, encara que hi ha hagut morts i moltes desgràcies materials, els efectes d'aquest fenomen de la natura han estat molt menors que si s'haguessin produït en països molt més pobres i amb molta menys capacitat de previsió. A Cancún i en altres paratges clarament turístics s'han desallotjat els hotels per evitar desgràcies humanes, cosa que no sempre s'ha pogut fer a temps en altres llocs del món davant de circumstàncies semblants.

Altres notícies gens previsible són les accions terroristes. A Espanya ens hem acostumat al fet que ETA converteixi objectius turístics en el seu blanc d'acció, però per molt que ja ho hàgim vist, sempre comptem amb la «sorpresa» amb què es produeixen aquests actes. Aquest mes de juliol, a més, l'hem començat de forma molt dramàtica amb els atemptats de Londres ocasionats pel terrorisme islàmic, que han tornat a provocar moltes morts com ja ho van fer a Madrid fa poc més d'un any, encara que en aquella ocasió va ser en el mes de març.

Els incendis són un altre dels focus d'atenció d'aquest estiu, cosa que també tristament sol ser habitual, però aquest cop en el cas recent de

Guadalajara s'han produït onze víctimes mortals entre els voluntaris que de forma heroica van intentar apagar un veritable «infern» que va posar fi a la seva vida. Mentrestant, els polítics, en la seva línia habitual, continuen eludint responsabilitats i passant-se les culpes els uns als altres, aliens al drama de totes les famílies afectades. Aquesta és una història molt trista que es torna encara més lamentable si es confirma que la causa d'aquest incendi va ser una barbacoa mal apagada, i és que, en un percentatge molt alt, els incendis són conseqüència de la imprudència humana, o són intencionats per obtenir beneficis econòmics o provocats per la bogeria malaltissa d'uns piròmans.

A l'estiu podem desconectar de la nostra feina i ocupacions habituals, però no podem desconectar el nostre cap ni la nostra responsabilitat. Són moltes les desgràcies provocades per persones que sembla que segueixen el lema «Per vacances tot està permès». L'excés d'alcohol provoca molts accidents i morts durant tot l'any, però en aquest temps estiuenc són moltes les persones, fins i tot algunes que fan vida seriosa la resta de l'any, que es creuen que tenen el dret de beure més del compte perquè estan de vacances.

Una altra de les coses que s'observa en aquest temps és el poc respecte envers la natura, amb muntanyes i platges brutes per la poca urbanitat de molts ciutadans que s'han pensat que la natura és un immens abocador. Entre les conseqüències d'aquesta falta d'ètica i respecte envers el medi ambient es troben moltes de les causes dels nostres incendis.

El mateix Creador va descansar el setè dia segons el relat del llibre del Gènesi, i per això tots ens mereixem unes bones vacances i un bon descans, però en cap moment això no pot significar fer també vacances de les nostres conviccions ètiques i religioses. La natura és obra de Déu i mereix tot el nostre respecte i consideració.

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«La moderació és, en certa manera, una medicina»

La medicina té diverses aplicacions i, per tant, diferents branques o facetes. Una d'elles és la «medicina preventiva», que ens ensenya a conèixer i evitar tot allò que ens pot portar xacres i malalties. En aquest sentit, la «moderació» en els nostres actes fisiològics, com menjar i beure, ens allibera dels quilos de més, de l'índex perillós de colesterol, de diverses inflamacions i trastorns. Un altre exemple? Doncs la manca de moderació en les relacions sexuals, així com en intenses i llargues hores dedicades a la feina, sigui mental o física, afebleixen el nostre sistema nerviós i depauperen les nostres energies, amb les seqüeles

de l'esgotament, l'estrès i la manca d'estímuls per a altres coses. Allò oposat a la moderació és l'abús. I en altres ordres, també és cert que la manca de moderació en el parlar, manar i exigir, ens porta disgustos, enemistats, ires i males estones, «que també deterioren, i molt, el nostre sistema nerviós». I és que no únicament emmalaltim per causes físiques, sinó també per hàbits, tendències i passions comprovadament nocives per al nostre organisme. La moderació en tot hauria de ser habitual en tothom: tants dolors i sobresalts físics, espirituals i mentals com ens estalviariem!

CATALUNYA+ CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Consuelo Chaves, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA.

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiterras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i

subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització

i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt

Secretaria i subscripcions: Eduard Masllorenc

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km. 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 90,70 €

Gibraltar i Portugal: 94,32 €

Resta d'Europa: 157,24 €

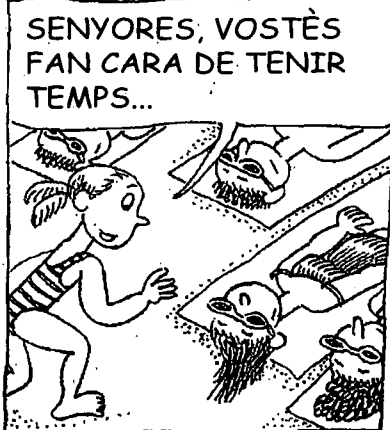
Amèrica i Àfrica: 188,80 €

Àsia i Oceania: 254,32 €

(William Langland. Escriptor i poeta anglès. 1330-1400)

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Navegar per Internet, a l'abast de tothom

■ La campanya «Todos.es» recorrerà les platges catalanes durant els mesos d'estiu

El 25 d'octubre de l'any passat s'inaugurava a Barcelona la marxa per terres catalanes de la campanya *Todos.es, Todos en Internet*. S'emmarca dins d'un Pla de Comunicació executat pel Ministeri d'Indústria, Turisme i Comerç i neix amb la vocació de promoure l'ús de la xarxa entre col·lectius no usuaris d'In-

ternet, com mestresses de casa, joves estudiants, persones grans, immigrants i discapacitats. Abans de començar una segona fase de la campanya, un autobús viatjarà al llarg de la costa catalana perquè aquells que vulguin submergir-se a Internet ho puguin fer a peu de platja.

L'aula mòbil a Arenys de Munt.

Segons un estudi publicat a l'Observatori de les Telecomunicacions i la Societat de la Informació, es xifra en 12,8 milions d'internautes el nivell de penetració de l'ús habitual d'Internet a l'Estat espanyol en el segon trimestre del 2005. Això suposa un augment respecte del mateix període de l'any passat d'uns 800.000 nous usuaris habituals d'Internet. Doncs bé, amb una assignació pressupostària de 16 milions d'euros, es pretén sensibilitzar un milió i mig més de ciutadans a través

d'aulas d'Internet fixes i mòbils.

Fer la compra, pagar els rebuts al banc o demanar assistència mèdica són operacions que es poden fer des d'Internet i que poden facilitar molt el dia a dia d'algun sector de la població, com és el cas dels discapacitats físics o de les persones grans que viuen soles. A ells i als que no han fet servir mai la xarxa, en general, es dirigeix aquesta campanya que porta a terme l'entitat pública empresarial Red.es.

La primera fase es va desenvolupar a Catalunya entre el 4 de novembre i el 15 de juliol. Dues aules fixes i un autobús va ser la dotació destinada al territori català. 250 poblacions n'han estat i en són l'objectiu. Un o dos mesos abans de l'arribada al poble, la campanya es presenta a les autoritats de la població i junts arriben a un acord sobre l'emplaçament ideal de l'aula. Aquesta feina prèvia és fonamental per conèixer el teixit social de la població i així poder arribar eficaçment a les

persones en concret que són objectiu de la campanya.

Després de fer la publicitat corresponent, l'aula s'instal·la per període d'una setmana més o menys, i rep lliurement tot aquell que vulgui treure-hi el cap de 9 h a 21 h. Des de l'organització demanen que s'hi dediqui una hora pel cap baix per poder assimilar-ne els conceptes més elementals. A través d'una aplicació informàtica, dissenyada en exclusiva per a la campanya, es donen les explicacions teòriques de la manera més senzilla possible. El fi d'aquesta aplicació és que l'usuari es familiaritzi amb els elements bàsics de l'ordinador i amb el moviment del ratolí. No es dona res per fet ni sabut. Després, el monitor, sempre present, explica el funcionament del correu electrònic i d'un cercador molt bàsicament.

Aquells que vulguin consolidar i aprofundir els seus coneixements ho podran fer

«Fer la compra, pagar els rebuts o demanar assistència mèdica es pot realitzar des d'Internet»

tots els dies que l'aula o l'autobús s'estiguin al poble. En les següents sessions es reforcen les operacions bàsiques i se n'ensenyen d'altres, com adjuntar arxius o fer una cerca discriminada a Internet.

A partir del 15 de juliol i fins al 4 de setembre un autobús dotat amb 18 ordinadors es mourà de platja en platja des de l'Estartit, a la costa de Girona, fins a la de Tarragona. Com que la gent estarà de vacances, la campanya també es relaxa i a més d'oferir els mateixos cursos i connexió gratuïta a Internet a tot aquell que canviï la sorra pel teclat, Todos.es organitzarà una sèrie d'activitats lúdiques, com campionats de vòlei platja. (C.Ch.)

LUISA M. PÉREZ, COORDINADORA D'ARAGÓ I CATALUNYA DE RED.ES

«La gent gran i les mestresses de casa han estat molt participatius»

—En ple equador de la campanya Todos.es, quina valoració se'n fa des de l'organització?

—Estem contents perquè ja hem arribat a la meitat del nostre objectiu: que un milió i mig de persones passin per les nostres aules. Fins a 800.000 se n'han comptabilitzat en la primera fase. La campanya s'ha plantejat en dues fases. Així, en la segona (setembre 2005 - gener 2006) es depurarien o millorarien aspectes de la primera.

—Com ara?

—Per exemple, assegurar-nos de donar totes les facilitats possibles a tothom perquè pugui fer el curs d'iniciació. Si cal que ens situem a la porta de la fàbrica aparcant-hi l'autobús, doncs ho fem. És molt important el lloc d'ubicació de l'aula. Que l'aula estigui en un centre cívic, en una casa de cultura o en un lloc dinamitzador per ell mateix afavoreix moltíssim la convocatòria de gent. Quan anem a un poble diem: «Mireu, si vosaltres ens poseu als afores en un campus, les instal·lacions seran boníssimes però no és el lloc ideal.»

També hem vist que treballar amb associacions era molt important perquè la gent s'animés a fer el pas. Som conscients de la por que té la gent d'Internet i de les noves tecnologies, per la qual cosa si vénen a l'aula amb el seu casal de gent gran, per

exemple, se senten més tranquils perquè estan amb altres persones que viuen la seva mateixa situació.

—D'entre la població no usuària d'Internet, quin ha estat el col·lectiu que s'ha mostrat més resistent a endinsar-s'hi?

—Aquí a Catalunya hi ha un col·lectiu que a mi m'hauria agradat que hi hagués participat més: el del petit empresari. És un col·lectiu molt fort que pot treure molt de profit de les facilitats que ofereix Internet per a tràmits i gestions. Quan estaven organitzats, com en el cas de l'associació de petits empresaris de Figueres, sí que ha funcionat molt bé. La gent gran i les mestresses de casa han estat molt participatius. En el cas dels immigrants, també ha estat molt fàcil arribar a ells quan estaven organitzats, el problema és que no ho estan a tot arreu i de vegades no comptàvem amb cap interlocutor a qui dirigir-nos.

—Què diferencia Catalunya de la resta de regions pel que fa a la rebuda d'una iniciativa com aquesta campanya?

—A Catalunya hi ha molta més tradició associativa que en altres zones de l'Estat. Si avui dia podem dir que la campanya va molt bé a Catalunya és per-

què s'ha treballat molt aquest aspecte i potser en altres llocs se n'hàn treballat d'altres. En aquest cas vam veure que era bàsic, si no, haurien assistit a les aules només les persones actives que solen assabentar-se de tot.

Raons per iniciar-se a Internet

■ Les Dominiques de la Presentació de Barcelona, pioneres en la difusió de Todos.es

Sor Maria Núria és una de les 15 germanes dominiques que es van sumar a participar en aquesta iniciativa. Fa dos anys que col·labora amb el Departament de Cooperació Internacional de Càritas Barcelona en la campanya d'ajuda al poble iraquí. Malgrat els seus més de setanta anys no va dubtar a reciclar-se i endinsar-se en les noves tecnologies.

—Per què es va animar a fer aquest curs d'introducció a les noves tecnologies?

—El meu primer acostament va ser a l'ordinador en si, perquè avui dia per presentar qualsevol treball o escriure qualsevol cosa, amb l'ordinador ho presentes molt més bé. Cada cop que t'equivocaves amb la màquina d'escriure era un embolic, ara corregeixes, talles, enganxes... cap problema. I vaig voler conèixer Internet per necessitat. Sense Internet, hauria estat impossible comunicar-nos amb les nostres germanes de l'Iraq, tal com està la situació. Ha estat la salvació poder fer servir Internet.

—Què li ha permès concretament l'ús d'Internet?

—La comunicació és molt més ràpida. Sabem com estan i el que necessiten de manera molt més immediata que no pas a través del fax i del telèfon, com feiem abans. Ja hem realitzat diversos enviaments humanitaris. Ara les germanes de Bagdad volen obrir un petit orfenat per a 20 nenes d'entre 5 i 12 anys. Seria en una planta que ja tenen construïda però que necessiten moblar-la. Per exemple, ara estem pendants que ens enviïn fotos per Internet del pis per buscar el finançament d'aquest projecte.

—Què ha trobat més difícil de la seva immersió en el món de les noves tecnologies?

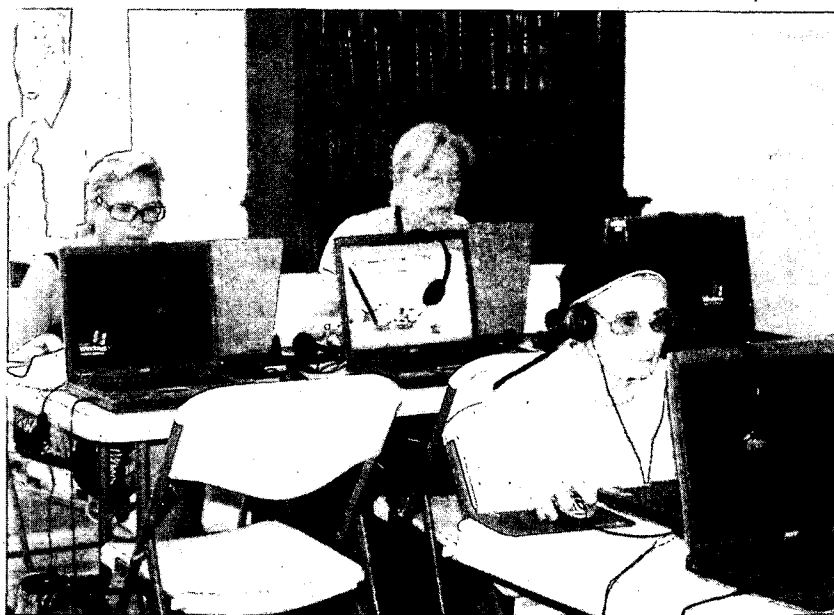
—El que més m'ha costat ha estat aprendre a enviar un document adjunt.

—Què és el que fa servir més sovint?

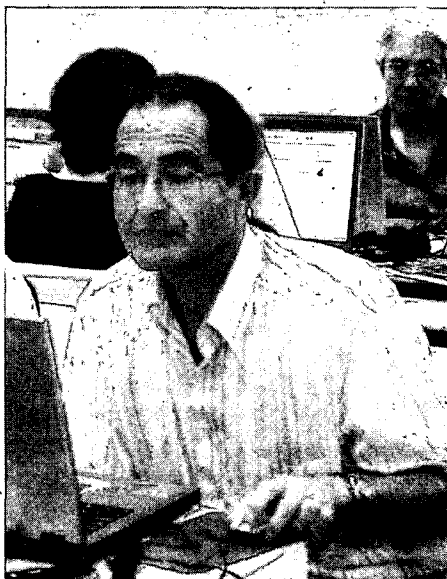
—El correu electrònic, el consulto cada dia.

Les congregacions religioses són un dels col·lectius objectiu de la campanya. Quan l'entitat Red.es va presentar el projecte a la Conferència Episcopals Espanyola, tan sols van obtenir la resposta positiva i engrescada de les Dominiques de la Presentació de Barcelona, instades per la germana Gemma Morató. L'emplaçament a casa seva d'una aula fixa entre el 17 de juny i el 5 de juliol obeïa a dues raons més: l'assistència als cursos de membres de l'associació d'antigues alumnes vinculades a les Dominiques de la Presentació i el fet d'estar situada en una zona cèntrica de la Ciutat Comtal. El resultat va ser tot un èxit, segons fonts de l'organització. La majoria d'assistents eren gent gran i dones. Les raons que els van portar a fer el pas van ser ben múltiples i variades: des de cercar informació sobre els compositors de música clàssica que preferien fins a poder entrar a la pàgina web d'un programa de televisió per aconseguir-ne les receptes, o comunicar-se amb els amics a través del correu electrònic, veure el seu poble, comprar bitllets d'avió i fins i tot visitar l'obra de Gaudí virtualment.

Reportatge, text i fotos:
Consuelo Chaves

Aula fixa de Todos.es a la casa de les Dominiques de la Presentació de Barcelona.

«Vull aprendre'n per fer servir Internet com a font d'informació»

En Pere és tècnic de banca i està prejubilat. «Me'n vaig assabentar per un amic, ja sabia alguna coseta d'ordinadors i he vingut per veure si agafo una mica més de pràctica. Sobretot m'interessa navegar bé per Internet. M'ho exigeixen a la feina; m'he comprat un ordinador personal, m'agrada i ara tinc temps. Vull utilitzar Internet concretament com a font d'informació, m'agrada molt llegir i estar informat. El meu propòsit és arribar a poder cercar i gravar el que vulgui conservar.»

¡NECESITAN UN PADRINO! ¿QUIERES SER TÚ?

DIRECTAMENTE Y A TRAVÉS DE MISIONEROS CATÓLICOS DE MÁS DE 40 ÓRDENES RELIGIOSAS, EN 1.100 PROYECTOS DE 26 PAÍSES DEL TERCER MUNDO.

¿QUÉ SIGNIFICA APADRINAMIENTO?

Para un niño: alimento diario, atención médico-dental, ropa, oportunidad de ir a la escuela cada día, y sentirse querido por usted.

Para la familia del niño: instrucción sobre nutrición, higiene, alfabetización, educación en el cuidado del niño, y formación profesional.

Para los misioneros/as: recibir con alegría su colaboración en la labor humanitaria que realizan por los pobres, humildes, enfermos y necesitados. Por amor, entrega y servicio al Evangelio.

18.03 euros mensuales pueden hacerlo posible

DELEGACIÓN DE LA FUNDACIÓN CRISTIANA
PARA NIÑOS Y ANCIANOS

C/ Arrabal, 13, bajo A - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)

Tel. 983 544 750 - 983 545 206 - Fax 983 544 750 e-mail: fcnaes@fcnaes.org

«Ara tots els meus amics tenen "e-mail" i em sento una mica estranya»

La Teresa és conserge en una finca. «M'hi vaig engrescar perquè la informàtica és una cosa que sempre m'ha produït molt de respecte i mai no m'hi havia vist capacitada. A casa sempre hem tingut ordinador però ho han portat les meves filles i jo no me n'havia preocupat mai. Actualment, com que s'han independitzat i l'última m'ha deixat el seu, he pensat que havia arribat el moment. Fins i tot em fa molta il·lusió perquè així em podré comunicar amb elles i amb els amics. Ara tots tenen e-mail i jo em sento una mica estranya.»

Vaticà

església en el món

Nova actitud per aturar l'augment de la prostitució

■ Declaració final del Consell Pontifici per als Emigrants

CIUTAT DEL VATICÀ.— La prostitució és un fenomen en augment que no només esclavitzava les dones, sinó també els seus clients, afirmen les conclusions d'un congrés celebrat al Vaticà. Per aturar l'avanç d'aquesta «esclavitud moderna» cal ajudar els clients a resoldre els seus problemes afectius, que els porten a recórrer al mercat del sexe, i aplicar-los el rigor de la llei, explica la declaració final.

El Consell Pontifici per a la Pastoral dels Emigrants i Itinerants ha publicat el document final de la primera trobada internacional de pastoral per a l'alliberament de les dones al carrer, celebrada a Roma del 20 al 21 de juny. A la trobada van participar els representants d'aquest Consell Pontifici, presidit pel cardenal japonès Stephen Fumio Hamano, bisbes, religioses i religiosos, preveres, laics i representants de conferències episcopals dels diversos continents i de moviments eclesials compromesos en l'assistència a les dones que han caigut en les xarxes de la prostitució.

El document comença constatant que «és important reconèixer que l'abús sexual, la prostitució i el tràfic d'éssers humans són actes de violència contra la dona i, com a tals, constitueixen una ofensa a la seva dignitat i una greu violació dels drets humans fonamentals».

Després d'haver fet un mapa de les situacions que porten o obliguen les dones a formar part d'aquesta esclavi-

L'augment de la prostitució preocupa l'Església.

tud, el text considera que l'home que esdevé «client» de la prostitució també «té problemes ben arrelats ja que, d'alguna manera, també ell esdevé un «esclau». «La majoria tenen més de 40

anys, però també s'hi involucren un nombre cada vegada més gran de joves d'entre 16 i 24 anys.»

La declaració recull que «sembla clar que un nombre cada vegada més gran d'homes busca prostitutes no tant per a la seva satisfacció sexual com per dominar». «En les relacions socials i personals experimenten una pèrdua de poder i de masculinitat, i no aconsegueixen desenvolupar relacions de reciprocitat i de respecte. Aquests homes busquen, per tant, prostitutes perquè els proporcionen una experiència de domini i de control sobre la dona durant un cert temps.»

Els participants en la trobada afirmen que «els «clients» han de rebre alguna cosa més que una condemna social i afrontar el ple rigor de la llei. Se'ls ha d'ajudar també a resoldre els seus problemes. Comprar sexe a una prostituta no resol els problemes que sorgeixen de la soledat, de la frustració o de la manca de relacions autèntiques». Per això, subratllen que «en una societat en què els diners i el benestar són valors predominants, calen relacions adients i una educació sexual per a la formació integral dels grups de persones. Aquest tipus d'educació pot explorar l'autèntica natura de les relacions interpersonals que no es basen en l'interès egoista o en l'abús, sinó en la dignitat de la persona que hauria de ser respectada i apreciada com a do de Déu». (Zenit)

Programa oficial de la JMJ

CIUTAT DEL VATICÀ.— S'ha fet públic el programa oficial del viatge de Benet XVI a Colònia per a la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ), del 18 al 21 d'agost. El

Papa sortirà de l'aeroport romà de Ciampino el dijous 18 i la seva arribada a l'aeroport internacional de Colònia-Bonn està prevista per a les 12.00. Després de la cerimònia de benvinguda es traslladarà en automòbil a l'arquebisbat de Colònia. Després de dinar anirà al moll de Rodenkirchenbrücke i navegarà pel Rin fins a aturar-se davant de l'embarcador del Poller Rheinwiesen. Allà tindrà lloc la festa d'acollida dels joves. Finalitzada la cerimònia, se'n tornarà en vaixell. Posteriorment visitarà la catedral de Colònia.

El divendres 19 celebrarà la missa en privat a l'arquebisbat de Colònia. A continuació, anirà amb cotxe fins a la vil·la Hammerschmidt de Bonn, on, a les 10.30, realitzarà una visita de cortesia al president de la República Federal d'Alemanya, Horst Köhler. Una hora més tard visitarà la sinagoga de Colònia. A les 13.00, tornarà a l'arquebisbat per dinar amb un grup de joves. A les 17.00, es trobarà amb els seminaristes per participar en una trobada ecumènica.

El dissabte 20, després de celebrar la missa en privat a l'arquebisbat, rebrà en audiència diverses autoritats polítiques i civils alemanyes. A les 18.00, es reunirà amb els representants d'algunes comunitats musulmanes. Posteriorment anirà cap a l'esplanada de Marienfelf, on tindrà lloc la vigília amb les joves. El diumenge 21, a les 10.00, Benet XVI celebrarà la missa i resarà l'Àngelus. Després de dinar anirà caminant a la Piusaal del Seminari de Colònia, per trobar-se amb els bisbes de la Conferència Episcopal Alemanya. Després de saludar els membres del comitè organitzador de la Jornada Mundial de la Joventut 2005 es traslladarà amb cotxe a l'aeroport internacional de Colònia-Bonn. A les 18.45 està prevista la cerimònia de comiat. Tot seguit, pujarà a l'avió de tornada a Roma. (VIS)

Dolor del Papa per l'assassinat de Mons. Locati

CIUTAT DEL VATICÀ.— Benet XVI va expressar la seva profunda tristesa per l'assassinat del bisbe Luigi Locati, vicari apostòlic d'Isiolo (Kenya), i la seva gratitud pel seu generós testimoni evangèlic. El 14 de juliol va ser assassinat per uns desconeguts. Mons. Locati havia sofert altres atacs el setembre del 2004 i el març denguany, segons informa l'agència Misna. En el primer, Mons. Locati va ser agredit a les proximitats del centre parroquial per diversos homes, que van fugir quan els vigilants del lloc van acudir a defensar-lo. Al març va esclatar un artefacte davant de casa seva sense causar víctimes, tot i que sí danys materials. El vicari apostòlic havia presentat la seva renúncia al càrrec i es trobava a l'espera del nomenament del seu substitut. El 1995 va ser nomenat primer bisbe del nou vicariat apostòlic d'Isiolo, creat a partir del territori de la diòcesi de Meru. Nascut el 1928, es va traslladar a Kenya com a

Kenya plora la mort del bisbe Luigi Locati.

missioner i va decidir quedar-s'hi.

La diòcesi keniana d'Isiolo va acomiadar el seu bisbe. Nombrosos musulmans es van unir als milers de feligresos que van participar en les exèquies presidides pel nunci apostòlic de Kenya, l'arquebisbe Alain Lebeaupin, a la catedral local. L'elevada participació, en un clima de commoció, reflecteix quatre dècades de compromís del prelat italià en la missió, sobretot en favor dels joves i dels pobres, sense distincions tribals ni religioses. Hi van participar 17 bisbes, prop de 300 sacerdots, aproximadament mig miler de religioses, representants de l'Església evangèlica i de la comunitat musulmana local i el president de Kenya. En la seva homilia, l'arquebisbe John Njue, nou administrador apostòlic de la diòcesi d'Isiolo, va dir que «la lliçó més important d'avui ve del mateix difunt, que va lliurar més de 40 anys de la seva vida a l'anunci de l'Evangeli». (C.C.)

Les relíquies de sant Josafat tornen a Lituània

CIUTAT DEL VATICÀ.— Algunes relíquies de sant Josafat deixaran Roma i viatjaran cap a Vínus, capital de Lituània. Sant Josafat, arquebisbe de Polotsk, va ser assassinat al seu país el 1623. Per vicissituds històriques les seves relíquies es troben a la basílica de Sant Pere del Vaticà. Aquest sant havia nascut a Lituània, de pares ortodoxos. Es va sentir proper al catolicisme i va entrar a l'orde dels monjos de sant Basili. La unitat entre l'Església catòlica i l'ortodoxa va ser la passió de la seva vida, i també de la seva mort: el van matar precisament per això. Les relíquies que reclama la província del Sant Redemptor de l'orde ucraïnès de Sant Basili, informà l'agència SIR, es traslladaran al monestir de la Santa Trinitat, on Josafat va viure. L'any 2017 es compliran 400 anys de la fundació de l'orde dels basilians i el retorn de les relíquies s'inscriuria en les celebracions prèvies a aquesta efemèride. (M.D.B.)

Pelegrinatges a **TERRA SANTA**

Especials solidaritat amb els nostres germans

«*Pelegrins de la Paraula*» al país de Jesús

- Del 14 al 21 de novembre
- Del 27 de desembre al 3 de gener del 2006

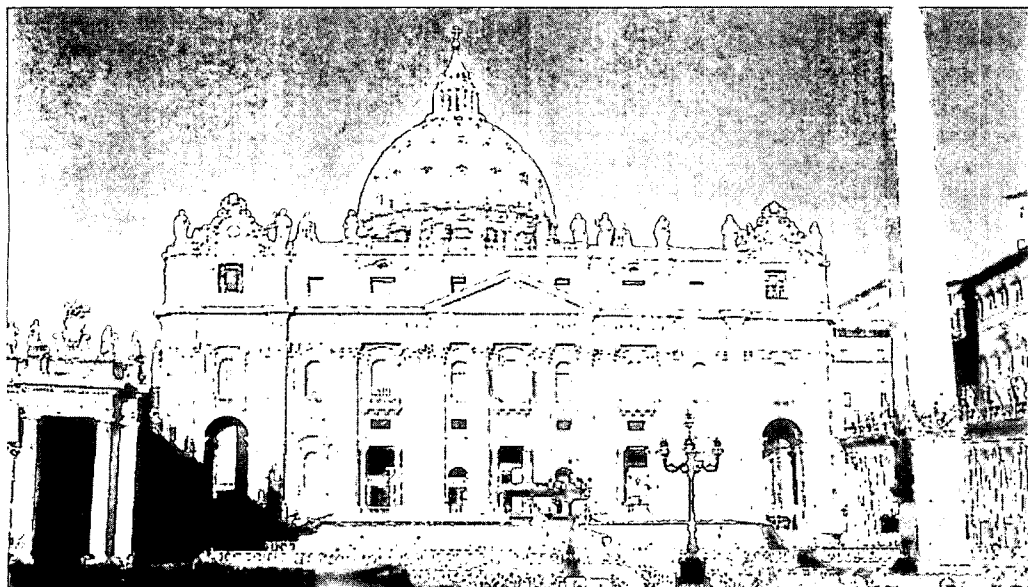
AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

G.C. 612

De 17 al 21 de setembre

Pelegrinatge a **ROMA**

Del 2 a l'11 de desembre

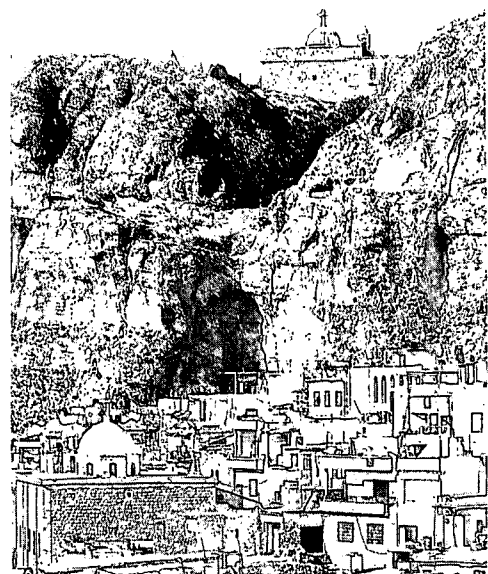

Viatge a SÍRIA

A la recerca de les antigues
civilitzacions de l'Orient

VISITAREM:

Damasc, Maaloula, Hama,
Crack dels Cavallers, Tartous, Markab,
Latakia, Ugarit, Ebla, Alep,
Presa de l'Eufrates, Rusafa, Mari, Dura,
Palmira, Bosra, Shaba, Kanawat, etc.

Amics de Catalunya Cristiana

Per a més informació:
(per telèfon, per correu o bé personalment):

Avís important

La nostra oficina restarà tancada per
vacances de l'11 de juliol a l'11 d'agost

Vaticà

El Vaticà convoca experts mundials al voltant del genoma humà

■ Al novembre tindrà lloc una reflexió interdisciplinària sobre el tema

CIUTAT DEL VATICÀ.— Conscient de les nombroses implicacions d'un tema «que deixa entreveure l'aparició d'un futur imminent», el Consell Pontifici per a la Pastoral de la Salut ha convocat al Vaticà una reflexió interdisciplinària mundial sobre el genoma humà, del 17 al 19 de novembre. El president del dicasteri organitzador, el cardenal Javier Lozano Barragán, ha explicat que donat que es tracta d'un tema de gran amplitud i subjecte a una nova investigació i descobriments, la trobada «intentarà estudiar aquesta matèria únicament des de la perspectiva específica de la salut», que és «una realitat totalitzadora», i posarà l'accent «en l'aspecte terapèutic».

«En la primera part de la nostra conferència considerem —aclareix el purpurat— la realitat actual de la genètica, estudis genòmics i postgenòmics, aberracions cromosòmiques i desordres congènits, malalties monogenètiques, poligenètiques i polifactorials, predisposició genètica al càncer i a malalties latents, cura mèdica de pacients amb aquestes malalties i de les seves famílies, diagnòstic prenatal i preimplantacional de malalties genètiques, investigació genètica de poblacions i genoteràpia.» Els experts també estudiaran «les perspectives de desenvolupament en el camp de les malalties genètiques humanes des del punt de vista de l'Organització Mundial de la Salut» i «presentaran la genètica humana i el seu estatut jurídic internacional, la recerca genètica i la cooperació internacional».

En la segona etapa, dedicada a la «Il·luminació», es reflexionarà sobre els temes següents a través de

l'aplicació de la Paraula de Déu a la realitat estudiada en la part anterior: el procés històric de la genètica humana, genètica humana a la llum de la Paraula de Déu, l'ètica en genètica mèdica, la senda de l'eugenesia liberal i l'ètica de l'assessoria mèdica en el terreny de l'eugenesia. En el tradicional diàleg interreligiós es dirigirà l'atenció a l'aplicació del coneixement de la genètica humana d'acord amb el judaisme, l'islam, el budisme, l'hinduisme, així com la genètica d'acord amb el pensament de la postmodernitat.

En la fase d'«Acció» s'examinarà la genètica i la nova cultura, la visió pastoral de la recerca genètica, genètica mèdica i comitès ètics en hospitals, llei i genètica, societat i malalties genètiques, genètica i economia, educació i posada al dia dels agents de pastoral en el camp de la genètica, i la prevenció de les malalties genètiques des del punt de vista de l'atenció pastoral. (Zenit)

COLÒMBIA

Els bisbes promouran «una gran estratègia a favor de la vida»

BOGOTÀ.— Un esforç comú per posar en pràctica «una gran estratègia a favor de la vida» és el que es proposa l'episcopat colombià, alarmat per la manca de respecte a la vida humana, a la família i al matrimoni; una inquietud present en altres països que també s'està sembrant a Colòmbia. Així es desprèn del missatge final, *Perquè els colombians tinguin vida*, difós per l'organisme episcopal en acabar la seva 79 Assemblea Plenària.

«Hi ha avenços tècnics i científics», especifica, «però també creix la pobresa, arriben a Colòmbia les inquietuds que s'han sembrat en altres parts del món en relació amb el valor de la vida humana, especialment quan comença a generar-se, o quan està esgotada per la malaltia o el pas dels anys»: «Ens fa mal la forma com va desapareixent el respecte i la defensa de la família cristiana i fins i tot de la institució matrimonial», afegeix el missatge. En aquest context, expressen els prelatos: «Acceptem la invitació que fa deu anys ens va fer Joan Pau II per fer «una mobilització general de les consciències i un esforç comú per posar en pràctica una gran estratègia a favor de la vida»».

Luis Augusto Castro Quiroga.

Signa el missatge —que a més recull el dolor per les víctimes de les recents accions terroristes a Londres i també de les FARC en poblacions del departament colombià del Cauca— el nou president de l'episcopat del país, l'arquebisbe Luis Augusto Castro Quiroga, conegut per la seva tasca de mediació en el conflicte intern de Colòmbia. (Zenit)

«Busquem que tots a Colòmbia tinguem la vida, vida amb qualitat, vida en una societat més humana i fraterna, vida en una Església plena d'amor i servidora dels més necessitats», subratllen. I conscients que «el treball per la pau és, en definitiva, un treball per la vida», els prelatos es proposen també «rebre, estudiar, difondre i treballar la recent llei «amb la qual cerquem facilitar els processos de pau i la reincorporació individual o col·lectiva a la vida civil de membres armats al marge de la llei, garantint els drets de les víctimes a la veritat, la justícia i la reparació»».

Carles de Foucauld serà beatificat el 13 de novembre

CIUTAT DEL VATICÀ.— Ja hi ha data per a la beatificació de Carles de Foucauld. Després d'un primer ajornament com a conseqüència de la mort de Joan Pau II i l'elecció del seu successor, el nou Pontífex va anunciar el 12 de juliol que el germanet Carles serà finalment beatificat a Roma, a la basílica de Sant Pere del Vaticà, el diumenge 13 de novembre. Juntament amb ell, també pujaran als altars dues religioses més pertanyents a congregacions italianes. La data inicial prevista per a la beatificació del «missioner del Sàhara» era el 15 de maig, coincidint amb la celebració de Pentecosta. Amb l'anunci de la nova data es tornen a posar en marxa al si de la Família Espiritual de Carles de Foucauld els preparatius per celebrar amb tota mena de luxes un esdeveniment llargament esperat. (C.C.)

MÈXIC

Alerta episcopal per la criminalitat derivada del narcotràfic

MÈXIC.— La Conferència Episcopal Mexicana ha tornat a llençar una crida urgent a la societat per evitar que continuïn creixent els crims i la violència derivats del narcotràfic. Els prelatos mexicans van subratllar que la violència i el narcotràfic vulneren, almenys, quatre valors essencials: la vida humana, la dignitat de la persona, el treball i la legalitat. Per la seva part, el bisbe de Piedras Negras va llençar una crida als narcotraficants perquè canviïn de vida ja que provoquen, va dir, un dany sever a la societat. Va recordar que Déu sempre està disposat al perdó i que els qui es dediquen a aquest «negoci» han de cercar la vida, no la mort. En els darrers mesos, per «venjances», han estat assassinats més de 500 membres de bàndols diferents, la major part als estats fronterers entre Mèxic i els Estats Units.

El bisbe de Saltillo, Raúl Vera López, va insistir a atacar les causes de la violència i el narcotràfic, una d'elles, va dir, potser la més important «és l'absència de Déu en la vida de tantes persones». Mons. Vera va recalcar la seva convicció que Mèxic és més gran que el narcotràfic i que les estructures del país encara no han estat traspassades pel crim organitzat. El bisbe de Saltillo va demanar mesures concretes que ajudin a eliminar el narcotràfic a Mèxic, com són un combat més decidit contra la desigualtat social, la creació de fonts de treball dignes i ben remunerades, més coordinació entre les policies del país i lleis més estrictes, ja que «és urgent demostrar a la societat que les autoritats, de totes totes, volen extirpar el narcotràfic». (Zenit)

La violència està molt present en la societat mexicana.

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans persones grans

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona

NIF: G-08862781 - Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

www.residenciapmiralles.org

e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net

Espanya

«Jo respeto la mar, i tu?»

■ Exhortació pastoral del bisbe promotor de l'Apostolat del Mar

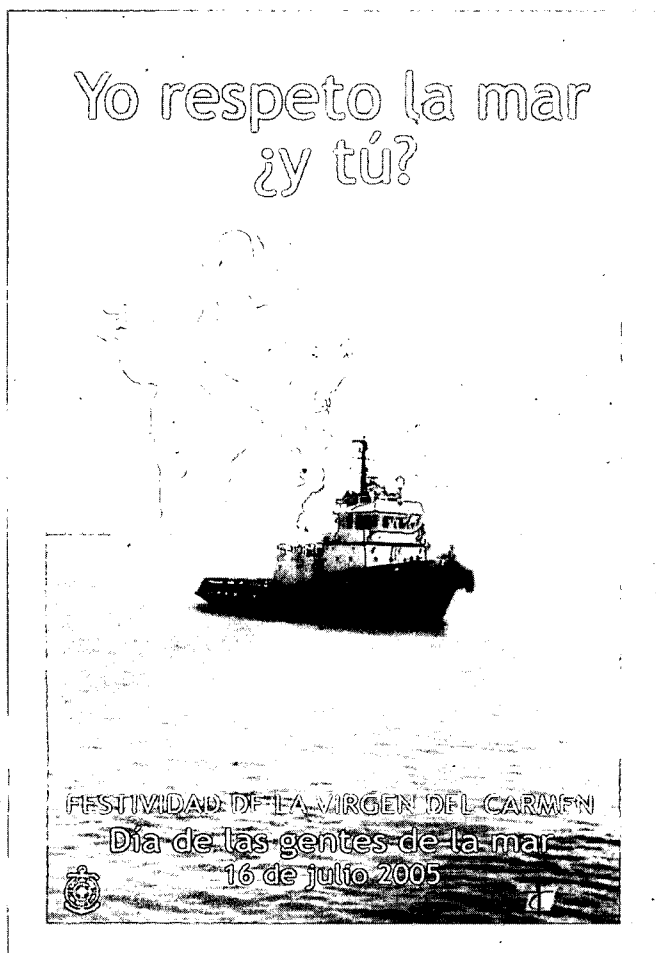
MADRID.— El 16 de juliol, festivitat de la Mare de Déu del Carme, es va celebrar el Dia de la Gent del Mar. Amb motiu d'aquesta jornada Mons. Luis Quinteiro Fiuza, bisbe

promotor de l'Apostolat del Mar, va escriure una exhortació pastoral en què reflexionava sobre alguns aspectes de la realitat de la gent que viu del mar.

El bisbe assenyalava que al darrere de la imatge idíl·lica del mar que tots tenim s'amaguen «vides humanes que treballen i lluiten en aquestes aigües marines nascudes de la creació de Déu». Mons. Quinteiro reconeix que la feina al mar és dura i que suposa una vida moltes vegades difícil: «Els problemes del nostre món també influeixen i tenen les seves conseqüències en aquesta gran família que tenim relació amb el mar: problemes religiosos, problemes personals, problemes socials, problemes econòmics.»

Tot recordant l'assemblea nacional de l'Apostolat del Mar, celebrada a Almeria, indica que en aquesta trobada es va intentar estudiar «més de prop i en profunditat els temes i problemes més urgents i preocupants amb relació amb els qui, de manera especial, sou persones del mar». En aquest sentit, fa referència a la qüestió de la immigració: «Als immigrants hem d'acollir-los amb generositat. Manca de feina i augment d'immigració a la nostra societat és una cosa que continua sent-hi present. (...) Nosaltres com a cristians (...) no podem tancar els ulls davant d'aquesta realitat. (...) Tots som necessaris i tots podem donar alguna cosa més de nosaltres mateixos. I la gent del mar n'hem de donar exemple i ser col·laboradors perquè la realitat no sigui mai un problema sense solució.»

El bisbe Quinteiro es mostra satisfet pel treball que s'ha portat a terme des de les seus de l'Apostolat del Mar de les

Cartell de la jornada de la gent del mar.

temps una agressivitat laïcista que ataca i fa mal a allò que és la base de la nostra societat: la família. Quan hi ha famílies assentades sòlidament, els qui passeu temps sobre un vaixell viviu la vida d'una altra manera.»

El prelat acaba la seva reflexió comentant el lema de la jornada, «Jo respeto la mar, i tu?»: «Sí, hem de respectar el mar, creatura de Déu i font de vida. Per a moltes persones, per a moltes de les vostres famílies, és l'única font d'ingressos. El mar és per a tota la humanitat una extraordinària riquesa, un regal bonic de Déu que Ell ha dipositat a les vostres mans.» (C.C.)

diverses diòcesis i indica que «les persones arribades d'altres llocs necessiten el nostre suport. Que siguem testimonis que portin esperança a gent que viu angoixada». Per això, anima a continuar «sent fidels a Déu en la situació concreta de les vostres vides. Que la vostra espiritualitat us ajudi a vèncer el cansament de la vida. Tenim la Mare de Déu com a mare nostra. Ella ha estat i continua sent una referència fonamental per a nosaltres. Viviu la religiositat que us van transmetre els avantpassats amb coratge i confieu en aquella que és Estel del Mar, Mare de Déu del Carme, que amb la seva intercessió us protegirà».

Mons. Quinteiro fa una crida per ser testimonis, «cristians compromesos des dels diversos àmbits i llocs de la nostra societat». I demana a la gent del mar que treballi per unes famílies cristianes sòlides. Així, subratlla: «Es fa palesa en aquests

Solidaritat de la diòcesi de Sigüenza-Guadalajara

SIGÜENZA.— El Consell Episcopal i la Comissió Permanent del Consell del Presbiteri de la diòcesi de Sigüenza-Guadalajara, en reunió conjunta amb el seu bisbe, Mons. José Sánchez González, davant del tràgic incendi que va provocar la mort d'onze persones i va afectar el ric patrimoni natural de prop de vint pobles, van manifestar la seva solidaritat amb les famílies dels difunts. Així mateix, van elevar pregàries especials per als difunts, els seus familiars, amics i companys. En una nota publicada pel bisbat reconeixien l'esforç d'autoritats, professionals i voluntaris que van treballar en l'extinció de l'incendi i instaven «tothom a la responsabilitat i el respecte vers la natura que sempre ha estat tractada amb cura per les generacions anteriors». Igualment, «admiren i valoren l'acollida generosa que s'ha donat als desplaçats i agraeixen el testimoni i les mostres de solidaritat que es reben en aquest bisbat». (C.C.)

El calze i la patena de sant Francesc visitaran Espanya

MADRID.— El calze i la patena que feia servir sant Francesc d'Assís i els seus primers companys visitaran Espanya a finals de l'Any de l'Eucaristia i a les portes de la cloenda del centenari de la restauració dels franciscans conventuals al nostre país. Les relíquies es veneren en el sacre convent d'Assís. La visita està organitzada per la Pastoral Juvenil Vocacional dels Conventuals. «La convocatòria s'adreça sobretot als joves de les nostres cases i d'altres parròquies i moviments de les ciutats on som presents, sense exclusió dels adults», assenyalava el delegat conventual de Pastoral Vocacional, Joaquín Àngel Agesta.

Les jornades franciscanes juvenils tindran com a lema una expressió que fa referència a l'Eucaristia, presa de la carta que sant Francesc va adreçar a tot l'orde: «Mireu, germans, la humilitat de Déu.» El calze i la patena restaran del 30 de setembre al 2 d'octubre a Madrid; del 4 al 5 a Sevilla; del 7 al 9 a Barcelona, i del 13 al 16 a Valladolid. Els dies d'estada a Madrid s'aprofitaran per dur a terme unes jornades de formació, celebracions litúrgiques i trobades testimonials. La formació girarà al voltant del perfil històric i existencial del sant i la forma de vida dels germans menors: el tarannà franciscà com a expressió creient d'acollida i vivència de l'Evangeli. També hi haurà sessions de catequesi sobre la icona del Crist de Sant Damià, i el tema de sant Francesc i l'Eucaristia, a més d'una taula rodona sobre els reptes i apostes del camí franciscà, i un concert-testimoni per als creients. (Ivicon)

Nova publicació de la diòcesi de Bilbao

BILBAO.— La diòcesi de Bilbao ha tret al carrer una nova publicació que es reparteix gratuïtament a les parròquies. És una revista informativa, *Kronika*, que aborda diverses qüestions: des d'iniciatives parroquials per acollir immigrants, a enviaments al Tercer Món, passant pels comptes econòmics de les parròquies o els campaments d'estiu del moviment escolta. Amb una tirada de 43.000 exemplars, té prevista una periodicitat bimestral i l'edita la Delegació de Mitjans de Comunicació del bisbat de Bilbao. (C.C.)

Ajuda de Càritas per a l'Índia, el Pakistan i Romania

MADRID.— La xarxa internacional de Càritas s'ha mobilitzat per oferir ajuda d'emergència als damnificats per les inundacions que les intenses pluges han provocat a l'Índia, el Pakistan i Romania.

A l'Índia, Càritas ha fet una crida d'ajuda urgent per import de 7,5 milions de dòlars per afrontar les accions d'auxili a desenes de milers de damnificats. Les fortes pluges monsoniques han causat uns 300 morts i dos milions d'afectats. Càritas ha posat en marxa plans d'emergència.

El Pakistan també s'ha vist perjudicat pels monsons i Càritas ha començat a fer-hi arribar ajuda d'emergència. Les inundacions han afectat un centenar de localitats amb un resultat de deu morts i 200.000 desplaçats. Milers d'habitatges han quedat inundats i les pèrdues de conreus i ramat són incalculables. Els treballadors

i voluntaris locals de Càritas ajuden unes 3.500 famílies amb aliments, estris bàsics i roba temporal. Càritas instal·larà també dos centres temporals d'assistència mèdica.

Càritas romanesa ha activat els seus plans d'emergència per respondre als danys causats per les pluges torrencials a la regió de Moldàvia, on el desbordament dels rius ha inundat més de 470 pobles. Les autoritats romaneses calculen que les inundacions han afectat més de 50.000 hectàrees de terrenys agrícoles, els conreus dels quals han quedat devastats.

Les Càritas de l'Índia, el Pakistan i Romania han llençat crides d'ajuda urgent a les Càritas donants d'arreu del món. Càritas espanyola respondrà a aquesta crida amb l'enviament de diverses partides econòmiques procedents dels seus fons d'emergència. (C.C.)

Espanya

Alcalá de Henares celebra un Any Jubilar

■ Commemora els 1.700 anys del martiri dels nens sant Just i sant Pastor

ALCALÁ DE HENARES.— Del 6 d'agost del 2005 al 6 d'agost del 2006 la diòcesi d'Alcalá de Henares celebra un Any Jubilar extraordinari per commemorar dues efemèrides importants: el martiri fa 1.700 anys dels nens Just i Pastor, patrons de la diòcesi, i la fundació fa 1.600 anys, damunt el sepulcre dels sants nens, de la diòcesi complutense.

«Aquesta doble efemèride», assenyalava el bisbe d'Alcalá de Henares, Jesús

Catalá, en el decret que estableix aquest Any Jubilar extraordinari, «ha de suscitar en nosaltres el desig d'impulsar amb les nostres vides la "nova evangelització", a la qual tant ens ha animat el nostre Sant Pare Joan Pau II».

Aquest Jubileu busca animar i enfortir la vida cristiana a la família, a la feina, en l'ambient... i per això el testimoni dels sants nens és un bon exemple per conèixer i estimar Jesucrist, per contemplar i meditar la Paraula de Déu, i per peregrinar als temples jubilaris.

En aquest Any Jubilar es pot rebre la indulgència amb les següents pràctiques: la confessió sacramental, la comunió eucarística, la peregrinació, les pregàries, la visita a una església i les obres de caritat. Els llocs jubilaris són l'església catedral-magistral dels

Sants Just i Pastor, i l'església parroquial dels Sants Just i Pastor, a Tielmes de Tajuña.

L'obertura del Jubileu es durà a cap el 6 d'agost, a les 12.00, amb la missa dels Sants Nens Just i Pastor, presidida pel bisbe Jesús Catalá, a l'església parroquial de Tielmes; a les 20.00, vespres solemnes i processó amb l'arca dels Sants Nens a la catedral magistral d'Alcalá de Henares, presidida pel bisbe Catalá. El 7 d'agost, a les 10.30, se celebrarà la missa dels Sants

Nens Just i Pastor, presidida pel nunci apostòlic a l'Estat espanyol, Manuel Monteiro de Castro, a la catedral-magistral d'Alcalá de Henares.

El bisbe Catalá es mostra convençut que «la celebració de l'Any Jubilar (...) contribuirà, sens dubte, a revitalitzar la vida cristiana i la devoció als Sants Nens Just Pastor en els fidels cristians de la nostra diòcesi complutense i en tots aquells que s'apropin als santuaris jubilaris d'Alcalá de Henares i Tielmes». (C.C.)

Logotip oficial del Jubileu.

Congrés marià organitzat pels trinitaris de Santander

AMPUERO.— De l'11 al 14 de setembre se celebrarà, al santuari de la Mare de Déu Ben Apareguda, d'Ampuero (Santander), un congrés marià per commemorar els 400 anys de la troballa de la Mare de Déu, els 100 anys de patronat de la diòcesi de Santander i de la comunitat autònoma de Cantàbria, i els 50 de la coronació canònica de la imatge. La concurrència d'aquestes efemèrides ha dut els religiosos trinitaris, rectors del santuari, a organitzar aquest congrés que pretén ser «una expressió més de l'interès de l'Església diocesana per Maria». Les ponències partiran de la reflexió del Concili Vaticà II, «que va suposar una renovació en la comprensió teològica del misteri marià» i, des de les aportacions teològiques actualitzades, «ajudarà a situar correctament Maria en el misteri cristià». (Ivicon)

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places benèfiques per ajudar persones amb pocs recursos econòmics.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionntrasfatima.org

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran **CATALUNYA CRISTIANA** cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 188,80 €** ☐
Àsia i Oceania: 254,32 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
(Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
Adreça
Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Titular Data
Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: **CATALUNYA CRISTIANA**
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

Diàleg amb Déu i amb el món

Fa uns anys que els bisbes de Catalunya escrivíem que si ens posem a observar els nivells de recepció i de valoració que obtenen en la nostra societat la vida i l'acció de l'Església, fàcilment arribem a conclusions no gaire falagueres. En les imatges que ofereixen els mitjans de comunicació predominen les referències als aspectes conflictius, la crítica sovint poc matisada, la baixa consideració i, no rarament, l'atac o el menyspreu.

El silenciament sistemàtic de Déu o la seva absència de tantes propostes de felicitat humana són també factors que, volgutament o no, contribueixen a emboirar i a afeblir la fe cristiana i, atesa la tradició del nostre poble, acaben perjudicant el tremp moral de la nostra societat.

També és veritat que quan ens apropem a les persones concretes, fàcilment ens adonem que no estan tan condicionades per l'entorn mediàtic i cultural com podria semblar. Això és més palès en la vivència religiosa, la qual tendeix a mantenir-se en la intimitat personal. Hi ha situacions feliçment contradictòries: moltes persones que mantenen, globalment, actituds distants respecte de

l'Església i de la fe reaccionen, en canvi, positivament davant les situacions límit de la vida, davant de la mort, o en contacte amb els bons exemples de generositat, de pobresa evangèlica i d'experiència de Déu de molts cristians.

El pitjor que ens podria passar avui als cristians seria, d'una banda, que reaccionéssim amb actituds de tancament o de recel sistemàtic respecte de la societat fortament amaraada per l'agnosticisme i la poca fe, i de l'altra, que l'ambient enfredorís la nostra vida cristiana, li llevés força comunicativa, trenqués la nostra comunió. Per això és molt necessari un diàleg amb el món que ens envolta i amb Déu.

Pel que fa al diàleg amb la societat, l'objecte d'aquest diàleg ha de ser una invitació a la fe en Jesucrist, lliure de malentesos, de manera que ningú no es vegi temptat de refusar-la per raons estranyes a la seva veritable naturalesa.

Fruit d'aquest diàleg haurà de ser un discerniment acurat, amb la llum de l'Esperit, que ens permeti de

percebre, d'una banda, les afinitats de molts valors del nostre temps amb l'Evangeli i, d'una altra, l'existència de vies destructives que, sota capa de progrés, desemboquen en una cultura de la mort.

Ens cal un diàleg amb Déu, un diàleg transcendent. Avui és freqüent que moltes persones s'abstinguin de tota relació amb Déu, al·legant la complexitat del tema, la diversitat de propostes religioses o l'alteritat absoluta del Creador. Nosaltres hem après de Jesucrist que la grandesa de Déu no el fa inaccessible. Per Jesús sabem que darrere del nom de Déu hi ha la persona del nostre Pare del cel, «present en els llocs més amagats».

No cal posseir un elevat nivell de coneixements religiosos per entrar en comunicació amb Déu. Es tracta de voler-ho, de fer-se conscient de la pròpia limitació, d'obrir espais de silenci en el nostre interior.

Juntament amb el diàleg transcendent per la pregària i l'escolta de la paraula de Déu, cal un diàleg compromès amb els germans, sobretot els pobres, els malalts i els estrangers. Un diàleg que arribi a la comunicació de béns.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Mans Unides

Rellegia a la revista diocesana *Església de Tarragona* la magnífica ponència que va presentar Mn. Miquel Barbarà a Montserrat amb motiu de la trobada commemorativa del 10è aniversari del Concili Provincial Tarraconense, i, en fer referència al tema tercer («La sol·licitud pels més pobres i marginats», R. 76-118), he trobat una frase molt bonica i encertada: «Càritas i Mans Unides són les llargues mans de la comunitat cristiana envers els més pobres i marginats de la nostra societat i del Tercer Món.»

Alguna vegada he parlat de Càritas. Avui m'agradaria fer-ho de Mans Unides, una ONG diocesana, de voluntaris, que lluita contra la pobresa, la fam, la malnutrició, la malaltia, la manca d'educació i el subdesenvolupament, i contra les seves causes: la injustícia, el repartiment desigual dels béns i de les oportunitats entre les persones i els pobles, la ignorància, els prejudicis, la insolidaritat i la insensibilitat. Per això, els homes i dones de Mans Unides treballen en tres línies d'actuació:

sensibilitzant i informant l'opinió pública i els òrgans de poder, recollint fons per a un projecte anual i concret, i ajudant en els casos d'emergència.

Mans Unides centra enguany la seva campanya anual en el lema «Nord-Sud: un futur comú». És la segona d'un trienni dedicat als desafiaments que presenta el fenomen de la globalització. El Sant Pare mateix, en el seu discurs al Cos Diplomàtic de fa unes setmanes, va destacar que «la vida, el pa, la pau i la llibertat són avui els grans desafiaments de la humanitat». És un resum molt concís i ben dit del que realment compta per al futur de la humanitat i que avui ens preocupa. Ens n'hem de fer conscients i posar-nos en acció, essent més solidaris. La solidaritat és avui el nou nom de la pau.

No podem restar indiferents davant la misèria en què viuen milions i milions de persones. Els cal ajuda, i Mans Unides fa el plantejament solidari més intel·ligent: posar-les en camí per tal que es puguin valer per si mateixes, mitjançant projectes que realitzen elles mateixes, com ara

la posada en marxa d'escoles, la formació professional, la millora de cultius, la creació de petites empreses, etc.

Què esperem per ajudar-los? Són germans nostres, no els podem tancar el nostre cor i no els podem oblidar. Tot el que passa a un germà per petit que sigui passa al mateix Crist, que s'ha identificat amb els qui tenen fam i set i van nus i estan malalts, com diu l'Evangeli. I no s'hi val a dir que estan molt lluny. Podem endevinar el seu patiment.

I com podem ajudar-los? Doncs, per exemple, podem col·laborar com a voluntaris de Mans Unides, podem parlar de les seves campanyes als petits i grans de casa, als amics, podem fer una aportació econòmica d'acord amb les nostres possibilitats per als seus projectes... i sempre podem pregar Déu perquè desvetlli els cors adormits i ens ajudi a ser generosos. Que l'Esperit ens inspiiri generositat i imaginació, misericòrdia i germanor, ell que és el Pare dels pobres i el donador de tot consol.

Missatgers de la Bona Notícia

www.catalunyacristiana.com

Més de 25 anys al teu costat

opinió

Punt de vista

Jaume Montaña Carrera
Prevere

Bookman, newsman, walkman

Aquest any, el llibre i la lectura troben a l'estiu un lloc privilegiat. Cal no desapropiar el temps i encertar en el llibre que volem llegir. És una oportunitat per retrobar-nos amb nosaltres mateixos com a gent que vol tenir cura de les facultats intel·lectuals. Retrobar el plaer de la lectura, com a entreteniment i formació, és un entrar en el passat i mirar cap al futur. Deixar volar l'imaginari sense deixar d'estar de peus a terra.

Les vacances ens donen més temps i bona disposició per estar oberts i atents a la realitat que ens envolta. Ara bé, fora millor dir que ens *enronda*. Perquè *enronda* porta una dinàmica d'interrelació, de recerca de l'altre interlocutor, que no tenen els fets que ens envolten amb un caràcter més estàtic, fred i distant.

Els carrers han fet sentir un crit clamorós. S'han fet presents amb vida nova demanant el dret a fer de les pedres pans. El poble s'ha fet conèixer no com a massa informe, sinó com a col·lectiu que té personalitat pròpia i no vol que ningú li prengui el lloc que li correspon en l'estructura social, política i religiosa.

El ciutadà quan emet el vot no signa un xec en blanc a favor d'un partit. Aquest és solament administrador de la confiança que se li ha fet. Confiança que li pot ser retirada i denunciada per millor govern del partit i cohesió de la política social. El Congrés i el Parlament no són totpoderosos. Tenen una hipoteca popular que els marca el camí.

És bonic veure que el carrer és cosa de tots i espai de reconciliació entre diverses tendències que tenen on manifestar-se, fer públic, sense neguits ni enfrontaments, el que pensen. Al carrer tot hi cap: esport, política, sindicalisme, diversitat de visions socials, religió, inquietuds de treball dins el marc del respecte a les normes de l'exercici democràtic de la llibertat de pensament i d'expressió. El carrer és la càtedra del poble, on, pas a pas, s'aprèn i s'ensenya a ser ciutadà i a defensar els valors

que de tots fan la gran família humana. El carrer, lloc per a passejar, és patrimoni de tots.

Hi ha un llibre, publicat a primers de juny, que brindo de lectura per aquest estiu 2005. És el *Compendi de la Doctrina Social de l'Església*, (BAC-Planeta 2005), edició preparada pel Pontifici Consell Justícia i Pau. Cal llegir-lo per estar preparat a donar resposta als desafiaments del nou curs i la vida. Si més no, que sigui el llibre a estudiar durant el curs que ve, com una eina a partir de la qual construïm la nostra personalitat ciutadana i cristiana. És un bell recull de l'ensenyament social de l'Església que capacita per donar testimoni de vida cristiana, avui. De la fe que salva, de l'esperança que il·lumina, de la caritat que estima, com es diu a la presentació del llibre. Que demana ser llegit per sostenir i animar l'acció dels cristians en el camp social. És una clara invitació als cristians a comprometre's en la vida pública i en la cultura.

Amb la pretesa d'aconseguir una civilització de l'amor, els textos recollits, la temàtica, estan fonamentats en Jesucrist i en una eclesiologia de comunió i de missió en fidelitat al Vaticà II. Dóna un impuls a l'acció pastoral social de l'Església i a l'acció dels cristians, i és un reconeixement de la importància de la formació en la vocació cristiana.

Hem de recuperar la imatge de veure pels carrers la gent amb el llibre i el diari sota el braç a més dels auriculars a les orelles. Es pot ser molt bé *bookman*, *newsman* i *walkman*, a la vegada. Les coses, al carrer, a casa, al treball, al Parlament i a l'Església serien diferents, tots recuperariem els camins de la justícia i la pau. La vida, el pa, la pau i la llibertat són quatre desafiaments que demanen una resposta urgent. El *Compendi de la Doctrina Social de l'Església* està en el camí de la resposta. És un llibre imprescindible per al cristià d'avui.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Una biblioteca a cada llar

Trobar temps per llegir és el títol d'un document de l'episcopat francès. Un tema ben oportú. El creient l'ha de referir a la lectura en general i, especialment, a la que ha d'ajudar la seva formació religiosa. Cal reconèixer que podem tenir problemes de fe per falta de coneixement d'aquesta mateixa fe. La fe és una experiència vital. I tant! No obstant això, és un ajut considerable el fet de conèixer-la més. Quina llàstima que tinguéssim dubtes per manca de coneixements mínims! Necessitem tenir clar el fonament del nostre cristianisme i el sentit de la revelació divina. Fins i tot, la mateixa història de l'Església. Tenim el perill que davant qualsevol dificultat o crítica no tinguem resposta i que quedem travats per causa dels arguments dels altres. I cal saber quina interpretació s'ha d'atorgar a les informacions religioses dels mitjans de comunicació social.

Em resulta agradable que aquest document francès petit i interessant es faci ressò de la fe del carboner, una fe no il·lustrada i que s'estalvia tota pregunta, o bé perquè no en sent necessitat o perquè no sap fer-se preguntes. Això no obstant, afirmen els prelatos que la fe del carboner ha de ser respectada

i valorada, però també que el carboner —per més carboner que sigui— ha de conèixer el seu ofici. Aplicat a la fe diuen que «creure és adherir-se a Déu retent-li l'homenatge de la nostra intel·ligència. L'homenatge, no el sacrifici! Comprendre, comparar, cercar, descobrir, a través de la lectura, és honorar Déu amo de totes les coses». El cristià millora si coneix les aportacions notables dels escriptors i dels sants de diverses èpoques. I també ha d'estar atent al pensament modern. D'alguna manera el creient ha de ser «mestre» de si mateix.

Així com en el camp professional hom s'ha d'anar capacitant, de manera semblant cal obrar en el de la vida espiritual. Hi ha d'haver moments en els quals un cristià es dedica a la lectura. Cal cercar, doncs, espais reals de temps per a la formació cristiana.

I convindria que, a cada llar, hi hagués una petita biblioteca amb els temes fonamentals de la fe. Llibres que els membres de la família poden trobar a l'abast en diversos moments importants de la seva vida o que faciliten aclarir algun punt de la revelació i del seu acolliment. Llibres per a la bona formació. Els prelatos francesos suggereixen —suggeriment interessant— que els cristians haurien d'arribar a dedicar mitja hora diària a la lectura.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Porc, bacó, porc senglar

De vegades, els detalls anecdòtics són els que sorprenen més i, fins i tot, són motiu d'atracció o de desgrat pel que fa a algunes persones, sense fixar-nos en el més profund i important que hi ha. Quan tractem amb jueus o musulmans, si no n'estem assabentats, ens estranya la seva negativa a menjar carn de porc. De la mateixa manera ens resulta incomprendible el comportament de l'avi Eleazar quan llegim el passatge del II llibre dels Macabeus (6,18). Aquell bon home es nega, fins a morir, a menjar carn de porc. Què té a veure aquest mamífer amb una norma mosaica?, ens preguntem i els preguntem, sense que ens sàpiguen donar una resposta convincent.

Cal dir que del porc senglar, un animal molt semblant però en estat salvatge, només se'n parla una vegada a la Bíblia, al salm 88. Crec que, a l'Israel actual, només podem trobar aquest animal al Hulle, entre la mar de Galilea i les fonts del Jordà. El porc, en canvi, apareix 21 vegades a la Bíblia. Al principi, se l'esmenta per legislar-ne la inhabilitació per al consum i les ofrenes, més tard, al passatge esmentat de l'epopeia macabeica i, finalment, als evangelis.

Tots recordem que, quan érem petits, ens prohibien coses que no enteníem. Eren detalls que els nostres pares sabien que ens perjudicaven i la nostra experiència no ens permetia conèixer. El precepte es convertia en una norma moral i, si no el complíem, ens sentíem culpables de desobediència. Una cosa semblant, segurament, podríem dir de l'origen de la prohibició de la tinença i alimentació humana, amb carn de l'animal que entreté aquestes divagacions. Una norma higiènica, o de salut pública, es converteix més tard en precepte religiós.

El porc és un animal procliu a la infecció de triquinosis. Un anèl·lid petit envaeix el torrent sanguini humà i d'allà els teixits musculars, on s'hi enquisten i produeix uns dolors molt forts i, fins i tot, la mort. Entre nosaltres, a la Península Ibèrica, ara això no passa, gràcies a la vida i l'alimentació a què se sotmet els porcs de les granges. A tot això cal afegir que, fins no fa gaires anys, els pagesos en criaven uns quants exemplars a casa i els mataven a principis de novembre («a cada porc li arriba el seu sant Martí», diu la dita), veient cada dia la manera de comportar-se dels porcs a les granges, tan poc atractiva. La imatge és repugnant. I, no obstant això, en mengem la carn i els derivats, sense pensar-hi. Una cosa semblant podríem dir de la cotxinilla, un insecte molt lleig, el suc del qual serveix per tenyir d'un color vermell viu alguns dels nostres aperitius, salses i també cosmètics. O els cucs de terra que serveixen per afegir proteïnes a les hamburgueses. Considerades les circumstàncies de vida dels porcs, és obvi que es digués a l'home senzill: «No mengis carn de porc», i que aquesta prohibició de medicina preventiva es convertís en norma religiosa. I que els nostres veïns semites sentin la mateixa repugnància pel porc que nosaltres sentiríem si haguéssim de mastegar cotxinilles o empassar-nos els cucs de terra. Però, quan veïem una salsa de tomàquet o un pintallavis de color carmí intens, ningú no pensa d'on ha sortit el colorant. Malgrat tot, hem de respectar i comprendre a qui s'ha educat segons uns altres criteris i costums.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Les vacances de Déu

Déu va treballar sis dies, en horari de matí i tarda, per crear el món. El Gènesi, primer llibre de la Bíblia, afirma que «al setè dia va descansar». Qui treballa, estudia o fa una tasca a favor dels altres mereix gaudir d'un temps de vacances. Fins i tot Déu fa les seves, segons aquest relat bíblic, ple de pinzellades pintoresques.

Les vacances són un descans temporal, com els temps de silenci en una partitura plena de notes musicals. Però, descans de què? Normalment, de les obligacions derivades de la feina o de l'estudi. Per això, una persona canvia els seus horaris, es desplaça (si conduïm, la prudència és necessària) a un escenari nou: una visita turística a un país estranger, una temporada a la platja per prendre el sol, uns dies a la muntanya en contacte amb la natura. O es queda al mateix lloc però sense la pressa de sempre. No es busca la remuneració, sinó el goig gratuït i espontani de la vida: les relacions amb la família i els amics, la pràctica esportiva, l'oportunitat per llegir llibres, la participació en festes, fer la migdiada quan el sol reverbera sobre l'asfalt o la sorra de la platja, pintar un quadre per afició, apuntar-se en un camp de treball organitzat per una ONG... Tantes coses!

Les vacances són una oportunitat per complir alguns somnis, que la nostra agenda tan atapeïda durant el curs ens impossibilita. Somnis, no obligacions. Així podem cultivar aspectes de la nostra vida que també requereixen atenció: les nostres aficions i els nostres gustos.

Amb tot, durant les vacances continuem conscients de les nostres necessitats. Potser d'una manera diferent, però no les oblidem. Necessitem menjar. Els menús són diversos i contenen més gelats i refrescos, però no deixem de menjar. Durant les vacances, també tenim cura de les nostres necessitats bàsiques. Tenim necessitats corporals (aliments, dormir, exercici físic...), necessitats afectives (estar amb la família, els amics, la parella, els altres, dedicació artística...), necessitats mentals (lectura de llibres, visita de museus, contemplació d'un paisatge...), espirituals (temps per a Déu en la pregària, exercici de meditació i lectura espiritual, participació en un recés, lliurament als necessitats...). Durant el curs, ens dediquem més a les coses de fora. A les vacances, tenim més oportunitats d'atendre les coses de dins, del nostre interior.

Les vacances tenen també els seus propis desafiaments. Estem acostumats a conviure poc durant l'any amb els membres de la família. Ara, són moltes més hores d'estar junts. Els fills ja no van a l'escola, potser s'han pogut apuntar en un campament o en un curset de natació, però passen molta més estona a casa. El mes de juliol es fa etern perquè hem de tenir-ne cura i, a la vegada, compaginar les exigències laborals. La parella passa més hores junta. Les friccions poden ser més freqüents, perquè es multipliquen les decisions petites. La feina serveix d'escapatòria i de distracció, però l'estiu precipita els esdeveniments. Hi ha ruptures que cristal·litzen després de les vacances, perquè no s'han pogut amagar durant més temps les desavinences. L'oportunitat rau a adonar-se dels problemes, si n'hi ha, i a solucionar-los, amb ajuda externa si cal. Per això, les vacances són el termòmetre del nostre amor, de la qualitat de la nostra vida relacional, de la densitat de les nostres motivacions. El buit laboral posa al descobert els fons del nostre cor. No ens hem d'espantar, sinó acceptar el repte.

Al setè dia, Déu deixa que el món segueixi el seu curs i descansa, però continua present a través de l'amor.

Notes insignificants

Germà Adrià

Peticions a la Mare de Déu del Pilar

El meu primer viatge de turisme a les presons m'ha proporcionat el «plaer» de viure quatre dies a Saragossa.

Quatre dies en què he estat al Pilar al matí, abans d'anar a la presó, i a la tarda, quan en tornava.

He anat a missa al Pilar cada dia.

M'ha impressionat la pietat i la devoció respectuosa de tots els visitants.

Tothom s'està una estona pregant davant la Mare de Déu i, la majoria, després van a fer un petó al «pilar» ja desgastat.

Seria bo, Mare de Déu aragonesa, que poguéssim fer-te petons al front!...

Les misses se celebren cada hora, d'esquena als fidels, i he pensat que ho deuen fer així per no donar-te l'esquena a tu. Sempre estan plenes de fidels que combreguen davant teu, Maria del Pilar, i acaben cantant aquell *Virgen Santa, Madre mía*...

I t'he pregat molt.

Abans de les meves peticions, Mare de Déu, deixa'm que et digui que una bomba em va respectar també. Al front del Segre, un obús d'artilleria va caure a menys de dos metres d'on érem asseguts i no va explotar.

Heus aquí les meves peticions:

Continua sent la Pilarica de tots els espanyols. Que sapiguem canviar la manera d'organitzar la nostra Espanya. Sense estridències, sense lluites. Que el teu Pilar continuï sent una referència per a tots, encara que després t'invoquem a Montse-

rrat, a l'Almudena...

Mare de Déu del Pilar, allunya de nosaltres totes les guerres. Les guerres que de vegades afavorim lluny de nosaltres. I les guerres que no semblen guerres, però que creen odis i venjances i rancors. La pau, Mare de Déu del Pilar, per a tots.

Que la nostra fe, Pilarica, sigui ferma com el teu Pilar. Que res ni ningú no ens faci titubejar. Ni els modernismes, que de vegades ens semblen persecució religiosa, ni els atavismes que ens impedeixen viure la fe del segle XXI, amb el Crist que viuria en aquest mateix segle.

Que els nostres cors sàpiguen pujar els graons cap a la teva imatge i que sempre hi hagi un escolanet que acariciï el nostre cor amb el teu mantell. I que ningú no deixi mai de tenir cabuda en el nostre amor i en la nostra ajuda.

Mare de Déu del Pilar, tu que tens tants mantells, oi que et recordes dels que en tenen un per tapar-se quan han de dormir al carrer?

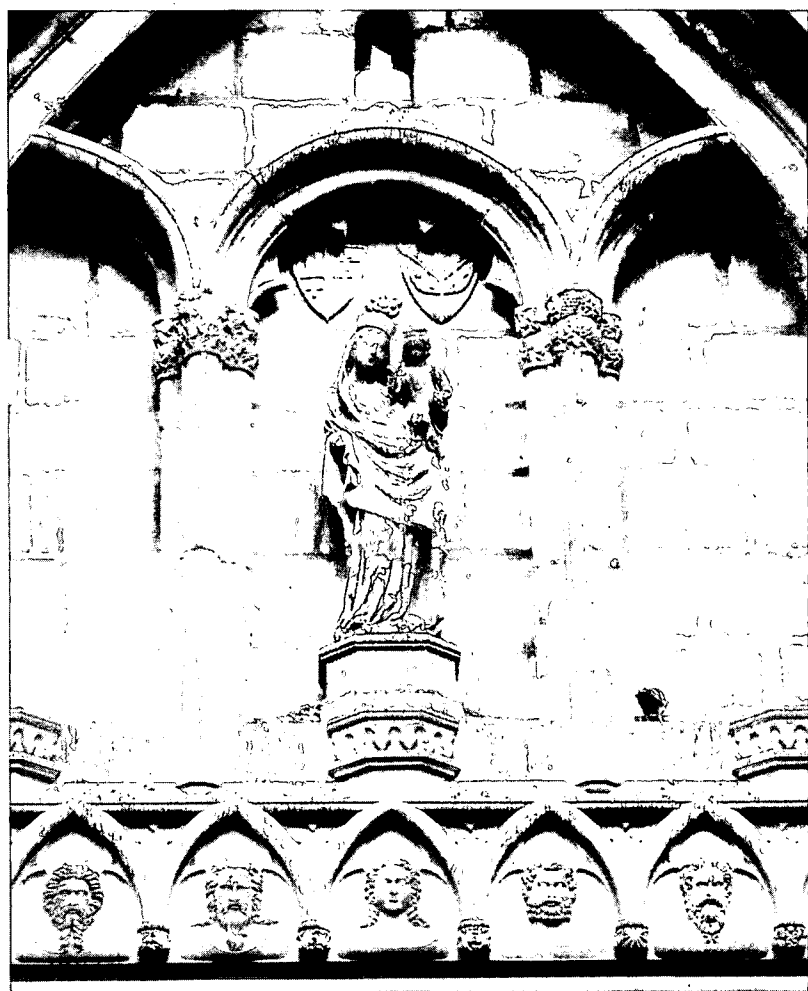
Tres vegades, per la teva plaça, he trobat un barbut que també vaig conèixer a la Rambla de Barcelona. El seu equipatge? Roba d'hivern feta servir, amb pantalons trencats, una bossa de plàstic, una llauna de vi i una de cervesa. Jo sé, Senyora, que si poguessis, sortiries amb el Pilar i transformaries el teu mantell en roba d'estiu bona, el vestiries allà mateix i tornaries al teu altar.

Què més et puc demanar, Mare de Déu del Pilar? Dóna'm un cor per estimar sense mesura, com Tu estimaves l'Infant i has estimat i continues estimant tots els homes.

Zoom

Eduard Brufau

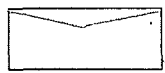
Aquesta és la imatge que presideix l'entrada principal a la basílica barcelonina de Santa Maria del Pi. Es tracta d'una Mare de Déu amb l'Infant, de l'època gòtica, dels segles XIV-XV. Les dimensions del temple i de la impressionant rosassa poden fer que la imatge passi desapercibuda al visitant. Val la pena, però, observar-ne els plecs del vestit i la gràcil corba que dibuixa el cos de la Mare de Déu.

**Esqueles a
Catalunya Cristiana**

Tel. 934 092 810

CARTES DEL LECTOR

El nom de Déu és sant

Certament, pronunciar una paraula té molt de valor. Es fomenta, neix al cor, passa al pensament, i s'expressa assaborint-la amb la profunditat de l'amor i del sant temor.

Aparteu de nosaltres la lleugeresa, la superficialitat, la futilitat, la indifferència orgullosa, la frivolitat.

El Senyor ens obre en el Parenostre el gran valor: «Sigui santificat el vostre nom.»

Aprofundim en el seu significat.

El seu sant nom comunica el sentit de la seva vida.

«Sigueu sants perquè jo, el Senyor, sóc sant.»

Envia perquè ens ajudi l'Esperit Sant.

Veiem com s'obre una llum que enforteix la nostra fe.

S'apropa a nosaltres, ens parla, i la paraula sagrada és la revelació divina distribuïda per la Santa Mare Església.

Que el gran magníficat de la Mare Reina i Mestra i que les flames del cor de Jesús i la seva misericòrdia portin ànsies evangèliques als nostres germans.

Repetim, agraïts, el sagrat nom.

Sant, sant, sant, segell d'eternitat.

GASPAR SALA

Sant Andreu de Llavaneres

El matrimoni

Al diccionari Pompeu Fabra llegeixo: *matrimoni*, unió legítima d'un home i una dona. Per a l'Església és un sagrament; per a l'Estat, un acte civil.

Entenc, doncs, que la unió entre un home i una dona no és el «matrimoni tradicional», com si n'hi haguessin d'altres, sinó «el matrimoni», l'únic existent, de llei natural, molt més antiga i amb més experiència que les lleis que van sortint i canviant. Les altres unions poden ser moltes coses, però no «matrimoni».

Quan escoltarem i farem cas dels milions de veus i signatures que reclamen aquest dret?

M. DOLORS PUIG i USTRELL
Terrassa

Acollir

Jesús ens diu que hem d'acollir els altres.

L'acollida té moltes interpretacions, però és el camí per trobar-lo a Ell.

Com acollim els immigrants, sobretot els que fugen de l'infern africà? Els que moren ofegats, de set, de gana, de fred, d'inanició? On és la nostra ajuda? On són els sufragis pels seus morts? Resem per ells? Jesús pot estar content de la nostra manera de fer?

El nostre compromís de cristians ens qüestiona.

GENÍS DE TERA i TEIXIDOR
Badalona

La rutina a la missa

Amb la finalitat de facilitar més la participació dels fidels en la celebració de la Santa Missa, el Concili Vaticà II va disposar no només el canvi als altars, sinó que també va introduir les llengües vernacles, i va donar més claredat i senzillesa a la litúrgia perquè ressaltés el més essencial de l'Eucaristia. La «lectura» de la missa havia d'esdevenir una veritable celebració participativa de tots els fidels.

Què ha passat? Observo que, després de quaranta anys des de la renovació litúrgica, la majoria dels sacerdots de llavors continuen «llegint» la missa amb el cap ficat al missal, la qual cosa impedeix una comunicació autèntica amb els fidels, indispensable per poder «celebrar» l'Eucaristia. La comunicació s'estableix i l'atenció s'atrau no més amb la mirada. La veu sola endormisca i distreu, si hi manca la mirada.

A la missa hi ha poques parts variables. Des de la conclusió del Vaticà II, cada sacerdot ha «llegit» més de 14.000 misses. Encara no se sap de memòria les pregàries fixes? Encara ha de llegir

les paraules de la consagració i fins i tot el Parenostre? El Credo, no el sap recitar una mica més conscientment de memòria? Que n'és de fàcil i de perillós transmetre la rutina als fidels!

Em temo que molts fidels combreguen actualment per rutina, sense que els surti ni tan sols una breu jaculatòria. El costum de cantar durant el repartiment de la comunió de vegades no permet un recolliment ni abans ni després de combregar. Sembla que ja no suportem uns moments de silenci, en els quals —potser— podria brollar d'alguna ànima un pietós *Adoro te, devote*. No som a l'Any de l'Eucaristia?

JOSEF WISTORF
La Seu d'Urgell

La màxima autoritat

Al nostre entorn hi ha un corrent d'opinions, de doctrines, d'ideologies de l'home i de la vida que té una gran desconfiança en el magisteri de l'Església. Els primers apòstols tenien una fe segura i, malgrat tot, ja sant Pau en va haver d'amonestar alguns que es desorientaven. Ara, qui és com sant Pau per poder orientar enmig d'aquesta diversitat d'idees? La màxima autoritat és el Sant Pare. Per sort, encara hi ha molts milions de persones que creuen en ell i que són els que donen fruit com sempre han fet els sants.

JAUME VALLS
Barberà del Vallès

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Velocitat

—Per la meua feina passo moltes hores a la carretera. Li puc assegurar que és una batalla diària. Les imprudències estan a l'ordre del dia. Ben poca gent respecta les normes. Crec que l'Església hauria de parar més atenció a aquest aspecte de la vida moderna i ensenyar en la seva moral que superar la velocitat pot ser en alguns casos un pecat greu...

—No fa gaire vam celebrar el dia de Sant Cristòfol, amb la tradicional benedicció de vehicles. En la majoria de llocs s'aprofita aquesta ocasió per fer una crida a la responsabilitat en la conducció. L'Església para atenció al problema. Hi ha fins i tot en moltes diòcesis un servei d'apostolat de la carretera. Vostè té molta raó de comparar la carretera amb una autèntica batalla; de fet, són molts, i joves la majoria, els qui hi deixen les vides. Tots els esforços que fem per evitar aquests accidents i morts seran pocs. Des dels serveis públics es fan campanyes, sovint molt crues, per conscienciar els ciutadans. També les sancions acostumen a dissuadir molts irresponsables. L'important és aconseguir que s'actui per convicció, fruit d'una presa de consciència i d'una reflexió. En aquest sentit la seva pregunta suggereix una cosa important: la formació de la consciència i la vida moral d'un cristià, expressió de la pertinença joiosa a Crist, també passa per la carretera. Cal que en la predicació i en la catequesi s'insisteixi oportunament en la responsabilitat al volant. Conec bons feligresos que s'esforçen per dur una vida cristiana coherent però que, quan pugen a un vehicle i s'hi posen al volant, s'hi opera una transformació maligna. En gran part és conseqüència de manca de formació. El panorama de les nostres carreteres és prou seriós, sovint tràgic, com perquè reconsiderem la nostra actitud al volant i, a l'hora de preparar la confessió, ens preguntem honestament en l'examen de consciència sobre la nostra prudència, vigilància i observació de les normes de circulació. El pecat en aquest afer pot ser gravíssim. Aprofito l'ocasió per recomanar als meus lectors conductors el costum pietós d'iniciar cada viatge amb un moment de pregària, demanant al Senyor que ens guï i també donar gràcies en finalitzar el viatge. El simple fet de fer-ho, més enllà del seu valor religiós, ens inspira pau i serenitat, actituds molt necessàries per conduir un vehicle. I recordin aquella dita graciosa que diu que, a certa velocitat, l'àngel de la guarda baixa del cotxe. Tot sigui per una conducció més humana i serena.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

El crit

«No a la guerra», aquest és el meu crit.

Mort a tota guerra, al terrorisme, a la invasió.

Mort a tot mal que prové de l'home per a l'home. No hi ha lloc per a demagògies.

No a l'excusa de països pobres que lluiten contra països rics i que s'aprofiten dels avenços científics per matar.

També als països rics hi ha pobres.

No als països rics que acudeixen als menys afavorits per al seu propi profit.

Em sento estafada per les excuses per presumir d'aquesta postura de supèrbia delirant: jo puc més que tu.

Prepotència. I això val per a Orient i Occident. Per a Nord i per a Sud.

A què jugueu?

Lluito des del lloc que m'ha tocat en aquesta societat vital, perquè algun dia siguem tots més sensats i menys egoistes.

Podem acudir a grans manifestacions, o no.

Podem fer grans pancartes, o no.

Però tenim dret a ser informats de la veritat, si es coneix, i a ser respectats sempre pel simple fet de ser persones, tot i que les nostres idees siguin diferents de les dels poders imperants.

M. LLUÏSA COLL COLOM
Esplugues de Llobregat

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial 1)

Temps de durant l'any (Salteri: setmana 2)

JULIOL

31. Diumenge

XVIII de durant l'any, Verd. Lectures: Isaïes 55,1-3 / Salm 144 / Romans 8,35.37-39 / Mateu 14,13-21 (GIRONA: Aniv. òbit Josep Cartañà)

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ignasi de Loiola, prev. i fund.

Festa Major: a Almoher, Arbúcies, Canovelles, l'Esplugu de Francolí, Lladurs, Mediona, el Morell, Nulles, Parets del Vallès, Pontós, Riudecanyes, Sant Cugat Sesgarrigues, Sant Fost de Campsentelles, Sant Vicenç dels Horts, Santa Maria de Martorelles, Sarrià, Vilajuïga i Vilallonga del Camp.

AGOST

1. Dilluns

Sant Alfons Maria de Liguori (MO), Blanc. Lectures: Nombres 11,4b-15 / Salm 80 / Mateu 14,22-36. GIRONA: *Sant Feliu (F), Vermell.*

ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Fe, Esperança i Caritat, vg. i mr.

Festa Major: a Alcanó, Alella, Cabrera de Mar, Constantí, Monistrol de Calders, Parlavà, Sant Feliu de Guíxols, Sant Iscle de Vallalta, Sort, Tírvia i Torelló.

2. Dimarts

Fèria, Verd. Lectures: Nombres 12,1-13 / Salm 50 / Mateu 14,22-36 (o bé: Mateu 15,1-2.10-14). Si es vol: *Sant Eusebi de Vercel·li (MLI), Blanc; Sant Pere Julià Eymard (MLI), Blanc.* GIRONA: *Sant Alfons M. de Liguori (MO), Blanc.* ALTRES CELEBRACIONS: *Mare de Déu dels Àngels.* Sants, Esteve I, p. i mr.; Santes, Teodora i fills, mrs.

Festa Major: a la Garriga i Olina.

3. Dimecres

Fèria, Verd. Lectures: Nombres 13,1-2.25-14,1.26-29.34-35 / Salm 105 / Mateu 15,21-28

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Gustau, b.; Santes, Lídia, vg. i mr.; Cira, vg.; beata Joana d'Aza.

Festa Major: a Bagà, el Brull, Cervelló, Pardines, la Selva de Mar i Vila-seca de Solcina.

4. Dijous

Sant Joan Maria Vianney (MO), Blanc. Lectures: Nombres 20,1-13 / Salm 94 / Mateu 16,13-23

ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Perpètua, mr.

Festa Major: a Argentona, Pobolada i Rasquera.

5. Divendres

Fèria, Verd. Lectures: Deuteronomi 4,32-40 / Salm 76 / Mateu 16,24-28. Si es vol: Dedicació de la Basílica de Santa Maria, a Roma (MLI), *Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: *Mare de Déu de les Neus.* Sants, Osvald, rei.; Santes, Afra, mr.

Festa Major: al Port de la Selva i Vilanova i la Geltrú.

6. Dissabte

La Transfiguració del Senyor (F), Blanc. Lectures: Daniel 7,9-10.13-14 (o bé: 2 Pere 1,16-19) / Salm 96 / Mateu 17,1-9

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Just i Pastor, mr.; Hormisdès, p.

Festa Major: a Alfés, Cabrera d'Igualada, Godall, Golmés, Madremanya, Margalef, Mollet de Peralada, Oliola, els Pallaresos, Pira, Rellinars, Sant Just Desvern, Sant Salvador de Guardiola i Torrebesses.

Lectures bíbliques

Diumenge XVIII de durant l'any

Primera lectura

Is 55,1-3

les seves obres són d'amor.

El Senyor és a prop dels qui l'invoquen, dels qui l'invoquen amb sinceritat. **R.**

Veniu i mengeu

Lectura del llibre del profeta Isaïes:

Això diu el Senyor: «Oh tots els assetegats, veniu a l'aigua, veniu els qui no teniu diners, compreu i mengeu, compreu llet i vi sense diners, sense pagar res. ¿Per què perdeu els diners comprant un pa que no alimenta i malgasteu els vostres guanys en menjars que no satisfan? Escolteu bé, i tastareu cosa bona, i us delectareu assaborint el bo i millor. Estigueu atents, veniu a mi, i us saciareu de vida. Pactaré amb vosaltres una aliança eterna, els favors irrevocables promesos a Dàvid.»

Segona lectura

Rm 8,35,37-39

Res de l'univers creat no serà capaç d'allunyar-nos de Déu que, en Jesucrist, ha demostrat com ens estima

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma:

Germans, qui serà capaç d'allunyar-nos del Crist, que tant ens estima? ¿Els contratemps, la por, les persecucions, la fam o la nuesa, els perills, la mort sagnant? De tot això en sortim fàcilment vencedors amb l'ajut d'aquell que ens estima. Estic ben segur que ni la mort ni la vida, ni els àngels o altres poders, ni res del món present o del futur, ni els estols del cel o de les profunditats, ni res de l'univers creat no serà capaç d'allunyar-nos de Déu que, en Jesucrist, el nostre Senyor, ha demostrat com ens estima.

Al·leluia

Mt 5,4b

L'home no viu només del pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu.

Evangelí

Mt 14,13-21

Tothom en menjà com en volgué

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu:

En aquell temps, quan Jesús rebé la nova de la mort de Joan Baptista, se'n anà amb una barca cap a un lloc despoblat. Així que la gent ho va saber,

el van seguir a peu des dels pobles. Quan desembarcà veié una gran gentada, se'n compadí i curava els seus malalts. Els deixebles, veient que es feia tard, anaren a dir-li: «Som en un indret despoblat i ja s'ha fet tard. Acomiadeu la gent. Que se'n vagin als poblets a comprar-se menjar.» Jesús els respongué: «No cal que hi vagin. Doneu-los menjar vosaltres mateixos.» Ells diuen: «Aquí només tenim cinc pans i dos peixos.» Jesús respongué: «Porteu-me'ls.» Llavors ordenà que la gent s'assegués a l'herba, prengué els cinc pans i els dos peixos, alçà els ulls al cel, digué la benedicció, els partí i donava els pans als deixebles i ells els donaven a la gent. Tothom en menjà tant com volgué i recolliren dotze coves plens de les sobres. Els qui n'havien menjat eren tots plegats un cinc mil homes, sense comptar-hi les dones i la mainada.

Salm responsorial

144

El Senyor és compassiu i benigne, lent per al càstig, gran en l'amor. El Senyor és bo per a tothom, estima entranyablement tot el que ell ha creat.

R. Tan bon punt obriu la mà, Senyor, ens sacieu de bon grat.

Tothom té els ulls en vós, mirant esperançat i al seu temps vós els doneu l'aliment.

Tan bon punt obriu la mà, sacieu de bon grat tots els vivents. **R.**

Són camins de bondat, els del Senyor,

«Doneu-los menjar vosaltres mateixos»

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Una resposta clara

La resposta de Jesús als deixebles preocupats per la multitud que escoltava el Mestre és la mateixa en els tres sinòptics (Mateu, Marc i Lluc) que narren l'escena: «Doneu-los menjar vosaltres mateixos.» Aquesta coincidència fa pensar en una resposta que va quedar fixada en la catequesi apostòlica, com una resposta important. En realitat, a primera vista sembla un desafiament. És com si a la preocupació dels deixebles Jesús respongués carregant-los a ells la solució del problema. I en certa manera és així. De fet els deixebles presentaren de seguida una possibilitat en les provisions que portaven, ben reduïdes. L'acció de Jesús —tan semblant a la del darrer sopar, en instituir l'Eucaristia— fa possible que els deixebles compleixin el que Jesús els ha manat: són ells mateixos els qui els donen el menjar, però el menjar el reben ells de Jesús.

Com canta el responsorial del diumenge 18, quan Déu obre la mà sacia de bon grat tots els vivents. La creació sencera és el testimoni de la gratuïtat de Déu

en les coses terrenals, i ho és més encara l'obra de la salvació humana, l'aliança entre ell i nosaltres, en la qual ell és sempre més i primer (vegeu la primera lectura del diumenge 18). Els homes som col·laboradors de Déu, amb el treball personal, amb la procreació dels fills. Com diu el prefaci dominical V, «Us donem gràcies perquè heu creat totes les coses i els heu assignat un progrés a través dels temps. Heu fet l'home a imatge vostra i li heu sotmès tot el món, a fi que en nom vostre dominés la creació i, en contemplar les vostres meravelles, us glorifiqués contínuament, per Crist Senyor nostre».

Però les paraules de Jesús ressonen encara a les oïdes dels qui, arreu del món, i a tots els nivells de responsabilitat, estem preocupats per la fam, la pobresa, les mancances de la humanitat. Es converteixen en una invitació a l'examen de consciència. Estem realment disposats a disminuir despeses innecessàries en favor de l'ajuda als que no tenen precisament el necessari? Estem realment disposats a renunciar a aspectes del nostre benestar perquè altres po-

bles puguin estar millor? No són només els governs els qui han de fer-se aquesta pregunta; també han de fer-se-la els qui protesten, els qui vivim el dia a dia... «Doneu-los menjar vosaltres mateixos!»

La dimensió eucarística

La multiplicació dels pans és un anunci de l'Eucaristia. L'evangelí de Joan és ben clar en aquest aspecte. Més enllà del menjar que els mateixos apòstols podien donar, hi ha un altre menjar que només Jesús pot donar: el seu Cos i la seva Sang. I és precisament aquest menjar i aquest beure el que ens ha donat. L'ha donat als deixebles perquè el donin a l'Església a través dels segles, encara que continua essent ell qui el dona.

La litúrgia bizantina té aquesta preciosa pregària que diu el sacerdot abans de combregar: «Digneu-vos, Senyor Jesucrist, distribuir-nos amb la vostra mà el vostre Cos puríssim i la vostra Sang preciosa i, per nosaltres, a tot el poble.» És una manera ben senzilla però ben profunda d'interpretar l'evangelí de la

multiplicació dels pans. És, també, una crida permanent al sacerdot i als fidels perquè no perdin mai de vista quin és el Do que reben i que donen, i quina és la missió del seu ministeri.

En el context de l'Any de l'Eucaristia, la narració evangèlica pren també una perspectiva pastoral. Diu el papa Joan Pau II en la carta *Mane nobiscum Domine*: «Per què no fer d'aquest any de l'Eucaristia un temps en què les comunitats diocesanes i parroquials es comprometin especialment a afrontar amb generositat fraterna alguna de les múltiples pobreses del nostre món? Penso en el drama de la fam que turmenta centenars de milions d'éssers humans, en les malalties que flagel·len els països en vies de desenvolupament, en la soledat dels ancians, el neguit dels aturats, el trasbals dels emigrants... No podem fer-nos il·lusions; per l'amor mutu i, en particular, per l'atenció als necessitats, se'ns reconeixerà com a veritables deixebles de Crist» (n. 28). El lligam visible entre l'Eucaristia i l'atenció als pobres serà el signe clar i inequívoc de la caritat de l'Església.

Per Eduard Brufau

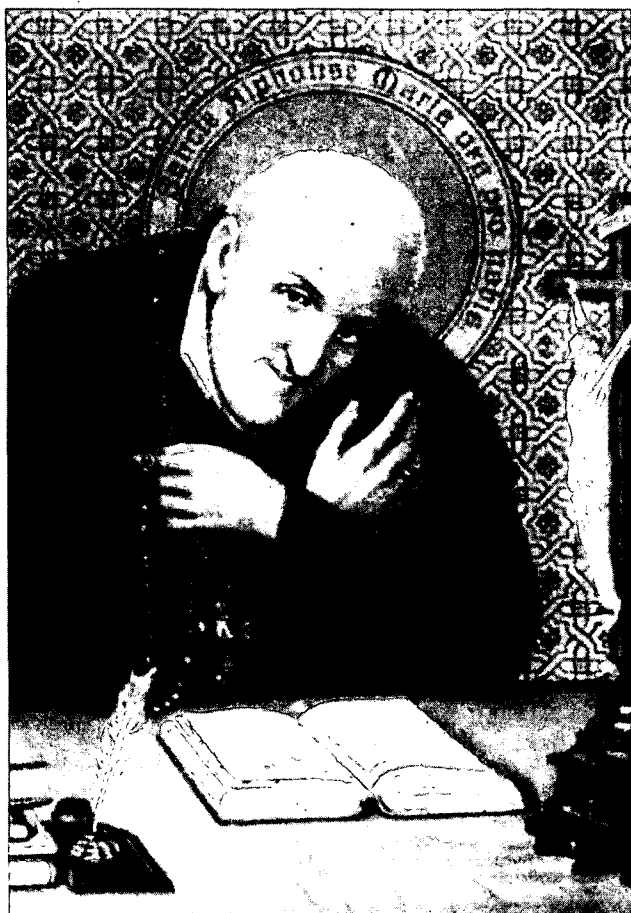
El sant de la setmana

- ☐ Nascut a Marinella, a prop de Nàpols, l'any 1696
- ☐ Prevere i predicador entre els pobres del sud d'Itàlia
- ☐ Fundador dels redemptoristes, bisbe i doctor de l'Església
- ☐ Va morir a prop de Salern l'any 1787
- ☐ Canonitzat per Gregori XVI el 1839

En la seva joventut Alfons Maria de Liguori no tenia pensat d'entrar en la vida religiosa. En canvi, com a fill d'una família benestant, va ser enviat amb només 12 anys a la universitat de Nàpols, on es va graduar amb la nota màxima en Dret Civil i Eclesiàstic molt abans de l'edat habitual. Ben aviat es va posar a treballar d'advocat, feina a la qual es va dedicar durant deu anys amb un èxit molt notable. Però a causa d'unes interferències polítiques en una causa que duia, Alfons Maria de Liguori va abandonar la seva brillant carrera i va decidir fer-se capellà. Finalment va ser ordenat de prevere l'any 1726.

Com a capellà es va dedicar sobretot a predicar entre la gent més pobre de les ciutats i els pobles del sud d'Itàlia, fent ús de les seves dots intel·lectuals i d'oratoria. Per tal d'arribar més

Sant Alfons Maria de Liguori

fàcilment a tota aquella gent necessitada el nostre sant va fundar l'any 1732 un institut essencialment missioner: la congregació del Santíssim Redemptor, els membres de la qual són coneguts com a redemptoristes.

Per complementar la seva tasca predicadora, sant Alfons Maria de Liguori va publicar més d'un centenar d'obres, sobretot de devoció popular —com ara *Les glòries de Maria*—, que ben aviat van gaudir d'una gran acceptació per tot Itàlia. A part, també va ser l'autor de llibres d'una gran profunditat intel·lectual, dels quals el més destacat va ser *Theologia Moralis*. Però a més de missioner entre els pobres i gran escriptor encara va tenir temps per fer alguna incursió en el camp de la música i va compondre la peça religiosa *Tu scendi dalle stelle*, una obra bonica i representativa de la música barroca.

Diversió solidària al parc de la Ciutadella

La Fundació Pere Tarrés celebra la 8a edició de la Festa dels Casals

BARCELONA.— Un any més, en l'equador dels casals d'estiu organitzats des de la Fundació Pere Tarrés, es va celebrar al parc de la Ciutadella la vuitena edició de la Festa dels Casals. Més de 2.200 infants i 240 monitors de 30 casals d'estiu de Barcelona i rodalia es van aplegar al parc de la Ciutadella per celebrar una gran trobada festiva sota el lema «Un signe, una paraula, un amic». Si en altres edicions la festa s'havia dedicat als infants amb síndrome de Down o amb càncer, els grans protagonistes enguany van ser els infants sords, un col·lectiu per al qual ja fa uns quants anys que la Fundació Pere Tarrés també organitza colònies d'estiu.

Tot i la calor sufocant que aquest mes de juliol ha empaitat Barcelona, els més de 2.200 infants i joves que el 13 de juliol passat es van aplegar al parc de la Ciutadella per celebrar la vuitena Festa dels Casals van arribar disposats a divertir-se de valent. Els esperaven jocs, balls, diversió i un esmorzar ben contundent: xocolata amb melindros. «La veritat és que fa goig veure tants infants i joves gaudint d'un dia meravellós, on no només es diverteixen sinó que alhora treballen missatges de fons i es sensibilitzen sobre la

realitat que viuen els nens sords», afirmava Joan Segarra, director de Serveis Educatius de la Fundació Pere Tarrés i un dels organitzadors de la festa.

La Festa solidària dels Casals és un dels plats forts de l'estiu a la Fundació Pere Tarrés. Enguany hi han participat infants i monitors procedents de més de 30 casals de Barcelona i rodalia, organitzats per la Fundació a diversos centres escolars o directament pels espais del Moviment de Centres d'Espai Cristians. La vuitena edició de la Festa dels Casals va comptar amb les

actuacions de dos grups d'animació que van fer les delícies de la canalla: Cavall de Cartró, per als més menuts (de 3 a 7 anys), i La Tresca i la Verdesca, per als més grans (de 7 a 13 anys).

SOLIDARITAT AMB EL MÓN DE LA SORDESA

Cap al final de la trobada, després de cantar i ballar fins a l'extenuació, sota un sol de justícia, els prop de 2.500 participants en la Festa van cantar amb llenguatge de signes la cançó dels casals. «A través d'aquesta activitat —explicava Segarra—, treballada abans en els diversos casals, s'ha pogut donar a conèixer i introduir els nens en el món dels sords.» L'acte festiu es va tancar amb l'actuació d'un grup d'infants sords de l'acadèmia Memory i la lectura d'un manifest per part d'un representant de l'associació Apansee (Associació de Pares de Nens Sords de Catalunya), amb la qual la Fundació ja fa un parell d'anys que treballa en l'organització de colònies d'estiu.

Un any més la valoració de la Festa dels Casals ha estat molt positiva ja que, com afirma el mateix Oriol Pujol, gerent de la Fundació Pere Tarrés, «des de la quotidianitat, amb una forma lúdica i divertida, hem aconseguit que els infants s'apropin al món dels sords i al seu llenguatge de comunicació». La vuitena edició de la Festa dels Casals va comptar també, al llarg del matí, amb la presència de diverses autoritats, entre altres Marta Rosàs, secretària general de Joventut de la Generalitat, Xavier Florensa, regidor de Joventut de l'Ajuntament de Barcelona i Núria Carrera, presidenta de l'Àrea de Benestar Social de la Diputació de Barcelona. L'alcalde Joan Clos, que en un principi tenia prevista la seva assistèn-

cia, va haver de suspendre a última hora la seva visita a una celebració ja emblemàtica de l'estiu barceloní.

Amb la Festa dels Casals no s'acaba pas l'estiu, sinó que tot just gairebé comença. La Fundació Pere Tarrés continua treballant amb més dies de casals, fins al 31 de juliol, i amb moltes altres propostes de colònies, campaments, camps de treball, estades d'aventura, estades lingüístiques a Catalunya i a l'estranger, i rutes a peu i en bicicleta. Per a l'entitat socioeducativa d'Església, l'estiu és un temps privilegiat per treballar amb els infants i joves el temps d'oci des d'una aposta clara pels valors humans i evangèlics.

Samuel Gutiérrez

La vuitena Festa dels Casals va aplegar més de 2.200 infants al parc de la Ciutadella.

Els més petits van gaudir de valent amb l'actuació de Cavall de cartró.

Des de la diversió, la Festa dels Casals treballa sempre un tema solidari.

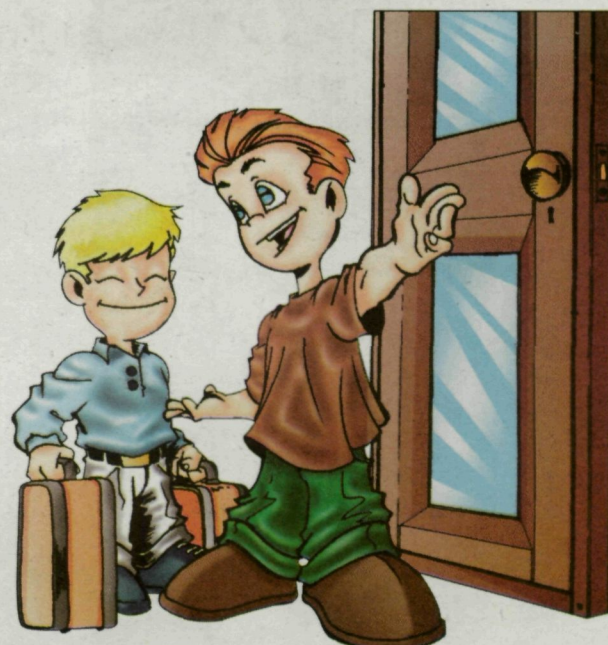
Què vol dir ESTIMAR?

(2ª part)

Ordena les lletres per formar la paraula correcta.

Donar de _____ el qui té gana.
njrame

Donar _____ al viatgen.
litoqjemnta

_____ els malalts.
sartivi

_____ el qui passa fred.
rivtse

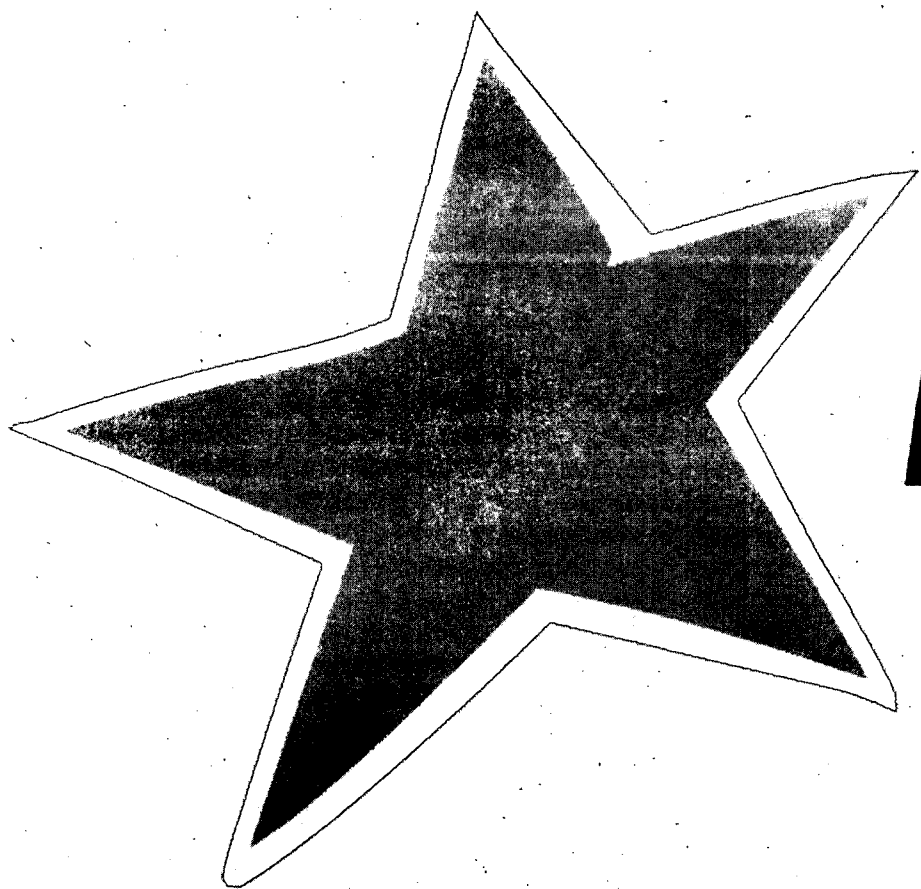
Donar de _____ el qui té set.
erueb

_____ el qui està empresonat.
ariblear

_____ els morts.
rrenarte

ràdio estel

la ràdio amable

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central 93.7

- Girona 103.4
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Vic 91.3

- Lleida 91.5
- Cerdanya 104.4
- Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

www.radioestel.com

Barcelona

diòcesis

Ordenació presbiteral de Mn. Joan Obach

■ La cerimònia va tenir lloc a la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià

BARCELONA.— La parròquia de Sant Vicenç de Sarrià va viure el dissabte 16 de juliol una eucaristia molt especial. Contràriament al que és habitual, es va celebrar l'ordenació presbiteral a la mateixa parròquia on el vicari exercirà el seu ministeri pastoral. Mn. Joan Obach Baurier va proclamar el seu compromís davant d'una gernació de familiars i d'amics que van omplir fins a l'últim racó de l'església.

Va ser una cerimònia emocionant en què va planar el record del «modèlic» beat Pere Tarrés, tal com el va qualificar Mons. Martínez Sistach. Malgrat la canícula típica de les tardes de juliol, gent procedent d'arreu de Catalunya, de València, del País Basc i de Madrid va acudir fins a la parròquia barcelonina. Volien acompanyar el seu familiar i amic Joan Obach. Era un dels dies més especials de la seva vida: seria ordenat com a prevere per l'arquebisbe de Barcelona en la que serà la seva parròquia, una parròquia molt vinculada a una de les figures clau de l'Es-

Mn. Joan Obach, amb l'arquebisbe i el rector de Sant Vicenç de Sarrià.

glésia catalana, el beat Pere Tarrés. «Un model per a tots nosaltres i també per a tu, Joan», li va dir Mons. Martínez Sistach.

L'arquebisbe de Barcelona estava especialment content, sens dubte, perquè l'ordenació d'un germà és un dels esdeveniments més importants: «Hem de donar gràcies a Déu per haver cridat aquest germà. Déu sempre té la iniciativa en la vocació sacerdotal. Sempre és Ell qui ens

crida. Benvingut, Joan.»

Un dels moments més emotius va ser, després de fer la seva promesa, quan Mn. Joan Obach es va fondre en una abraçada amb l'arquebisbe i amb la resta de sacerdots presents un per un. Aquestes abraçades van reflectir el vincle especial i la joia sentida entre el nou prevere i alguns dels sacerdots de

l'arxidiòcesi. Un altre va ser l'aplaudiment intens i prolongat amb el qual es va tancar la cerimònia i que va emocionar el protagonista de l'ordenació. Mn. Joan Obach va agrair a tothom la seva presència: «Gràcies al bon Déu que es va fixar en mi i em va cridar a través de l'Església. Gràcies a l'arquebisbe, als meus pares, als familiars i amics per la vostra paciència durant tots aquests anys; gràcies als formadors i al personal del Seminari;

«Avui comença tot»

—Què sents en aquests moments?

—Un gran goig. És una festa de l'Església, l'Església és viva, avui s'ha vist a la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià, plena a vessar. Evidentment són amics, cosins, coneguts, però són gent que fan que l'Església pugi amb alegria, de manera ferma com avui, acompanyant un pobre sacerdot com jo.

—Què significa per a tu haver rebut l'ordenació presbiteral?

—Significa la consagració més gran i més íntima amb Crist. Ell m'ha cridat des d'un principi i durant tres anys de la meua vida m'he preparat fins al dia d'avui, en què comença tot.

—Què diries als joves que experimenten la crida de Jesucrist?

—Les mateixes paraules que va dir Joan Pau II: «No tingueu por, l'alegria més gran la trobareu en Crist, no tingueu por!» De veritat. Una resposta afirmativa i generosa a Ell només comporta felicitat, alegria i ganes de estimar més tothom. I els diria que no hi tenen res a perdre.

gràcies a la gran comunitat d'aquesta parròquia i als germans preveres per acollir-me. Sóc molt feliç, us ho ben asseguro.»

Consuelo Chaves Mejuto

LLEIDA

Louan Robert, de Costa d'Ivori, nou diaca de la diòcesi

LLEIDA.— La parròquia de la Mare de Déu del Carme de Lleida va acollir la tarda del calorós diumenge 17 de juliol l'ordenació diaconal del seminarista Louan Robert Sibangbeu, de 40 anys d'edat i originari de Costa d'Ivori. L'Eucaristia va tenir un to singular, marcat per alguns elements de la litúrgia africana: com l'original casulla que duia el bisbe Francesc X. Ciuraneta, un regal de les missions, els cants amb ritme africà, les ofrenes amb fruits tropicals, i fins i tot la llarga i pausada cerimònia, de gairebé més de dues hores.

Una vintena de sacerdots van concelebrar l'Eucaristia, entre ells el P. Charverd, un dels disset germans del nou diaca i prevere a Costa d'Ivori, que va assistir emocionat a l'ordenació en representació de la família. Significativa va ser també la presència del col·lectiu d'immigrants africans i subsaharians, amb els quals Louan Robert ha treballat pastoralment.

El candidat, seguint el ritu africà, va ser cridat tres vegades i amb veu forta i gairebé escenificant la crida, per un membre d'aquest col·lectiu. Davant del bisbe, l'ordenand va ser preguntat per si tenia el consentiment dels pares per rebre l'orde. El seu germà sacerdot va donar aquest consentiment en nom dels pares ja traspasats i de la família: «Et dono la meua

benedicció perquè siguis un bon diaca; els nostres pares així ho haurien volgut, tot i ser musulmans, perquè creien en Déu.»

Dos representants de la parròquia i Mn. Joan Mora, rector del Carme i director del Secretariat d'Atenció Pastoral als Immigrants, en nom de la comunitat, «la seva família adoptiva», van donar el seu consentiment i van demanar al bisbe que l'ordenés diaca: «Amb tu hem trobat un fill, un germà i un amic i tu amb nosaltres has trobat una família. No posarem obstacle a la teua ordenació.»

Mons. Ciuraneta va iniciar l'homilia dient que Déu crida qui vol, quan vol, a edats distintes i amb qualitats diverses: «Només busca cors decidits i generosos, capaços de deixar-ho tot per Déu i pels germans.» Va prosseguir amb unes paraules d'agraïment dirigides al nou diaca: «T'agraeixo a tu, i també a la teua família, que hagi volgut dedicar el teu ministeri al servei de l'Església de Lleida. Tenim una gran mancança de preveres i la teua col·laboració ens serà de gran ajuda.

Mn. Robert va rebre l'ordenació de mans del bisbe Ciuraneta.

L'Església de Lleida ha posat en tu l'esperança.» El bisbe es va referir al diaconat com un servei: «El teu ofici serà servir els altres, des de la teua íntima unió amb Crist. L'ordenació et fa col·laborador meu i dels sacerdots, i amb l'auxili de Déu hauràs de treballar de manera que els fidels reconguin en tu el veritable deixeble d'aquell que no va venir a ser servit, sinó a servir.»

L'ordenació va prosseguir amb les preguntes rituals al nou diaca de voler

viure en celibat, de servir l'Església amb humilitat i amor, de viure l'Evangeli i d'imitar Crist, i va finalitzar amb la promesa d'obediència al bisbe. A continuació es van cantar les lletanies dels sants i el bisbe li va imposar les mans amb la pregària d'ordenació. Finalment, els quatre diaques presents el van revestir amb l'estola creuada i la dalmàtica. El bisbe va lliurar al nou diaca els Evangelis i a continuació va venir el bes de dels diaques, tot acollint-lo així a l'orde diaconal.

L'ordenació va acabar amb les paraules d'agraïment del seu germà sacerdot dirigides al bisbe Ciuraneta: «Gràcies per haver acceptat el meu germà. Ajudeu-lo perquè sigui un bon diaca.» A continuació va haver-hi les intervencions d'un representant de la comunitat africana a Lleida i del cònsol de Costa d'Ivori.

El nou diaca va agrair a Déu i als germans haver rebut el diaconat i, en una llarga intervenció en castellà i emprant també un xic de català i de francès, va donar les gràcies a tots els que en aquest darrer any han estat a prop seu en el camí de la vocació, que ell va posar a les mans de Maria. El seu ministeri l'exercirà a la mateixa parròquia del Carme, on s'ocuparà preferentment dels immigrants subsaharians i de la colònia africana a Lleida. (J.C.)

Barcelona

L'arquebisbe oficia una eucaristia pels missioners

■ Va tenir lloc el 9 de juliol a l'església de Sant Sever

BARCELONA.— L'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, va presidir una missa gai-
rebé íntima per a familiars de mis-
sioneres i missioners de l'arxidiòce-
si. Van donar les gràcies al Senyor
per totes aquestes persones que vi-
uen lluny de casa seva entregades a
millorar les condicions de vida dels
més necessitats, fora de les nostres
fronteres.

Foto: Consuelo Chaves

Lectura d'una carta a l'Infant Jesús.

Les cinc de la tarda d'un dissabte
calorós. Mentre els carrers que rode-
gen la catedral de Barcelona són un bulli-
ci de turistes entusiasmats, a uns metres,
en una petita església, unes vint persones
es reuneixen en silenci per celebrar l'Eu-
caristia. Familiars i amics de missioners
de l'arxidiòcesi de Barcelona van acudir a
donar les gràcies a Déu juntament amb
Mons. Martínez Sistach pel treball que
duen a terme.

«El primer text que llegirem és una
carta que la humanitat escriu a l'Infant
Jesús que ha de venir i la resposta que Ell
ens dona. Ens trasludem al temps de
Nadal. Escoltant-la, pensem en quina és
la nostra vivència de Salvació. Això ens
demanarà de cercar la voluntat de Déu i
un compromís de viure amb exigència
aquesta voluntat que, de vegades, ens pot

portar a indrets llunyans
del nostre lloc d'origen
o bé ens pot interpel·lar
a treballar amb els qui
ens envolten i ens ne-
cessiten.»

En aquesta lectura in-
trodutòria, els presents
van voler reflectir la frus-
tració que sent l'ésser
humà davant de les des-
gràcies i les injustícies
quotidianes i li demana-
ven a l'infant Jesús que
vingués. A això Jesús
respondria: «Ara us es-
cric des d'una creu. No em pregunteu
quina, perquè en realitat hi ha moltes
creus al voltant del món (...) Prepareu els
vostres cors i deixeu-me néixer. És estiu,
teniu temps per anar fent aquest procés.
Obriu els vostres ulls i descobriu-me en la
creu. Així arribarem al Nadal dels 365
dies i la Pasqua de la vida. Descobriu-me
en el vostre dia a dia, sigueu on sigueu

(Àfrica, Amèrica, Àsia, Europa, Ocea-
nia). Ah! Jo continuaré venint cada Nadal
i continuaré morint cada dia, perquè la
vida d'una persona pesa més que els bancs,
les armes i els vostres gustos.»

Mons. Martínez Sistach, sensible a
aquest esperit, va ser clar en la seva homi-
lia: «Tot i que sembli que el món no
canvia és perquè Déu ens ha donat la
llibertat i per això no avança com nosal-
tres voldríem.» L'arquebisbe es va mos-
trar molt agraït pel treball dels missioners
de l'arxidiòcesi, alguns dels quals eren
presents a la missa. «Gràcies per la vostra
tasca arreu del món. Gràcies per anunciar la
Paraula. L'Església ha de tenir una vessant
missionera, no s'ha de tancar en ella matei-
xa. L'Església hi és per evangelitzar. És la
seva essència. És la seva missió específica:
anunciar el Regne de Déu.»

L'arquebisbe també va voler dedicar la
pregària del Parnostre a tots els afectats
pels atemptats de Londres.

Consuelo Chaves Mejuto

SANT FELIU DE LLOBREGAT

El P. Agustí Figueras celebra 75 anys d'ordenació sacerdotal

MONTSERRAT.— El 13 de juliol la comu-
nitat benedictina de Montserrat va viure una
celebració podem dir-ne que excepcional. El
monjo Agustí Figueras va celebrar 75 anys
d'ordenació sacerdotal i ho va fer presidint la

El P. Figueras va presidir la missa conventual.

missa conventual.

En la seva homilia, el P. Figueras va remem-
orar com fa 75 anys, a l'altar de Montserrat, va
rebre l'ordenació sacerdotal de mans del bisbe
de Solsona Dr. Valentí Comellas i va tenir un
record pels companys màrtirs: «Pocs anys des-
prés d'aquesta ordenació alguns dels monjos a
qui el sant bisbe imposava les mans queien
morts per la fe de Crist. Gràcies al seu sacrifici
els altres vam poder viure i el bon bisbe va tornar
a ordenar nous sacerdots. El seu martiri sempre
ha estat per a mi un estímul més per viure donat
a Jesucrist.»

El P. Figueras, que el 23 de juliol va complir

99 anys d'edat, també va parlar en l'homilia dels
pontífexs que en els darrers cinquanta anys han
dirigit l'Església catòlica: Joan XXIII i Pau VI,
que van deixar una empremta inesborrable en
convocar i completar, respectivament, el Conci-
li Ecumènic Vaticà II; Joan Pau I i Joan Pau II, especialment
aquest darrer, protagonista de
26 anys de pontificat, i final-
ment Benet XVI.

El P. Agustí Figueras va néi-
xer a Barcelona el 1906. Va
ingressar al Col·legi de Postu-
lants de Montserrat i va comen-
çar el noviciat el juliol del 1922.
Va professar solemnement el 5
d'agost de l'any 1923. Ordenat
sacerdot pel bisbe Valentí Co-
mellas, va ser destinat a Alema-
nya durant dos anys per cursar-
hi estudis eclesiàstics i
d'orfebreria. El 1932 va anar a

Jerusalem, a la Casa de Montserrat, lloc on va
perfeccionar els seus treballs d'orfebre. El juliol
del 1936 va haver de deixar el monestir de
Montserrat i va anar cap a Alemanya. A principis
del 1939 va tornar a Montserrat i va reprendre els
seus treballs d'orfebreria i de professor de músi-
ca (violí) a l'Escolania. Durant molts anys va
formar part de la Schola Gregoriana. L'any 1950
el va passar a Sant Pau Extramurs, on va ocupar el
càrrec de penitencier. Per un any va ser prefecte de
l'Escolania. L'any 1958 va anar a la fundació de
Montserrat a Colòmbia (Medellín) i a mitjans dels
anys seixanta va tornar a Montserrat, com a profes-
sor de l'Escolania del monestir. (C.C.)

TARRAGONA

Presa de possessió d'un nou vicari episcopal i de dos delegats

TARRAGONA.— Durant una senzilla cerimònia celebrada a la
capella de la casa de l'arquebisbat va tenir lloc el 13 de juliol, sota la
presidència de l'arquebisbe Jaume Pujol, l'acte de presa de possessió
d'un nou vicari episcopal i de dos nous delegats diocesans. El nou vicari
episcopal és Mn. Francesc Esteso Cuenca, que ha estat designat per a la
zona de l'Alt Camp, el Baix Penedès i el Tarragonès, càrrec que ja havia
ocupat anteriorment.

El nous delegats són Mn. Joaquim Gras Minguella, el qual es farà
càrrec de la Delegació diocesana de Pastoral de la Mobilitat Humana, i
Mn. Albert Valladosera Llorc, que tindrà cura de la Delegació diocesana
de Vocacions.

Després de la lectura dels nomenaments per part de Mn. Joaquim
Claver, secretari general i canceller, els nous vicari episcopal i delegats
van procedir a fer la preceptiva professió de fe i el jurament d'exercir els
seus càrrecs bé i fidelment.

Va tancar la cerimònia, a la qual també hi van assistir els membres del
Consell Episcopal i de la cúria diocesana, una breu intervenció de
l'arquebisbe, que va glossar la dedicació i el servei que comporten els
càrrecs diocesans, juntament amb el desig que la tasca dels nous
designats sigui fructuosa. (C.C.)

Tarragona

El tarragoní Lluís Solé és el nou bisbe de Trujillo

■ «Els pobres seran evangelitzats» és el seu lema episcopal

TARRAGONA.— Va néixer fa 58 anys a Tarragona i en fa 25 que és a Hondures. Des del dia 29 de juny, el pare Lluís Solé i Fa és el nou bisbe de la diòcesi de Trujillo. La seva consagració episcopal va tenir un important ressò mediàtic entre les diferents ètnies que conviuen a la regió, prova fefaent de l'estimació que els nadius professen a la persona de Mons. Lluís Solé.

El P. Solé va rebre l'ordenació de mans de l'arquebisbe de Tegucigalpa.

El religiós Lluís Solé, pertanyent a la congregació de Sant Vicenç de Paül, sorgit de la seu de sant Fructuós, ara pastor de les ànimes de Centreamèrica; fa més viva aquella pregària del bisbe màrtir tarragoní, en la qual va tenir present l'Església estesa d'orient a occident. El dia 29 de juny, Hondures va ser també present en el fons del cor dels tarragonins, units espiritualment a Mons. Lluís Solé i Fa i en la pregària. El seu germà Joan i altres familiars van compartir allí la joia de la cerimònia de la consagració episcopal, que va comptar amb la presència de Mn. Joan Miquel Bravo, en representació de l'arquebisbe de Tarragona i de la parròquia de Sant Joan Baptista, on Lluís Solé va ser batejat.

Unes 2.000 persones es van congregar davant de la catedral de Trujillo per participar molt activament en la solemne consagració episcopal de Mons. Lluís Fa, tot

protegit-se amb gorres i barrets de la calor sufocant. Va presidir la cerimònia de l'ordenació l'arquebisbe de Tegucigalpa, el cardenal Óscar Andrés Rodríguez Maradiaga, acompanyat dels bisbes de Dallas, Texas, Colòmbia i de la Conferència Episcopal d'Hondures, a més d'uns 150 sacerdots. Tampoc no hi van faltar els provincials de Centreamèrica i de Catalunya de la Congregació de la Missió de Sant Vicenç de Paül.

Cal destacar la participació dels fidels de les ètnies *tawahkas*, *pech*, *mosquitos*, *garifunas* i *ladinos*, amb els seus cànecs i danses, a l'hora de l'evangeli i durant tota la celebració litúrgica. El cardenal Rodríguez Maradiaga va pronunciar una vibrant homília i va escollir el símil de la barca per definir el ministeri pastoral «remar mar endins, amb les tres potestats del

bisbe», en el cas de Lluís Solé, per les aigües del riu Patuca, de viatge a la selva, empès per la seva vocació missionera. El cardenal Rodríguez Maradiaga es va referir també a la missió del bisbe de guiar el poble fidel enmig d'una mar tempestuosa «sovint plena de violència, instigada per persones que, sense escrúpols, únicament cerquen el benefici personal, a costa de negar la pau, l'amor i el bé comú».

Salutació de Mons. Lluís Solé

En les seves primeres paraules de salutació als diocesans com a bisbe, Mons. Solé va fer un breu recorregut per la seva infància a Tarragona i com va iniciar-se en els camins de la fe, tot recordant els seus difunts pares i la família, «de qui vaig aprendre a estimar profundament l'Església i vaig anar descobrint en el seu si el fruit permanent de la santedat». També va esmentar que en la vida de sant Vicenç de Paül va aprendre que la prova que l'Església catòlica és conduïda per l'Esperit Sant «rau en l'evangelització dels pobres», per demanar després que, «seguint els passos del Senyor ens esforcem a apropar més els pobres al centre de l'Església i que els qui hem estat cridats per servir tothom ens deixem també evangelitzar pels pobres».

Referint-se al seu predecessor, Mons. Virgilio López, traspassat fa un any a causa d'un accident de circulació, el bisbe Lluís

va demanar a Déu ser-ne un digne successor, en una diòcesi molt diversa, pregant perquè «el Senyor converteixi aquesta diversitat en font de mutu enriquiment».

L'expectació que va produir la consagració episcopal de Mons. Lluís Solé la demostra el fet que la cerimònia va ser televisada pel Canal 48, retransmesa per múltiples emissores de ràdio i que se'n fessou tota la premsa del país. Es dona la circumstància que el nomenament de Lluís Solé i Fa com a bisbe de Trujillo el va fer el papa Joan Pau II en l'última de les estades al hospital Gemelli de Roma abans de morir.

El bisbe i la diòcesi

Mons. Lluís Solé i Fa va néixer a Tarragona el 23 de juliol del 1946, va ser ordenat sacerdot l'any 1973 i va entrar a l'orde de Sant Vicenç de Paül. Va estudiar Filosofia i Teologia i també magisteri i fins al 1978 va exercir com a vicari en dues parròquies de Barcelona. Un any després va anar a Hondures, a la ciutat de San Pedro Sula, on va desenvolupar diferents responsabilitats pastorals. El 2000 va ser destinat a la diòcesi de Trujillo i, el 2002, a la zona selvàtica de la Mosquitia. Consagrat bisbe el 29 de juny, el seu escut episcopal ha estat dissenyat pel periodista tarragoní i expert en heràldica, Dídac Bertran, i el lema escollit per Mons. Lluís Solé per al seu pontificat és «Els pobres seran evangelitzats».

La diòcesi amb seu a Trujillo inclou els departaments de Colón i Gracias a Dios, amb una població de 280.000 habitants i una extensió de 25.500 m² (gairebé com Catalunya). El presbiterat diocesà està format per 17 sacerdots i 23 religioses. Els principals problemes a fer front són el subdesenvolupament i la pobresa, a més dels litigis entre terratinents i camperols.

Joan Boronat

GIRONA

Trobada dels Capítols Catedral de Catalunya

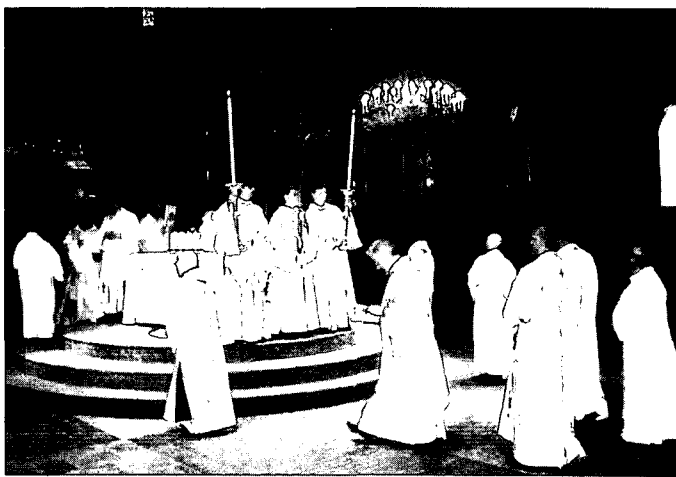
GIRONA.— Al començament de l'estiu ja és tradició que els membres dels Capítols Catedral es reunixin de forma itinerant. Enguany ha estat la diòcesi de Girona l'escollida. Quaranta canonges dels diferents Capítols Catedral de les diòcesis catalanes van trobar-se a Girona el 14 de juliol en una jornada de germanor.

A les onze del matí van començar a arribar els canonges a la catedral per tal de concelebrar l'Eucaristia amb Mons. Carles Soler, bisbe de Girona. Abans, però, a la capella conventual va tenir lloc un temps de pregària, l'hora tèrcia, presidida també pel bisbe. En l'homília Mons. Carles va ressaltar l'obligació que tenim de donar a conèixer la bondat entranyable de Déu aprofitant amb creativitat el gran nombre de visitants que tenen les nostres catedrals i esglésies.

Després els canonges van dirigir-se a la Col·legiata de Sant Feliu, on el Dr. Narcís Amich, autor d'una tesi doctoral sobre *Les seus episcopals de Girona i Empúries a les fonts escrites d'època tardantiga (s. IV-VII)*, va oferir una conferèn-

cia sobre sant Fèlix tot recordant que estem celebrant el 1.700è aniversari del seu martiri. El conferenciant va començar la seva intervenció explicant les raons de la devoció popular en el sentit que és el primer màrtir del qual es té notícia a la ciutat, després de la seva arribada a l'entorn de l'any 305.

També va assenyalar que el relat històric i llegendari s'escriu quatre segles després del martiri, per tant envoltat d'uns elements que poden diferir de la realitat dels fets que són contrastables documentalment. Però, en tot cas, la devoció al sant s'estén no sols per terres catalanes, també arreu de la península i el sud de la Gàl·lia i Girona esdevindria un lloc de peregrinació. Serà fins al segle VII que es manté aquest corrent, moment en el qual la figura de sant Narcís comença a tenir més protagonisme, cosa que el Dr. Amich atribueix al fet

Quaranta canonges es van donar cita a Girona.

que l'actual patró de la ciutat i de la diòcesi pateixi martiri des de la seva condició episcopal.

Per mitjà de la projecció, el conferenciant va assenyalar com des del lloc on eren reunits s'havia iniciat la primera comunitat cristiana de Girona. L'església de Sant Fèlix, actualment una de les parrò-

quies de la ciutat, havia tingut el paper de primera catedral, fins a l'edificació de la seu romànica de Santa Maria (posteriorment amb elements gòtics i barrocs) i, encara avui, és un referent de la devoció popular a sant Narcís, la capella de qual està integrada al temple. «Sant Narcís arriba a un culte més diocesà, sant Fèlix serà un sant més ciutadà, un i altre són a la base de la nostra fe», va acabar el Dr. Narcís Amich, que va rebre l'aplaudiment i les felicitacions dels presents.

A les dues de la tarda un dinar de germanor als afores de Girona va posar punt final a la trobada.

A Catalunya hi ha un total de 138 canonges, distribuïts de la següent manera: Barcelona, 25; Vic, 20; Girona, 19; Lleida, 17; Urgell, 16; Tarragona, 15; Solsona, 14; Tortosa, 12. Els bisbat de Sant Feliu de Llobregat i de Terrassa encara no compten amb Capítol Catedral. (Carles Sánchez)

Urgell

El bisbat vol rendibilitzar l'espai sense ús del Seminari

■ Una de les possibilitats és dedicar-ne una part a l'activitat hotelera

LA SEU D'URGELL.— El bisbat d'Urgell elabora un pla director de l'actual espai del Seminari diocesà, amb la intenció de rendibilitzar unes instal·lacions que en l'actualitat només s'utilitzen en part: per a la residència de seminaristes i de sacerdots de la diòcesi. L'actual edifici, de gran valor arquitectònic i històric, ha començat un procés de millora. L'hivern passat es va arranjar la capella central, amb una decoració pictòrica única i dedicada a la Immaculada.

L'edifici del Seminari diocesà d'Urgell, obra del mestre d'obres Tomàs Samsó al segle XIX i una de les obres importants de la seva categoria, és objecte d'un pla director que ha d'establir de quina manera es pot treure profit de l'espai.

El pla ha de definir nous usos, entre els quals hi ha la possibilitat de fer un museu del romànic i un centre d'interpretació, la creació d'un espai per acollir

seminaris i jornades d'estudi i també la de dedicar una part a ús hotel·ler que complementés l'oferta de jornades i seminaris de treball. Aquest pla director, però, encara és a les beceroles. Així ho ha confirmat el vicari episcopal per a Afers Econòmics del bisbat d'Urgell, Mn. Josep M. Mauri, el qual assenyala que tot i que «no hi ha

L'edifici del Seminari és del segle XIX.

res definit, el que sí que està clar és que l'edifici s'ha d'optimitzar i molt possiblement la meitat de l'actual edifici es mantindrà per a l'actual ús de residència de sacerdots i també de seminaristes».

L'evolució de la societat del Pirineu, en un procés de constant despoblament fins fa ben pocs anys, ha provocat que el que va ser projectat com un centre d'estudis hagi anat quedant en desús. Sobretot tenint en compte que el Seminari menor va ser substituït fa temps per escoles convencionals que al llarg del segle passat es van anar implantant a la ciutat de la Seu d'Urgell o en altres capitals de comarca. A més, i pel que fa al Seminari major, la falta de vocacions i el descens del nombre de seminaristes ha obligat, d'altra banda, a cercar un ús que en garanteixi la continuïtat.

En aquest sentit s'han iniciat algunes converses amb altres institucions de la ciutat de la Seu d'Urgell per parlar de la utilització futura de l'edifici. Per part de

L'inici d'un edifici històric

Explica Mn. Jesús Castells, arxiver adjunt d'Urgell, que a l'estiu del 1853 «venia a ocupar la seu urgellenca el bisbe Caixal, de gloriosa i imperible memòria. Ben aviat —el novembre d'aquell mateix any, a Balaguer, en l'ocasió de les festes del Sant Crist— va fer públic el seu propòsit de bastir, a la Seu, un nou Seminari i que immediatament començaria a preparar el que calgués». Es va fer l'elecció d'arquitecte (Tomàs Samsó i Ribera), adquisició de terrenys per a l'emplaçament, estudi de plànols, mitjans de carreteig de materials. I, tot a punt, el 8 de desembre del 1858 se n'obria l'expedient canònic d'edificació. La crònica i l'acta de benedicció de la primera pedra testimonia que es va fer a «las tres y media de la tarde del día 25 de abril de 1860». Malgrat la magnitud de l'obra i les atzaroses circumstàncies sociopolítiques de l'època i els reiterats i perllongats bandejaments que va haver de sofrir el bisbe fundador, el dia primer d'octubre del 1886 es posava en funcionament l'edifici nou del Seminari; si més no, en la seva major part.

l'Ajuntament i del Consell Comarcal, la recepció de les idees ha estat òptima, però —de moment— no ha passat d'aquí. En aquest sentit, l'alcalde, Jordi Ausàs, ha fet declaracions en diversos mitjans assenyalant que a la ciutat seria benvinguda una iniciativa d'aquest tipus i que està disposat a col·laborar-hi.

M. C. Orduña

El bisbe inaugurarà les reformes de l'església de la Pobla de Lillet

LA POBLA DE LILLET.— El diumenge 31 de juliol, a les 17.30 h, s'inauguraran les obres de reforma del temple parroquial de la Pobla de Lillet amb una missa presidida pel bisbe Jaume Trasserra. Les obres han fet que durant cinc anys i mig l'església restés tancada al culte i que les seves funcions passessin durant aquest temps a la capella de la Residència d'Avis i al santuari de Falgars. La Coral Lillet solemnitzarà la missa i un cop acabada oferirà un petit concert. Es vol editar un opuscle amb fotografies de la façana en èpoques diferents i un text històric sobre el temple.

L'església parroquial de la Pobla de Lillet va ser construïda sobre la primitiva capella de Sant Antoni, dins dels murs de la fortalesa dels senyors de la baronia de Mataplana. És d'estil barroc. El 1711 ja hi ha constància de la seva existència, encara que la construcció actual es va acabar el 1784. (R.E.)

La façana encara per restaurar.

Vols reconèixer la teva fertilitat?

Vols aprendre a regular-la d'una manera natural, sense fàrmacs, ni mitjans quirúrgics ni mecànics?

Trucan's, podem ajudar-te!

PLANIFICACIÓ FAMILIAR NATURAL

Tel. 93 280 56 83 (secretaria RENAFER)
e-mail RENAFER: fertilidad@renafar.org
web RENAFER: www.renafar.org
Tel. 93 418 24 00 (Policlínica Tibidabo)

RENAFER

Missa ecumènica en memòria de les víctimes de Londres

ANDORRA LA VELLA.— El bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra, Mons. Joan Enric Vives, va presidir el 19 de juliol a Sant Esteve d'Andorra la Vella, juntament amb el pastor anglicà Canon Cameron Walker, una missa en memòria de les víctimes dels actes terroristes perpetrats a Londres a principis de mes. L'acte va aplegar una gran multitud de persones de diverses confessions religioses, majoritàriament de nacionalitat anglesa i de la ciutadania andorrana, que van respondre d'aquesta manera la crida per fer una pregària solidària conjunta. Durant l'acte de pregària es va posar en relleu la necessitat de fer de la pau una bandera. El copríncep va dir que «no podem cedir a la temptació del desànim o de la revenja. Volem la pau i la volem fer possible avui per a tots. Som aquí per pregar per la pau i per l'entesa de totes les religions de la terra». Va condemnar els

atemptats terroristes i va afirmar que «cap causa, cap idea, no pot justificar mai el terror» i va fer seu un eslògan dels ciutadans anglesos: *We are not afraid!* («No tenim por!»). Mons. Vives va assegurar que ens hem d'esforçar per descobrir els valors que cada religió aporta, perquè en totes hi ha llavors de veritat, i va afegir que «també reclamem dels musulmans que aïllin els terroristes i els condemnin com a deformadors de la religió islàmica, i vulguin ser constructors de la nostra societat democràtica i pacífica».

Era la primera vegada que en públic copresidien el bisbe-copríncep i una dignitat anglicana una pregària oficial a Andorra, on resideix una comunitat anglofona força gran i on catòlics i anglicans viuen una bona relació, compartint el temple catòlic de la Massana des de fa molts anys i participant amb la seva coral en moltes celebracions catòliques. (M.C.O.)

Tarraconense

Tarragona acollirà l'Aplec de l'Esperit 2007

■ Comunicat de la reunió n. 174 de la Conferència Episcopal Tarraconense

BELLPUIG DE LES AVELLANES.— Els dies 11 i 12 de juliol va tenir lloc la reunió n. 174 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET) al monestir de Santa Maria, a Bellpuig de les Avellanes. Durant la reunió, els membres del Secretariat de Pastoral de la Joventut van proposar als bisbes la celebració a Tarragona del pròxim Aplec de l'Esperit —trobada juvenil interdiocesana— per la Pentecosta de l'any 2007.

En la reunió, Mons. Soler, delegat de la CET per a la Pastoral de Joventut, va presentar als bisbes els representants del corresponent Secretariat (SIJ): Mn. Josep Masdeu, de Tarragona; el P. Joan Pujol, de Lleida; el Gmà. Valerià Simon, de la Unió de Religiosos de Catalunya (URC), i Francesc Figueras, de Barcelona. Mn. Masdeu i els altres membres del SIJ van exposar la feina feta a Catalunya i les Balears, a partir del document *Mirada nova. Vers un nou impuls de la Pastoral de Joventut*. Els bisbes van valorar l'esforç que es duu a terme en la Pastoral Juvenil i van animar els seus responsables a treballar-hi amb constància i esperança.

Presidida per Mons. Jaume Pujol Balcells, arquebisbe de Tarragona, en la reunió de la CET els bisbes també van dialogar i intercanviar informació sobre les relacions tingudes amb les Administracions i sobre els darrers esdeveniments polítics i socials.

Van fer una valoració positiva de la commemoració del 10è aniversari del Concili Provincial Tarraconense, a Montserrat, el mes de juny passat. Esperen que aquesta celebració ajudi a anar duent a terme les resolucions del Concili, en plena vigència avui per a la pastoral de les diòcesis catalanes.

Amb motiu de la celebració de la XXV Escola d'Estiu per a Catequistes, organitzada pel Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears (SIC), els bisbes van iniciar la revisió i valoració de la labor catequètica feta en els darrers 25 anys per l'esmentat Secretariat, que actualment presideix Mons. Salinas. L'Escola d'Estiu tenia lloc a Barcelona del 25 al 29 de juliol. Va ser inaugurada per l'arquebisbe de Tarragona i clausurada per l'arquebisbe de Barcelona, que presidirà una Eucaristia a la basílica de Santa Maria del Mar, a la qual són convidats tots els catequistes i fidels en general.

Els bisbes van rebre la visita del P. Francesc Riu, s.d.b., i del P. Enric Puig, s.i., els quals els van informar de diverses qüestions relacionades amb l'ensenyament i amb la Fundació Escola Cristiana de Catalunya. Els bisbes van agrair personalment al P. Riu els seus llargs anys de generosa dedicació a aquest àmbit i van encoratjar el P. Puig a prosseguir aquesta tasca tan important per a l'Església i la

societat catalanes.

Mons. Traserra va informar els bisbes de les converses que es mantenen amb la Conselleria de Cultura de la Generalitat de Catalunya, per tal d'establir acords mutus en relació amb el patrimoni cultural.

Mons. Ciuraneta va presentar als bisbes Mn. Marcel·lí Carreras, coordinador interdiocesà de la Pastoral de la Salut, i Mn. Josep M. Forcada, delegat diocesà de Barcelona d'aquest àmbit, que van lliurar als bisbes el nou text del document de voluntats anticipades, i van estudiar amb ells altres aspectes de l'atenció pastoral als malalts, especialment en l'àmbit hospitalari.

A petició de Mons. Martínez Sistach, els bisbes van donar el seu vistiplau perquè s'iniciï la causa de canonització del servent de Déu Julio Culebras Barba, considerat màrtir de la fe. Els bisbes també van nomenar Mn. Ramon Jacquet Yeste, de Girona, consiliari de la Coordinació Catalana de Colònies, Casals i Clubs d'Esplai; i van elegir per a un nou trienni, com a secretari i portaveu de la CET, Mons. Joan Enric Vives, bisbe d'Urgell.

Així mateix, els bisbes es van redistribuir de la següent manera, per al pròxim trienni, la responsabilitat dels àmbits de l'activitat pastoral: Mons. Lluís Martínez Sistach, l'apostolat social i el Centre d'Estudis Pastoral; Mons. Joan Enric Vives, la litúrgia i els seminaris i la pastoral vocacional; Mons. Carles Soler, la pastoral del turisme i dels santuaris; Mons. Francesc X. Ciuraneta, la pastoral de la salut; Mons. Agustí Cortès, la pastoral familiar; Mons. Jaume Traserra, l'economia i el patrimoni cultural; Mons. Josep Àngel Saiz, la pastoral de joventut; Mons. Xavier Salinas, la catequesi i l'ensenyament; Mons. Romà Casanova, les missions i la relació amb els religiosos; Mons. Joan Carrera, els mitjans de comunicació social i la pastoral obrera.

Finalment, els bisbes van tractar de la pròxima Jornada Mundial de la Joventut. Per part de la CET, hi assistiran els arquebisbes de Barcelona i de Tarragona i els bisbes de Terrassa, de Tortosa i d'Urgell. La Jornada tindrà lloc a Colònia (Alemanya), del 16 al 21 del pròxim mes d'agost, i serà presidida pel papa Benet XVI. (C.C.)

Cloenda de curs del Simcos

SANT FELIU DE LLOBREGAT.— La diòcesi de Sant Feliu va acollir el divendres 8 de juliol la cloenda del curs del Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social de les diòcesis catalanes (Simcos). Aquest secretariat té per funció coordinar el treball que es fa des de les delegacions de Mitjans de Comunicació de les deu diòcesis de Catalunya i vetllar alhora per la presència de l'Església en els mitjans d'abast interdiocesà. La reunió va anar precedida d'una visita guiada a la catedral de Sant Llorenç i es va acabar a la tarda amb la visita del Palau Falguera de la ciutat. (C.C.)

Música i missatge

□ Barcelona 106.6	□ Tortosa 90.1	□ Lleida 91.5
□ Tarragona 100.6	□ Garraf 96.8	□ Cerdanya 104.4
□ Catalunya Central 93.7	□ Vic 91.3	□ La Seu d'Urgell 105.0
□ Girona 103.4		□ Andorra 107.5

www.radioestel.com

Integració a través del treball

■ L'objectiu de l'associació Volem Feina és la reinserció sociolaboral de col·lectius marginats

Volem Feina és una crida comuna de moltes persones; sobretot de les que travessen unes circumstàncies personals que les han portat a la marginació social: immigrants indocumentats, drogodependents, malalts mentals, disminuïts físics... Fa 20 anys que un grup de persones de Càritas parroquial de Solsona va voler millorar les condicions de vida d'aquestes persones excloses socialment i que clamaven «Volem Feina». Van començar recollint cartrons i avui tenen en marxa fins a sis programes diferents d'atenció personalitzada.

L'any 1984 Càritas parroquial de Solsona va voler donar una resposta a la situació creada per l'existència de molts joves que no tenien feina i que vagarejaven pels carrers. Volem Feina va ser el nom d'aquesta resposta. La Junta de Càritas va contractar un monitor perquè juntament amb els nois que ho volguessin s'organitzés un grup de recollida de cartrons i deixalles en general, amb un carro. «Després, el carro va ser substituït per un camió vell, que funcionava com podia. Més tard vam adquirir una furgoneta de segona mà. Cap al 1989 vam poder comprar la primera furgoneta nova. Ja ho veieu, uns començaments ben humils, però carregats d'entrega generosa de les persones que ho van fer possible», reconeix Mn. Ferran Baqué, secretari actual de l'entitat.

L'objectiu principal que marcava la seva línia d'acció, en el passat i encara ara, és l'atenció a col·lectius transeünts, immigrants, aturats disminuïts i a tota persona amb dificultats i sense hàbits laborals, d'acord amb el programa social de Càritas. L'activitat productiva essencial que desenvolupa Volem Feina és la recollida i recuperació de residus. «Així es fa un servei a la comunitat a dues bandes: la social, atenant els col·lectius més desfavorits, que per diferents circumstàncies queden exclosos en l'àmbit sociolaboral; i l'ecològica, reduint una part de l'impacte ambiental que produeixen els residus i estalviant matèries primeres i energia, gràcies a un servei de recollida selectiva. El tractament que reben els materials recollits permet revaloritzar-los per a la seva comercialització o reintegració dins del procés productiu», afirmen des de l'entitat, i afegeixen: «Aquest servei no podria fer-se sense l'ajut de voluntaris i de totes les persones de la comunitat que creuen en el nostre treball i que, solidàriament, ens guarden tot el que ja no fan servir, pensant en el

servei que podrà fer a altres persones.»

Els recursos de què disposen per possibilitar el funcionament del servei provenen de la reinversió dels ingressos obtinguts a través de les vendes de la part aprofitable dels materials que recullen (mobles, roba, paper, vidre, etc.); de la prestació de serveis com el transport, la neteja i la recollida de residus; dels convenis per a la recollida selectiva i la gestió de l'abocador de Solsona, amb l'Ajuntament de Solsona i el Consell Comarcal del Solsonès; de convenis amb empreses privades per a recollida de residus, i de subvencions de diverses institucions públiques. Disposen d'una botiga cedida per Càritas arxiprestal de Solsona-Morunys. En aquest espai hi ha les oficines, el taller de restauració i tèxtil, la venda de mobles, electrodomèstics, el basar i la botiga de roba.

La reinserció sociolaboral de les persones beneficiàries de les activitats és la finalitat principal d'aquesta entitat. Per aconseguir-ho es treballen objectius més concrets, diferents en cada grup de persones i adaptats segons les seves possibilitats per arribar a la reinserció. Fins a sis programes diferents tenen posats en marxa per a l'atenció personalitzada de cada col·lectiu.

Sensibilització social

«En una situació d'exclusió sociolaboral és evident que hi ha d'haver canvis perquè la relació persona-societat s'estableixi satisfactòriament. Els canvis s'han de produir en les dues parts. El servei Volem Feina intervé en totes dues», asseguren des de l'associació. D'una banda, intervenen en la societat fent una tasca de conscienciació per sensibilitzar la població sobre el problema de l'exclusió en la nostra societat i aconseguir que les empreses ofereixin un lloc de treball a aquestes persones. Informen dels avantatges econò-

Imatge de l'interior de la botiga atesa per membres de Volem Feina.

mics per a la contractació de persones amb disminucions o en situació d'exclusió social, dels procediments per a la contractació de treballadors estrangers i estableixen un diàleg amb els partits polítics i amb el Govern central per aconseguir una normativa que reguli i prevegi les empreses d'inserció.

D'altra banda, fan un treball a nivell personal acompanyant i facilitant el canvi que comença a concretar-se en l'adquisició d'una formació, d'hàbits laborals, de seguretat, superant dependències, etc. «En qualsevol cas s'acaba produint una millora de l'autoestima i de les capacitats per aconseguir la reinserció o, quan aquesta no és possible, un augment de la qualitat de vida. El que determina com s'ajuda cada persona en el seu procés de canvi i quant de temps pot durar aquest depèn de la capacitat i de la predisposició al canvi de cadascú.» En el programa d'inserció hi van participar l'any 2004 un total de cinc persones, dos homes i tres dones, tots ells veïns de Solsona tret d'una persona procedent de la Coma. Tres d'elles eren drogodependents i dues tenien problemes de salut mental. Fins ara només una d'elles s'ha inserit normalment en el mercat de treball.

Acollida dels immigrants

Els immigrants s'adscriuen al programa BECA, en el qual es marquen dos objectius principals: acollir els nouvinguts en situació irregular, cosa que inclou pràctiques laborals becades per tres mesos com

a màxim, assessorament legal, classes d'idioma i xerrades informatives sobre temes del seu interès. I en segon lloc, afavorir l'obtenció de permisos de treball a dones immigrants en situació de necessitat que prèviament disposin d'un permís de residència. 242 van ser els immigrants acollits el 2004 per l'assistent social de Càritas, 19 persones van fer les pràctiques laborals i una dona va aconseguir el permís de treball.

Un tercer programa és l'adreçat a persones d'ingressos baixos i que es veuen incapaces de respondre econòmicament a necessitats inesperades. Aquest programa està pensat, entre d'altres coses, per garantir la cobertura de productes de primera necessitat que contribueixin a millorar les seves condicions de vida i el seu benestar. Alhora es tracta de dignificar la persona, facilitant-li que per ella mateixa aconsegueixi resoldre una situació complicada.

Finalment, Volem Feina ofereix l'acollida a transeünts de pas per la població i disposa d'un servei d'orientació laboral adreçat a tota la població.

Consuelo Chaves Mejuto

VOLEM FEINA
AV. SANT JORDI, 23
25280 SOLSONA
TEL. 973 481 162

Generalitat de Catalunya
Departament
de Benestar i Família

xarxanet.org
XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i
compartit

Treball en xarxa,
punt de trobada

Gran porta d'entrada
als àmbits associatius

Informació,
coneixements,
reflexió...

Persones
i entitats

Per a més informació

0126 atenció
ciutadana

www.voluntariat.org

societat

Crítiques a la política de defensa nacional

■ Una vintena d'entitats catalanes lamenten una concepció de la seguretat basada només en la perspectiva militar

BARCELONA.— Milions de persones al món viuen situacions d'injustícia, de pobresa, de vulneració dels drets humans i, això no obstant, governs com el de l'Estat espanyol continuen impulsant una concepció de la seguretat que es basa exclusivament en la perspectiva militar. Una vintena d'entitats catalanes, encapçalades per Fundació per la Pau i Justícia i Pau, han presentat un manifest en què critiquen alguns dels punts del projecte de llei orgànica de la defensa nacional que actualment es troba en tramitació parlamentària.

Oliveres, Armadans i Gisbert, durant la roda de premsa.

En aquest manifest que ha sorgit des de Catalunya però que de cara al setembre pretén trobar suport i ressò estatal, les entitats critiquen que el projecte de llei situï com a principals riscos per a la nostra seguretat amenaces sense concretar o el terrorisme internacional, «però no parla de les principals amenaces reals a la seguretat mundial que afecten milions de persones en el món, com són la injustícia, la pobresa o la vulneració dels drets humans, les quals no s'han d'abordar amb mitjans militars».

La presentació del manifest va tenir lloc el 19 de juliol passat a la seu del Col·legi de Periodistes de Barcelona i va comptar amb la presència d'Arcadi Oliveres, president de Justícia i Pau; de Jordi Armadans, director de Fundació per la Pau, i de Tomàs Gisbert, expert en temes disciplinaris de les Forces Armades.

Davant dels atemptats terroristes que

sacsegen amb duresa el món occidental, la veu d'entitats com Fundació per la Pau i Justícia i Pau contrasta radicalment amb la d'alguns dirigents mundials. Així, mentre uns defensen que «la renúncia a la guerra és un pas essencial per construir un món amb pau», els altres parlen de la guerra com l'única via per conservar l'estil de vida occidental; i mentre uns proposen anar a les causes que fan possible l'existència del terrorisme d'origen islàmic, els altres només es queden amb les conseqüències —els atemptats terroristes— per justificar les seves intervencions armades.

En la presentació del manifest també es va criticar la política de defensa de l'actual govern de José Luis Rodríguez Zapatero, perquè així com va complir la promesa electoral de treure les tropes espanyoles de l'Iraq, no va fer el mateix a l'Afganistan, i perquè, tal com denuncia

el manifest, el projecte de llei orgànica de defensa nacional preveu la possibilitat que l'Estat espanyol participi en guerres que no s'ajusten als casos que preveu el dret internacional, encara que puguin ser acordades per organitzacions com la Unió Europea o l'OTAN. «Alhora», prossegueix el manifest, «la llei ha d'impedir la utilització del territori espanyol o les bases militars a l'Estat per forces estrangeres implicades en guerres il·legals».

Coincidint amb la tramitació de la llei orgànica de defensa nacional, les entitats que han signat el manifest van més enllà i consideren que és una bona oportunitat per corregir «rèmores» del passat que continuen pesant sobre l'ordenament jurídic. La primera d'elles és el manteniment de la jurisdicció militar, «que cal abolir traspasant les seves competències i funcions, en temps de pau, a la jurisdicció ordinària ja que no respecta els principis d'independència i d'imparcialitat judicial establerts a la Constitució, ni ofereix prou garanties ni per als acusats ni per a les víctimes, en no permetre l'exercici de l'acusació particular i popular sense limitacions».

I a banda de reformar el règim disciplinari militar en tot allò que és incompatible amb el Conveni Europeu de Drets Humans, el manifest també reclama la creació de la figura de l'Observatori Permanent de la Vida Militar per tal de lluitar

«Cap acte terrorista no és justificable»

Arcadi Oliveres, president de Justícia i Pau, és una de les veus més lúcides a l'hora de parlar de les grans situacions de desequilibri que viu el nostre planeta. Per això afirma que la pobresa, les injustícies, la vulneració dels drets humans són l'autèntic caldo de cultiu del terrorisme que en els darrers temps s'abat contra occident.

«Cap acte terrorista no és justificable», va afirmar Arcadi Oliveres durant la roda de premsa al Col·legi de Periodistes de Catalunya, però va apuntar alguns elements per a la reflexió. Es va referir al cap de la lluita antiterrorista francesa que, en el moment de jubilar-se després de 37 anys de treball, va acabar reconeixent que «els governs són els que cometen més actes terroristes».

I es va preguntar també com és que un iraquí que atempta contra l'ocupació nord-americana del seu país és un terrorista i, en canvi, el francès que ho feia en contra de l'ocupació alemanya és un heroi de la resistència. Finalment, Arcadi Oliveres va criticar que Tony Blair parli de la lluita contra el terrorisme i que ho faci acompanyat justament de George Bush i de Vladimir Putin.

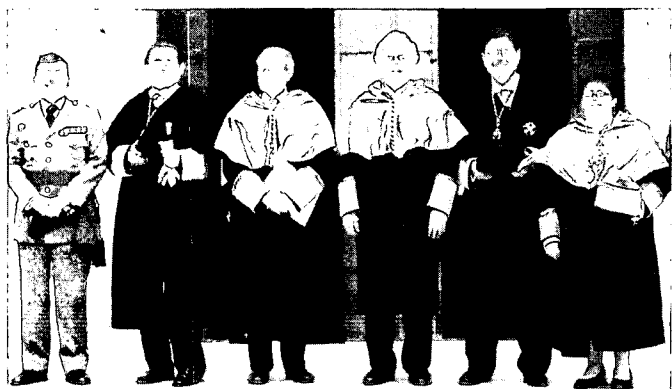
eficaçment contra la violació de drets humans en l'àmbit militar. «Un exèrcit que no respecta internament els drets humans, és més fàcil després que els vulneri fora de les seves fronteres», va afirmar Tomàs Gisbert, que també va denunciar que amb la professionalitat de l'exèrcit ha augmentat l'opacitat de l'estament militar.

Algunes de les organitzacions adherides al manifest són Acció dels Cristians per a l'Abolició de la Tortura, Acció Catòlica Obrera, Comitè Óscar Romero de Lleida i Mans Unides.

Carme Munté

Navarro Valls, doctor «honoris causa» de la Universitat Cardenal Herrera-CEU

MADRID.— El director de l'Oficina de Premsa del Vaticà, Joaquín Navarro Valls, va ser investit doctor *honoris causa* de la Universitat Cardenal Herrera-CEU el 27 de juny passat. Juntament amb ell també va ser investit el nord-americà Stanley B. Prusiner, premi Nobel de Medicina el 1997 pel seu descobriment del prió com a origen del mal de les vaques boges.

Navarro Valls i Prusiner, ja investits.

En el seu discurs davant del claustre de professors de la Universitat, Navarro Valls es va referir a la dificultat de transmetre valors transcendents en una societat en què no hi ha un sistema comú de referències. «La missió del pontificat de Joan Pau II ha estat reconstruir el vocabulari comú perquè l'Evangeli sigui entès i acceptat», va assenyalar Navarro Valls. (C.C.)

Coses de la vida

Tinguem fe

Hola, amics! Hi ha vegades en la vida que ens arriben problemes sense saber per què, coses que ens sembla que no poden ser. Quan ens passa això hem de mirar cap al Pare i acceptar amb bona voluntat el que ens ve. Hi ha un llibre l'argument del qual ara no ve al cas però sí el títol: *Los renglones torcidos de Dios*. La interpretació seria que per arribar a un moment o objectiu concret primer hem de salvar molts obstacles. No hi ha cap esforç perdut perquè Déu ho té en compte i moltes vegades són proves que Ell mateix ens envia. Tampoc no hem d'oblidar la dita que diu: «Quan es tanca una porta Déu obre una finestra.» És a dir, quan ens envia una prova, també ens fa albirar el camí a seguir. Amics, tinguem fe.

Cecília Aranés Mallol

Coses de la vida

cultura

La vida de Teresa de Calcuta, a l'octubre als cinemes espanyols

■ Lauren Films aposta en ferm per la versió cinematogràfica de «Madre Teresa», de Fabrizio Costa

Després de l'èxit de taquilla aconseguit no fa gaire per *La Pasión* de Mel Gibson, aquest proper mes d'octubre arribarà a les cartelleres espanyoles una nova superproducció cinematogràfica de temàtica clarament religiosa. Més de 300 sales comercials d'arreu de l'Estat espanyol esperen poder estrenar

Teresa de Calcuta, la darrera pel·lícula basada en la vida d'una de les personalitats més decisives del segle xx. El film pel qual ha apostat en ferm la companyia Lauren és la versió cinematogràfica d'una producció televisiva emesa l'any 2003 per la televisió italiana i que encara no s'havia estrenat a l'Estat espanyol.

El cinema religiós i espiritual està de moda. La prova la tenim en la genys menyspreable presència de pel·lícules que sobre aquesta temàtica apareixen cada cert temps a la cartellera. Pel·lícules que, com després s'ha demostrat, poden competir perfectament amb d'altres de molt més convencionals. La darrera aposta d'una gran distribuïdora cinematogràfica als circuits de cinema comercial és una pel·lícula sobre la vida de la Mare Teresa de Calcuta. El proper mes d'octubre, tot coincidint amb

regut vital des de la crida a servir els més pobres dels pobres fins a la seva mort. Rodada principalment a Sri Lanka, reflecteix molt bé la crua i injusta realitat índia i ens endinsa en l'itinerari espiritual d'una dona que va entendre com ningú el manament de l'amor. Des del punt de vista espiritual, tres trets apareixen clarament marcats al llarg de tot el film: la passió pel servei als més pobres d'entre els pobres, l'experiència espiritual de profunditat interior en la qual els pobres són per a ella el

rostre de Déu, i l'abandonament total a la Providència. En aquest darrer punt la pel·lícula posa molt bé en relleu el dilema entre la Providència i l'organització, una cosa que Teresa sempre resol en favor de l'abandonament total als plans de Déu: «El Senyor proveirà i ens donarà els mitjans per dur a terme una missió humanament inabastable.»

Ningú no dubta avui que la Mare Teresa és un dels llegats més preciosos que ens deixa el segle xx. Recrear-lo i donar-lo a conèixer amb més profunditat ha estat el gran repte d'aquesta producció italiana que compta, entre altres, amb la participació en el repartiment de l'actriu catalana Ingrid Rubio, que interpreta la germana Agnès. Segons paraules del seu director, Fabrizio Costa, «el nostre desig ha estat el de mos-

trar com i per què aquesta petita dona d'origen albanès ha arribat a tocar tan profundament el cor de la humanitat». «En aquest món en el qual regna l'opulència i la superficialitat —afegeix el director de la pel·lícula— aquesta humil religiosa catòlica representa la gran virtut de la senzillesa. Era intel·ligent, irònica, dolça i decidida, però sobretot era senzilla. Senzilla en la manera de trobar-se amb la gent, senzilla en la manera de parlar, senzilla a l'hora de

tocar el cap d'aquells que se li apropaven.»

Reflex fidel del seu itinerari espiritual

Des de l'embrionari departament de cinema de l'arquebisbat de Barcelona, format de moment pels responsables de la Setmana de Cinema Espiritual, el suport a la pel·lícula és total. Les primeres projeccions que des de Lauren Films han fet per a alguns dels seus membres han estat molt satisfactoris. Mn. Peio Sánchez, director de la Setmana, parla de *Teresa de Calcuta* com «d'un film molt interessant que ofereix una síntesi ben elaborada i un testimoni fidel de la vida de Mare Teresa». «És una pel·lícula

«El film mostra molt bé com i per què aquesta petita dona ha arribat a tocar tan profundament el cor de la humanitat»

amable —assenyala—, per a tots els públics, que treballa molt el tema afectiu i crec que pot funcionar molt bé a les sales comercials.»

Sánchez destaca la interpretació d'Olivia Hussey, que ja va interpretar la Mare de Déu al *Jesús de Nazaret* de Franco Zeffirelli: «Hussey reflecteix molt bé els sentiments de la beata, incloses les seves "nits fosques" i les crisis que va patint l'obra de les Missioneres de la Caritat.» «No es tracta, doncs, d'una hagiografia clàssica —afegeix Mn. Peio—, de les que tendeixen a la idealitza-

ció, sinó que mostra també les dificultats i les proves per les quals ha d'anar passant l'amor que Teresa de Calcuta sent per Déu i pels més pobres entre els pobres.» Molt interessant resulta també per a Peio Sánchez la interpretació que Olivia Hussey fa a les escenes en les quals «el cor de Mare Teresa queda commogut davant del patiment dels pobres». «La pel·lícula reflecteix tot això de manera preciosa, especialment el seu apropament als pobres i el fet d'establir-hi el seu principal criteri de discerniment.» Per al director de la Setmana de Cinema Espiritual, la distribució a l'Estat espanyol d'aquesta pel·lícula representa «una oportunitat única de conèixer més profundament el personatge de la beata Teresa de Calcuta».

L'aposta de Lauren per aquest film es deu en gran part a l'interès del seu president i fundador, Antoni Llorens, gran admirador de Teresa de Calcuta. De totes maneres, més enllà de l'interès personal, també hi ha un convenciment que la pel·lícula funcionarà bé comercialment i que fins i tot podria esdevenir un èxit de taquilla. Teresa de Calcuta s'estrenarà cap a finals d'octubre, coincidint amb el segon aniversari de la seva beatificació, a 300 sales d'arreu de l'Estat espanyol.

Samuel Gutiérrez

Olivia Hussey (a l'esquerra) interpreta amb mestria la Mare Teresa en aquesta nova versió cinematogràfica de la seva vida.

Els més pobres d'entre els pobres són els grans protagonistes de la vida de Teresa de Calcuta.

l'aniversari de la seva beatificació, Lauren Films estrenarà a 300 sales d'arreu de l'Estat espanyol *Teresa de Calcuta*, dirigida per Fabrizio Costa i protagonitzada magistralment per Olivia Hussey. El film és un muntatge cinematogràfic de *Madre Teresa*, una producció italo-anglo-espanyola elaborada pel grup Lux Vide i estrenada amb èxit fa dos anys a la RAI italiana.

La pel·lícula ofereix una síntesi fidel de la vida de Teresa de Calcuta i del seu reco-

Cinema sobre la família

BARCELONA.— L'associació CinemaNet i el Grup d'Entitats Catalanes de la Família (GEC) han decidit unir esforços en el seu desig de treballar en favor de la família. Aquest estiu organitzen a Barcelona la I Mostra Internacional de Cinema sobre la Família, l'atractiu principal del qual han estat les sessions de cinefòrum que durant el mes de juliol han celebrat tots els dijous a l'auditori FIATC de Barcelona.

El tema central d'aquesta primera edició sobre cinema familiar ha estat la violència a la llar. Les sessions de cinefòrum, però, també han ofert pel·lícules amb altres temàtiques, tot i que relacionades totes elles amb la família. La projecció dels films ha estat precedida de presentacions a càrrec d'un especialista, com a preludi dels col·loquis posteriors. Enguany s'han projectat *El Bola*, d'Achero Mañas, *Solas*, de Benito Zambrano, *Sólo mía*, de Javier Balaguer, i *El retorno del Rey*, de Peter Jackson.

La I Mostra Internacional sobre la Família, que ha comptat amb la col·laboració de FIATC, Eurostars Hotels, Caja de Madrid i la Diputació de Barcelona, té prevista la seva finalització el proper 10 de setembre, amb la celebració encara per concretar d'una jornada sobre la violència domèstica. (C.C.)

Cinc alumnes del Col·legi Claver guanyen el premi europeu Pedro Arrupe

■ El treball guardonat és un joc de taula anomenat «Refugiats, a l'espera d'un món nou»

RAÏMAT.—Cinc estudiants del Col·legi Claver dels Jesuïtes de Raïmat (Lleida) han guanyat el premi Pedro Arrupe, convocat pel Servei Jesuïta als Refugiats. El treball que ha resultat guanyador en la categoria de menors de 16 anys porta com a títol *Refugiats, a l'espera d'un món nou* i ha estat realitzat per Laura Condal, Cristina Solé, Marta Gardes, Mercè Català i Alba Solà. El professor Xavier Monclús ha tutelat el treball.

Les cinc alumnes premiades del Col·legi Claver amb el joc «Refugiats, a l'espera d'un món nou».

El treball guardonat i realitzat per les joves lleidatanes és un joc de taula que té com a objectiu la construcció i organització d'un camp de refugiats. El tauler de joc és un mapa del món amb unes petjades que ens porten als principals camps de refugiats del món. En aquests llocs s'han de superar una sèrie de proves que permeten guanyar o perdre els elements necessaris per a l'organització del camp. Els jugadors hauran de recórrer el tauler i s'hauran d'aturar a diferents caselles. «Aquest recorregut i les proves que cal superar, permeten descobrir com és la vida en un camp de refugiats, quines són les causes que provoquen els desplaçaments, les conseqüències psicològiques o les possibilitats de solidaritzar-nos amb la problemàtica dels refugiats», afirma el tutor del treball.

Xavier Monclús explica que el Servei Jesuïta als Refugiats (JRS) va ser fundat pel jesuïta basc Pedro Arrupe, que va ser superior general de la Companyia de Jesús ara fa 25 anys. El pare Arrupe va assistir en directe al drama dels *boat people*, vietnamites que fugien de la guerra al seu

país. El JRS neix, doncs, amb la vocació d'ajudar i acompanyar els refugiats en el seu exili forçat.

Actualment, el JRS és una organització internacional que treballa a més de 40 països del món per acompanyar, servir i defensar els drets dels refugiats i desplaçats que han hagut d'abandonar casa seva a causa dels conflictes armats, els desastres humanitaris o les violacions dels drets humans. El Servei col·labora en molts camps de refugiats, gestionats per l'Alt Comissariat de les Nacions Unides per als Refugiats (ACNUR), amb una especial incidència en els àmbits de l'educació i de la promoció humana.

Pel que fa a la convocatòria del premi Arrupe, el professor Xavier Monclús indica que «pretén sensibilitzar els joves sobre la situació dels refugiats, alhora que vol commemorar aquests primers 25 anys al servei dels refugiats». Consisteix en un treball de format lliu-

re centrat en la temàtica dels refugiats, obert a tots els col·legis de jesuïtes d'Europa. S'han presentat al concurs 36 col·legis de jesuïtes de 12 països europeus. Els guanyadors en altres categories del premi han estat: una escultura presentada per un grup d'escolars portuguesos, en la categoria de menors

El premi: camp de treball a Eslovènia

El premi va ser lliurat a Brussel·les el 23 de juny passat, a la seu del Parlament Europeu. Hi van assistir alguns eurodiputats, el cap de gabinet del comissari per a temes d'educació, representants de l'ACNUR a Brussel·les i diversos membres del JRS-Europa. El premi consisteix a passar una setmana del mes de juliol a Ljubljana, capital d'Eslovènia, per conèixer un programa de suport a refugiats de Bòsnia. Les cinc noies del Col·legi Claver, acompanyades pel tutor del treball Xavier Monclús, podran conèixer el Centre d'Acollida per a Refugiats i participaran en les activitats d'estiu que s'organitzen per als infants.

de 12 anys, i el treball *Almost Like One of Us*, d'Eslovènia, en l'apartat de menors de 19 anys.

Jordi Curcó

Estiu sense barreres

centre d'oci barceloní. Entre els assistents hi havia un grup del centre de dia Bernadette, que pertany a la Fundació Hospitalitat. No van voler perdre's l'oportunitat de gaudir d'un dia de lleure i diversió vuit nois i noies usuaris del centre acompanyats d'un grup nombrós de voluntaris i educadors. «L'acollida —explica M. Àngels Perelló, directora de la Fundació Hospitalitat— va ser magnífica, i tots plegats vam tenir l'oportunitat de compartir amb altres centres la joia de retrobar-nos un any més.» (C.C.)

BARCELONA.—La desena edició de la festa «Un estiu sense barreres», organitzada pel Parc d'Atraccions del Tibidabo en conveni amb el Consorci de Recursos i Documentació per a l'Autonomia Personal, va aplegar el 15 de juny passat centenars de persones amb necessitats especials a l'emblemàtic

LES RECEPTES DE

JOAN Villaró

Els seus orígens

Sobre l'origen de la pasta s'ha escrit molt i hi ha moltes versions. La mitologia diu que la pasta es va inventar com a conseqüència d'una baralla entre Vulcà, el déu del foc, i Ceres, la deessa de la vegetació i dels grans. Vulcà es va enfadar tant que va arrencar els grans de blat de la terra i els va aixafar. La farina que en va obtenir la va introduir per la boca del Vesubi, entre flames i vapors i, com a resultat, es va menjar un plat de pasta. Tot i que hi ha versions que diuen que Marco Polo va ser qui va portar la pasta de la Xina, la teoria que té més pes és que el seu origen és italià, i més precisament, de Nàpols.

El cos necessita cada dia proteïnes i hidrats de carboni, i la pasta ens aporta, en gran mesura, aquesta demanda diària que, juntament amb les salses i els altres ingredients, fa que sigui un dels plats més complets.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

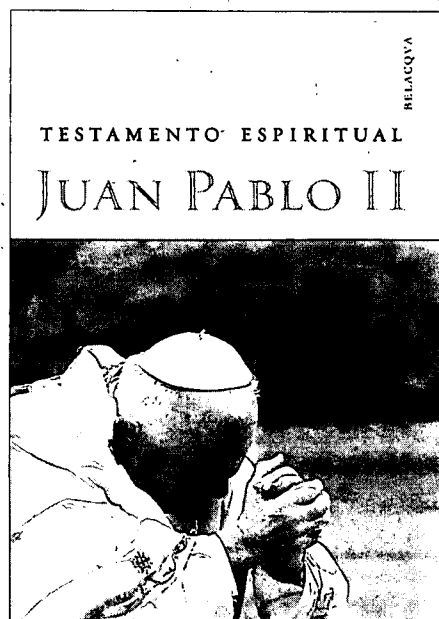
c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

LLIBRES

El llegat de Joan Pau II

«No tingueu por!» Aquestes van ser les primeres paraules que Joan Pau II va pronunciar des del balcó de la basílica de Sant Pere, el 22 d'octubre del 1978, després de la seva proclamació com a 246 successor de l'apòstol i com a cap de l'Església. Al llarg del seu pontificat, Joan Pau II va ser fidel a aquest missatge i d'aquí va sorgir l'enorme força del seu compromís apostòlic. *Testamento espiritual de Juan Pablo II* recull el llegat del Papa polonès. Una herència marcada per la recerca del bé de la humanitat a través de la pregària, del patiment i del perdó. De sòlida formació teològica, filosòfica i mística, la seva vida ha estat marcada per la defensa dels valors humans i ètics i la transmissió del missatge cristià en tota la seva universalitat. El Papa ha estat testimoni d'esperança per als catòlics i per als qui no ho són: amb el seu exemple ens fa descobrir els valors de la fe, de la moral i de la vida cristiana. De Joan Pau II ens en queda l'obra, l'exemple i el testimoni. És el testament de fidelitat a Crist i el seu missatge. Aquest llibre és un compendi d'aquests ensenyaments que han canviat la història amb la força del seu esperit. Som testimonis d'una herència i d'un missatge i estem obligats a conèixer-lo. La vida de qui pot considerar-se l'home més important del nostre temps s'ha extingit, però el seu llegat i el seu record continua viu en la memòria col·lectiva de milions de persones perquè Joan Pau II és un Papa per a l'eternitat. Aquest llibre en sintetitza el testament espiritual, alhora que n'incorpora les darreres voluntats, els darrers discursos i una radiografia somera del seu fructífer pontificat. (C.C.)

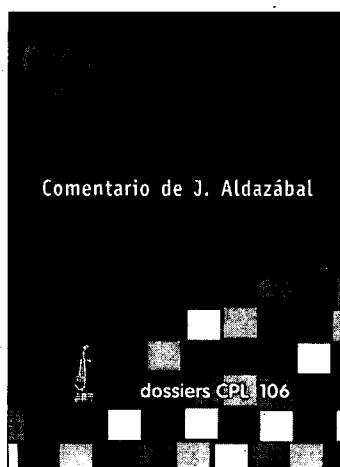

◀ **Juan Pablo II, *Testamento espiritual*.** Editorial Belacqua, Col·lecció Pensamiento, Barcelona 2005, 222 pàg.

Missal romà

La tercera edició del Missal romà es va publicar l'any 2002 en l'original llatí. Ara es tradueix a les prop de quatre-centes llengües en què se celebra actualment l'Eucaristia a l'Església. Aquest Missal té una introducció anomenada «Institutio», «Ordenació General del Missal romà» o «Principis i normes». Aquesta introducció és la que s'ofereix en aquest llibre, en la seva versió oficial castellana i, al peu de pàgina, un comentari i un índex extens de matèries preparat per J. Aldazábal. És una bona ocasió perquè les comunitats cristianes

llegeixin aquest document, que no únicament ens diu «com» hem de celebrar l'Eucaristia, sinó també «què» i «per què» i «per a què la celebrem». L'aparició del Missal en la seva nova edició és una bona ocasió per repassar les normes concretes amb què l'Església vol que es dugui a terme la celebració de l'Eucaristia per a bé de tot el poble, després d'analitzar les experiències i les observacions sorgides durant els més de trenta anys d'ús de l'edició anterior, i fetes també les oportunes consultes. Aquest Missal és fruit de l'autocomprensíó actual de l'Església, feta de tradició, de teologia, d'adaptació a les diverses comunitats. (C.C.)

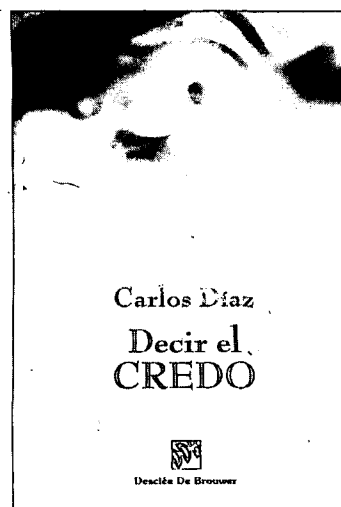

◀ **Comentari de J. Aldazábal, *Ordenación general del Misal Romano. Tercera edición*.** Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Dossiers CPL, Barcelona 2005, 252 pàg.

El Credo, professió de fe

Quina és la fe del cristià? La que es professa al Credo. Això no obstant, no pas pocs creients el desconeixen, d'aquí la feblesa de les seves conviccions així com la dificultat seriosa per viure-les dialògicament i profèticament. Per al qui, malgrat tot, estigui interessat a conèixer més «de prop», més familiarment el Credo, escrit en grec, traduït al llatí, retraduat a l'espanyol i a les altres llengües, aquest *Decir el Credo* constitueix una proposta molt directa per tal de (re)conèixer de primera mà la fe, proposta que a més està formulada amb tarannà certament divulgador alhora que seriós. Carlos Díaz és professor de Filosofia i Fenomenologia de la Religió a la Universitat Complutense de Madrid, i ha publicat en aquesta Editorial Desclee De Brouwer els seus llibres més importants sobre el tema. En la introducció l'autor escriu: «Serà possible una Església on la identitat cristiana arrela amb més força i es denunciï amb eficàcia crítica les limitacions d'un món sense religió, donant forma rellevant a una catequesi que faciliti la comunicació del missatge revelat? Si així es fa, la secularització haurà servit de purificació.» (C.C.)

◀ **Carlos Díaz, *Decir el Credo*.** Editorial Desclee De Brouwer, Col·lecció Biblioteca Manuel Desclee, Bilbao 2005, 226 pàg.

Educar els adolescents

Quins pares tenen èxit? Simplement, els pares que eduquen els seus fills amb èxit i s'adonen, almenys de forma intuïtiva, que tenen una sola oportunitat, i només una, d'educar bé els fills. Saben que compten amb els primers 16 o 18 anys de la vida de cada fill, i de vegades menys, per preparar aquest jove o aquesta jove per a la seva felicitat futura. En els nostres dies preval el mite exaltat en molts llibres «per a pares» que diu que l'adolescència és una experiència traumàtica, que destrossa emocionalment tant els

pares com els fills. Però sembla un fet comprovat que la majoria de les famílies al llarg de la història no han tingut problemes greus en l'educació dels adolescents. Pel que sembla, la solidesa de la família és molt important per aconseguir aquest èxit. Amb tot, fins i tot en societats occidentals modernes, en què la solidaritat familiar ha estat criticada, innumbrables pares fan una feina fantàstica amb l'educació dels seus fills. No hi ha temps, per tant, per postposar o demorar el que cal ensenyar avui. Són massa coses les que hi ha en joc. (C.C.)

◀ **James B. Stenson, *Cómo tratar a los adolescentes*.** Guía para padres que quieren tener éxito. Ediciones Palabra, Col·lecció Edu.com, Madrid 2004, 268 pàg.

INGREDIENTS:

400 g de macarrons
1 llauna de tonyina
3 anxoves
1 ou dur
oli

PREPARACIÓ:

Avui prepararem una amanida d'estiu molt refrescant i molt fàcil de fer. Primer de tot, bulliu 400 grams de macarrons arrossats i deixeu-los refredar. A continuació, poseu en un morter tres anxoves i un ou dur i piqueu-ho tot bé. Després, poseu en un bol els macarrons, una llauna de tonyina en escabetx i la picada del morter amb un bon raig d'oli i barregeu-ho tot bé.

La crítica literària d'aquesta setmana

Tornar al passat? Una manera de «reciclatge»...

Actualment, el «reciclatge» està de moda. La Reial Acadèmia de la Llengua diu que es tracta de «donar una formació complementària a professionals o tècnics perquè posin al dia els seus coneixements»... I els lectors d'aquesta pàgina se suposa que són professionals del que hem anomenat «cultura», que és una recerca de coneixements que van més enllà del dia a dia quotidià i tenen aquesta qualitat indefinible que els dona l'art, en qualsevol de les seves manifestacions.

Un autor literari reflecteix la vida a

través d'unes coordenades personals que transformen, singularitzen, segons la seva manera de veure-la i de concebre-la.

Una manera de reciclatge literari és el fet d'aprofitar unes circumstàncies concretes per recórrer a autors que representen un moment concret de l'existència de cadascú... per què no aprofitem l'estiu per rellegir autors que un dia ens van interessar, o van tenir un lloc en la cultura comuna?

Al marge dels autors clàssics (quina ocasió millor que la del centenari per rellegir el Quixot!) recullo en aquestes línies una

petita llista d'autors que han mort fa poc.

Sens dubte, cal llegir el Nobel 1976, Saul Bellow, encara que només sigui per la seva novel·la *Herzog*, que és una anàlisi seriosa, profunda, inquietant de la frustració de l'home i de la seva lluita per destruir-ne les mediocritats. Va morir l'abril del 2005.

Del paraguaià Augusto Roa Bastos (premi Cervantes 1989) ja en vam parlar en aquestes pàgines. *Yo el supremo* és un exemple de literatura viva, testimonial, compromesa. També va morir l'abril del 2005.

Al febrer va morir el cubà Guillermo Cabrera Infante (premi Cervantes 1997). Important perquè va ser un dels primers autors del boom llatinoamericà. Qui no s'ha sentit immers en l'ambient complex i exòtic de la seva terra tropical amb *La Habana para un infante difunto*? Heu intentat aprofundir en el llenguatge i en les psicologies turmentades de *Tres tristes tigres* (premi Biblioteca Breve 1967)? I els aficionats al cinema coneixen, sens dubte, el seu *Cine o sardinas* (1997), on explica els afanys per viure el dia en la seva immersió en el món de les pel·lícules, del qual en va ser un gran especialista.

Al març va morir el poeta Rafael

Montesinos, potser poc conegut en ambients no literaris, però un escriptor excel·lent, que va rebre tots els premis literaris (tres vegades el Nacional de Literatura). Profundament andalús, els seus bells llibres de poemes són un recés estètic autèntic: *El tiempo en nuestros brazos*, *Libro de los gorriones*, *La semana pasada murió Bécquer*...

Al juny va morir un home, Jesús Montcada, que havia estat emblemàtic, i que tenint la seva importància, se li ha donat relleu d'una manera especial perquè era un escriptor català, de la Franja. Tot i que aragonès de soca-rel, la seva obra està escrita en un català treballat i en alguns moments, brillant. *Camí de sirga* i *Estremida memòria* són la seva contribució a la nostàlgia, en veure desaparèixer, sota les aigües d'un pantà, el seu poble, Mequinensa.

Un últim desaparegut: Larry Collins el periodista americà que, juntament amb Dominique Lapierre, ens va fer viure els moments àlgids d'una Índia en llibertat.

No són necrològiques, sinó un estímul a la lectura.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

II Certamen musical
«Sardanes a plaça»

L'Ajuntament de Vilassar de Dalt, juntament amb el consorci del centre teatral i cultural La Massa i el Grup Sardanista de Vilassar, convoca el II Certamen Musical Sardanes a Plaça per fomentar la composició i enriquir el patrimoni musicocultural de la nostra societat.

La present convocatòria es regularà per les següents bases:

1.— Podran concórrer al certamen tots els compositors que ho desitgin, sense cap mena de limitació. Cada un d'ells, però, només podrà presentar una sardana.

2.— Les composicions hauran de ser originals i inèdites. Si es comprovés que alguna de les obres participants no compleix aquestes indicacions seria desqualificada automàticament.

3.— Les sardanes es presentaran en partitura d'instrumentació per a cobla d'onze músics, amb les seves partitelles corresponents. Els originals poden ser manuscrits o en suport informàtic. En tot cas, ho seran a tinta negra i el grafisme haurà de ser clar, sense esmenes. No podran presentar ni firma ni cap mena de signe o d'inscripció que pugui suggerir el nom de l'autor. Cadascuna de les sardanes es presentarà sota un títol de temàtica lliure.

4.— Les composicions es presentaran o s'enviaran al Registre de l'Ajuntament, (plaça de la Vila - 08339 Vilassar de Dalt). Al sobre, només hi podrà constar la indicació: II Certamen Musical Sardanes a Plaça de Vilassar de Dalt, sense cap al·lusió al remitent.

Les obres s'acompanyaran d'una plica tancada, en l'exterior de la qual únicament hi constarà el títol de la sardana. A l'interior hi figurarà el títol de la composició, nom i cognoms del seu autor, adreça, telèfon i una declaració formal firmada que acrediti que l'obra presentada no ha estat ni editada ni estrenada amb el títol actual o qualsevol altre.

5.— El període de presentació de les composicions finalitzarà el dia 31 d'agost del 2005.

Si les sardanes inscrites inicialment superessin el nombre de deu, un equip assessor, escollit per l'organització, seleccionaria les deu que més s'adaptin a l'esperit d'aquest certamen per ser interpretades en la gala final.

Com a màxim el 30 de setembre del 2005 es farà un sorteig públic per establir l'ordre en el qual seran interpretades les sardanes seleccionades, a la vegada que s'anunciaran les cobles que participaran en la vetllada.

6.— En una data a determinar, entre els mesos d'octubre i novembre del 2005, al Teatre La Massa, s'interpretaran les sardanes participants a la final, amb el format de quatre tirades, numerades de l'u al deu, seguint el resultat del sorteig realitzat.

Una vegada finalitzada la seva interpretació i, mitjançant targetons facilitats per l'organització, el públic assistent podrà valorar, de l'u al cinc, cadascuna de les sardanes i s'elegirà la guanyadora.

7.— S'estableix un únic premi de 1.000 euros i tants accèssits com sardanes participants de 200 euros cadascun.

Totes les sardanes participants a la final seran enregistrades i publicades en un CD.

8.— Els autors de les sardanes participants conservaran tots els drets que la Llei de Propietat Intel·lectual els concedeix. La sardana guanyadora adoptarà el títol de Vilassar de Dalt 2005, i serà interpretada a l'Aplec de l'any 2006 com a sardana de conjunt de la tarda.

9.— Les partitelles originals de les sardanes participants a la final passaran a formar part del fons del patrimoni de l'Ajuntament de Vilassar de Dalt, el qual podrà delegar-ne la custòdia.

10.— El fet de participar en el concurs implica el coneixement i acceptació per part de tots els concursants d'aquestes bases.

Es nomenarà una comissió formada per un representant de l'Ajuntament i un altre del Grup Sardanista, la qual tindrà la facultat de resoldre els dubtes que es presentin i prendre els acords necessaris per al bon ordre del concurs en tot allò no previst en aquestes bases. (C.C.)

**Catalunya
Cristiana**
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 90,70€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐

Edició en castellà ☐

Nom

Cognoms

Adreça

Població

D.P.

Tel.

N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 90,70€ per any

☐ Amb dos pagaments semestralment de 45,35€

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular

Data

Entitat

Oficina

DC

Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

VACANCES

Misses a llocs d'estiueig de la costa

✓ ALDEA, L'

Parròquia de Sant Ramon
V.: 20.00 h. D.: 11.30 h.
Parròquia de Sant Josep
D.: 10.30 h, 20.00 h.

✓ ALELLA

Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h, D.: 10.00h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ ALTAFULLA

Parròquia de Sant Martí
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.
Barri Marítim
V.: 20.30 h. D.: 19.00 h, 20.00 h.

✓ AMETLLA DE MAR, L'

Parròquia de la Purificació de
Maria
V.: 19.00 h. D.: 10.30 h, 19.00 h.

✓ AMPOLLA, L'

Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30 h,
11.00 h, 20.00 h.

✓ AMPOSTA

Parròquia de l'Assumpció
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h,
19.30 h.
Parròquia del Sagrat Cor
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Sant Josep
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h.

✓ ARENYS DE MAR

Parròquia de Santa Maria
Assumpta
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h,
11.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Convent dels Caputxins
V.: 19.30 h.
D.: 11.30 h, 19.30 h.

✓ BEGUR

Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h,
20.00 h.

✓ BENICARLÓ

Parròquia de St. Bertomeu:
V.: 20.30 h. D.: 8.00 h, 10.00 h,
11.00 h, 13.00 h, 20.30 h.
Parròquia de St. Pere, Apòstol
V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 10.030 h,
12.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Sta. Maria del Mar
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ BLANES

Parròquia de Sta. Maria
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00 h,
19.30 h.
Parròquia de la Sgda. Família
(Els Pins)
V.: 19.00 h. 20.00 h. D.: 10.00 h,
11.30 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Teresa
D.: 9.30 h, 11.30 h.
Capella de Santa Anna
V.: 19.00 h.

✓ CÀBRERA DE MAR

Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 12.00 h.
Santa Helena d'Agell
D.: 10.45 h.
Joan XXIII, n. 1, V.: 18.30

✓ CABRILS

Parròquia de Santa Creu
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00
h, 19.30 h.

✓ CADAQUÉS

Parròquia de Santa
Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.45 h, 11.00 h,
20.00 h.

✓ CALAFELL

Parròquia de la Santa Creu
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 11.00 h.
Parròquia de Sant Pere (platja)
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.

✓ CALDES D'ESTRAC

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 21.00 h.
Santuari del Carme V.: 18.45 h.
D.: 11.00 h, 19.00 h, 20.00 h

✓ CALELLA DE LA COSTA

Parròquia de Santa Maria i
Sant Nicolau
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h,
12.00 h, 19.00 h.
Agustins
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.30 h,
17.30 h.

✓ CALELLA DE PALAFRUGELL

Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 11.00 h,
20.00 h, 21.00 h.

✓ CALONGE

Parròquia de Sant Martí
V.: 21.00 h. D.: 10.00 h, 11.00 h,
20.00 h.
Capella de Sant Jordi
V.: 18.30 h. D.: 12.00 h.
Torre Valentina
D.: 11.00 h.

✓ CAMBRILS

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h.
Parròquia de Sant Pere
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30h,
12.00 h, 19.00 h.
Santuari de la Mare de Déu del
Camí
D.: 11.30 h, 19.00 h.

✓ CANET DE MAR

Parròquia de Sant Pere i Sant Pau
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 10.30 h,
12.00 h, 20.00 h.
Santuari de la Misericòrdia
D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ CASTELL D'ARO

Parròquia de la Nativitat
V.: 21.00 h. D.: 11.00 h, 21.00 h.
Ermita del Remei D.: 18.00 h.
Capella del Pla de Sant Pol
V.: 20.00 h. D.: 20.00 h.

✓ CASTELLDEFELS

Parròquia de Santa
Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
13.00 h, 20.00 h.
Capella Bella Mar
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h, 12.00 h,
19.00 h.
Vista Alegre
V.: 19.00 h. D.: 10.00 h.
Temple del Carme (Can Bou)
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.

✓ CASTELLÓ D'EMPÚRIES

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h,
12.00 h, 20.00 h.
Empuriabrava: Centre Cívic
V.: 19.00 h.

✓ COMA-RUGA

Parròquia de Sant Ramon
V.: 19.00 h, 20.00 h.
D.: 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Salvador de Mar
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 10.30 h,
20.00 h, 21.00 h.

✓ CREIXELL

Parròquia de Sant Jaume

V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 13.00 h,
20.00 h.

✓ CUBELLES

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
20.00 h.

✓ CUNIT

Parròquia de Sant Cristòfol
V.: 20.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h,
19.00 h, 20.00 h.

✓ DÉLTEBRE

Parròquia de l'Assumpció de
Maria (Jesús i Maria)
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h.
Parròquia de Sant Miquel
Arcàngel (La Cava)
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h,
20.00 h.

✓ EMPÚRIES

Parròquia de Sant Martí
D.: 12.00 h.

✓ ESCALA, L'

Parròquia de Sant Pere
V.: 19.00 h, 20.30 h. D.: 12.00 h,
20.30 h.

✓ ESTARTIT, L'

Parròquia de Santa Anna
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
11.00 h, 18.30 h, 20.00 h.

✓ HOSPITALET DE L'INFANT, L'

Parròquia de Sant Pere, Apòstol
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h, 20.00 h.

✓ LLANÇÀ

Parròquia de Sant Vicenç
V.: 19.00 h. (Grifeu), 19.30 h.
(Port) D.: 8.30 h. (Port), 11.00 h.
(Vila), 19.00 h. (Vila), 20.30 h.
(Port)

✓ LLAFRANC

Parròquia de Santa Rosa
V.: 19.00 h. D.: 10.00 h, 19.00 h.

✓ LLORET DE MAR

Parròquia de Sant Romà
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 10.30 h,
12.00 h, 18.00 h, 20.00 h.
Sant Quirze
V.: 21.15 h.

✓ MALGRAT DE MAR

Parròquia de Sant Nicolau
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h,
Internacional, 11.30 h, 20.00 h.
Residència Natzalet
V.: 19.30 h. D.: 11.00 h.

✓ MASNOU, EL

Parròquia de Sant Pere
V.: 19.30 h. D.: 9.30 h, 11.30 h,
19.30 h.
Casa Benèfica
D.: 10.30
El Pilar
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 19.00 h.
Maricel
V.: 21.30 h. D.: 9.00 h, 12.30 h.

✓ PALAFRUGELL

Parròquia de Sant Martí
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ PALAFOLLS

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.
Sant Lluís
D.: 11.00 h.

✓ PALAMÓS

Parròquia de Santa Maria del Mar
V.: 18.30 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,

11.00 h, 20.00 h.

Parròquia de Santa Eugènia
V.: 19.30 h. D.: 10.30 h.

Capella de La Fosca

V.: 20.30 h. D.: 20.30 h.

✓ PENÍSCOLA

Parròquia de la Mare de Déu del
Socors
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h,
(19.30 h, Patí Escoles) 20.30 h.

✓ PINEDA DE MAR

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
20.00 h.
Parròquia Sant Joan Baptista
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h,
20.00 h.
Capella barri Les Creus
D.: 10.00 h.

✓ PLATJA D'ARO

Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
11.00 h, 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.
Centre Ecumènic
V.: 20.00 h. D.: 20.00 h.

✓ PORT DE LA SELVA, EL

Parròquia de la Mare de Déu de
les Neus
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 11.00 h,
19.00 h.

✓ PREMIÀ DE MAR

Parròquia de Sant Cristòfol
V.: 20.00 h. D.: 9.30 h, 12.00 h,
20.00 h.
Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
13.00 h, 19.00 h.

✓ ROSES

Parròquia de Santa Maria
Assumpta
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.00 h, 11.00 h, 18.00 h, 20.00 h.

✓ SALOU

Parròquia de Santa Maria del
Mar
V.: 19.00 h, 20.00h, 21.00 h. D.:
9.00 h, 10.00 h, 12.00 h, 19.00 h,
20.00 h, 21.00 h.
Parròquia de Sant Ramon
V.: 18.30 h, 19.30 h, 20.30 h. D.:
8.30 h, 10.30 h, 11.30 h, 12.30 h,
18.30 h, 19.30 h, 20.30 h.
El Pessebre
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
19.00 h, 20.00 h.
Sant Jordi, V.: 19.00 h.

✓ SANT ANDREU DE

LLAVANERES
Parròquia de Sant Andreu
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h,
13.00 h (cementiri), 20.00 h.
Parròquia de Sant Pere
D.: 10.00 h.

✓ SANT FELIU DE GUÍXOLS

Parròquia de la Mare de Déu
dels Àngels
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30 h,
10.30 h, 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Sta. Maria
Assumpta
V.: 20.30 h. D.: 11.30 h, 18.30 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.

✓ SANT GENÍS DE

PALAFOLLS
Parròquia de Sant Genís
D.: 12.30 h.

✓ SANT POL DE MAR

Parròquia de Sant Jaume

V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.30 h,
12.00 h, 20.00 h.

Temple de Sant Pau V.: 18.30 h.

✓ SANTA CRISTINA D'ARO

Parròquia de Santa Cristina
V.: 19.30 h. D.: 11.00 .
Monestir de Solius
V.: 18.00 h. D.: 10.00 h.

✓ SANTA SUSANNA

Parròquia de Santa Susanna
V.: 20.30 h. D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ SEGUR DE CALAFELL

Parròquia de l'Assumpció
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 12.30 h,
19.00 h, 20.00 h.

✓ SELVA DE MAR, LA

Parròquia de Sant Esteve
D.: 20.30

✓ SITGES

Parròquia de Sant Bartomeu i
Santa Tecla
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.30 h,
19.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.
El Vinyet
V.: 20.15 h. D.: 9.00 h.

✓ TORREDEMBARRA

Església Arxiprestal
V.: 19.30 h, 20.30 h. D.: 9.00 h,
11.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Barri Marítim
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 11.00 h,
20.00 h, 21.00 h.
Capella Clarà D.: 9.30

✓ TORROELLA DE

MONTGRÍ
Parròquia de Sant Genís
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
20.00 h.s
Capella de l'Hospital D.: 12.00 h.
Càmping Delfin Verde
D.: 10.00 h.

✓ TOSSA DE MAR

Parròquia de Sant Vicenç
V.: 20.00 h. D.: 7.30 h, 10.00 h,
12.00 h, 19.00 h.

✓ VENDRELL, EL

Parròquia de Sant Salvador
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.30 h, 12.00 h, 20.00 h

✓ VILANOVA I LA GELTRÚ

Parròquia de Santa Maria de la
Geltrú
V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 11.30 h,
19.30 h.
Parròquia de Sant Antoni Abat
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
12.30 h, 20.00 h.
Parròquia de la Immaculada
V.: 19.30 h. D.: 10.30 h, 11.30 h,
12.30 h, 19.30 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h.

✓ VILASSAR DE MAR

Parròquia de Sant Joan
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.00 h,
9.00 h, 11.00 h, 12.30 h, 20.00 h.

✓ VINARÒS

Parròquia de l'Assumpció de
Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.30 h,
12.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa
Magdalena
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 10.15 h
(Capella del Carme), 19.30 h.
St. Agustí, convent
V.: 19.30 h. D.: 9.30 h.

LA 2, A LES 10.30, SANTA MISSA

amb la participació del cor parroquial de Moià (Bages), sota la direcció d'Ignasi Alberch. (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

NOTES

V.: Vigílies. D.: Diumenges i dies festius.

Des del carrer

Juan Andrés és un jove sacerdot colom-
bià, de 29 anys, en el qual va despertar
ben jovenet, quan només tenia 6 anys, el
seu desig de consagrar-se a Déu. El P.
Juan Andrés és rector del Mont Tabor i
delegat diocesà de Pastoral Vocacional.
Un dels canals que fa servir per a l'evan-
gelització és la música, especialment quan
pensa en els joves. Ja ha gravat tres
discos: «Dame más de tu amor», «Vuelve
a empezar» i «Al corazón perfecto», del
qual va interpretar alguns temes en la
darrera edició del Multifestival David. El
mes de maig d'enguany va fer una gira de
concerts per Espanya i Portugal.

El P. Juan Andrés ha gravat el seu tercer disc: «Al corazón perfecto»

«Jo canto l'amor de Déu que palpo a la meua vida»

—Què és la música per a vostè?

—El do de cantar, de compondre, és un regal de Déu que pot servir per portar el seu missatge, per estendre el seu Regne. Té un potencial molt gran per arribar als joves. La música és emotivitat, sentiment, alegria... és vida. Res millor que transmetre missatges amb valors, amb contingut profund, que facin que les persones que els escolten puguin tenir una experiència de Déu, una experiència de fe! L'Església, en els darrers temps, s'ha preocupat que la música sigui un canal d'evangelització.

—En què es diferencia el seu darrer disc dels dos anteriors?

—El primer el vaig editar ara fa 8 anys i va ser una gravació completament d'adoració, amb temes suaus, balades; la segona producció té un caire juvenil perquè és un disc molt fresc, amb més ritmes pop, que arriba molt als joves. El meu tercer treball és una producció en viu, en concert, dedicat a Maria, *Al corazón perfecto*, de Producciones de La Raíz. Dels 10 temes, set són marians, dedicats a la Mare de Déu Santíssima, perquè els meus dos discos anteriors no tenien cap cançó mariana. Per això vaig fer una producció dedicada totalment a la Mare de Déu. A través

de la veneració a la Mare de Déu cerco un mitjà d'evangelització, de parlar de Déu i de la Mare de Déu Santíssima.

—Quines reaccions suscita la seva música?

—La majoria de les meves cançons són de pregària i el meu esperit tendeix més a l'adoració. Sí que ha cançons, però, que arriben més a la gent. Una d'elles es diu *Vuelve a empezar* i és la cançó amb la qual més persones m'han dit que han sentit com un ànim, com una força, com valor per sortir-se'n. Aquesta cançó parla que tots, en alguna circumstància de la nostra vida, quan hem fracassat, quan hem tingut un problema, una desil·lusió, quan ens han traït, quan no ens hem sentit bé, necessitem el valor per dir que Déu és amb mi i que he d'aixecar-me i tirar endavant. Hi ha persones que m'han dit que aquesta cançó els ha ajudat i això em reconforta molt.

—No ha de ser fàcil compondre cançons que parlin de Déu...

—És difícil traduir en paraules el que sentis. A mi em resulta més fàcil fer la música i de vegades és complicat compondre lletres que puguin arribar als joves. Les meves cançons sempre tenen un missatge directe, tenen un anunci querigmàtic: Jesús va venir i va res-

suscitar. Jesús és amor, misericòrdia, i intervén a la meua vida. Jo canto l'amor de Déu, la presència de Déu i la misericòrdia de Déu que palpo a la meua vida.

—Quines dificultats troba un jove per sentir aquesta presència de Déu?

—El món ofereix banalitat, superficialitat, vicis... i això distreu i no deixa percebre la veu de Déu. Hi ha moltes pors que no són vençudes i els joves no gosen dir «sí» al Senyor. Aquestes dificultats apaguen l'amor i l'ardor, aquesta crida de Déu a servir-lo en aquesta vocació sacerdotal o religiosa.

—Vostè, però, va sentir aquesta crida als 6 anys!

—Doncs sí, als 6 anys Déu va col·locar al meu cor aquest desig de servir-lo en el sacerdocí, gràcies a un oncle meu sacerdot que llavors era seminarista. Jo vaig voler ser com ell. Necessitem models, persones que t'assenyalin el camí. Òbviament, qui seguim és Jesús, però Ell se serveix de persones que estan al nostre voltant. En el meu cas, va ser el meu oncle. Un va creixent i madurant en la crida que Déu li fa en la seva vocació. Déu em va enfortir i em va sostenir en la meua decisió.

Rosa María Jané Chueca

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Estampa d'estiu

L'estiu és temps de festes populars, una litúrgia poc o molt apòcrifa però que parteix, gairebé sempre, del santoral catòlic. Entre el punt de partida i el d'arribada poden passar i passen, és clar, moltes coses... I no totes negatives: de vegades s'esdevé, per exemple, que gent de poca missa se senti tocada, de cop, per una emoció religiosa i arrenqui a pregar. És el cas d'Adela, la noia que vaig trobar, fa pocs dies, a la processó del Carme de la Barceloneta: se la veia fascinada per la imatge de la Mare de Déu i, alhora, activa en la cura de tots els detalls. La veia pregar, besar repetidament la Verge, entonar cants i, a la fi, dedicar-li, amb ulls plorosos, un d'aquells visques que, a alguns, difícilment ens sortiran mai de la boca, però que expressen, indubtablement, una gran calidesa emocional.

Adela, naturalment, era només un puntet enmig d'una gentada de devotes i devots aplegada, primer, davant de Sant Miquel del Port. N'hi havia del barri —antics i nous— i de fora... Els pescadors portaven la imatge i els membres de l'Apostolat del Mar, *Stella maris*, tancaven el seguici. Res de fileres ni de cap altre detall que pogués fer pensar en una pro-

cessó formal: del que es tractava era, en realitat, d'una manifestació més viva que ben organitzada. No calien indicadors. Tothom sabia bé on anàvem: cap al gran rellotge que indica la llotja de la subhasta del peix. Tampoc no calien monicions: també sabia tothom, a condició que no els ho fessin dir amb paraules, el sentit últim de tot allò... La tarda era xafogosa, però assuaujada per l'oreig de la mar. De tant en tant, les empentes de la gent feien bascular, sense gaire perill, la imatge, i els turistes, aleshores, aprofitaven l'ocasió per intentar fotografies més originals...

Arribàvem així al moment més esperat: una gran barcassa, equipada amb un repeu rústic però sòlid, acollia la Mare de Déu del Carme. També tumultuosament, una pila de devots s'embarcà amb ella. Sonaven les sirenes i les bandes de música. Des d'altres embarcacions molts saludaven la imatge i es disposaven a escortar-la. S'iniciava la singladura. D'això, els pescadors andalusos en diuen, amb un to de gran veneració, *pasear la Virgen*. Amb uns quants d'ells, que pilotaven la barca, vaig conversar mentre navegàvem. No em parlaren de la festa, sinó de les seves condicions de treball. Estaven molt preocupats. Se senten acorralats per la legislació, la d'aquí i la de la Unió Europea; i per l'aplicació rigorosa que se'n fa; i per la manca d'ajudes; i per les nits en les quals no s'han pogut ni abonar els jornals; i, al capdavant, per les perceptives fosques del futur de la pesca... segons les seves impressions.

Mentre ens disposàvem a la celebració eucarística —feliçment la part més recollida i participada de la festa— no podia evitar de pensar com es barregen en la vida de les persones coses que sovint les ideologies separen: l'anomenada teologia de l'alliberament, per exemple, i la de la devoció popular... per dir-ho ras i curt.

Ara mateix

Rauxa

La matança dels innocents

El 13 de juliol un terrorista suïcida va fer esclatar a Bagdad un cotxe bomba al bell mig d'una colla de nens de manera premeditada. Hi van morir 32 criatures. Malgrat que els atemptats a l'Iraq s'han convertit en una desgràcia diària, aquest ha estat el primer cop que els terroristes s'han fixat com a objectiu directe, i no com a «dany col·lateral», els més innocents i indefensos d'una societat: els nens.

La notícia d'aquesta matança va ser recollida pels mitjans de comunicació, però se'n van fer poc ressò, i en general ha passat molt desapercebuda. Possiblement els encara massa recents sagnants atemptats de Londres han eclipsat aquesta desgràcia. Però una massacre d'infants no és un fet habitual, i tot i l'extrema crueltat d'aquest atemptat, ni institucions, ni personalitats ni la ciutadania en general no han demostrat públicament la seva indignació per aquest acte execrable: no s'han programat mostres de rebuig, ni manifestacions, ni s'ha emès cap comunicat condemnant l'assassinat de tots aquests nens. Tant de bo —ben sincerament— vagi errat, però no tinc constància que s'hagi fet res de tot això. Aquesta gran indiferència nostra no fa més que deixar palesa la mania d'expressar el dol per les víctimes segons criteris ideològics i no pas morals.

Eduard Brufau